

Giới thiệu Pháp Sư Vô Tâm

Pháp Sư Vô Tâm vĩnh viễn không già, vĩnh viễn bất tử.

Truyện Pháp sư Vô Tâm, nói về hán - pháp sư không biết chính mình từ nơi nào đến, đi về nơi đâu. Chuyện cũ đã lâu đến muốn nhớ cũng không nổi, hán hình như từ trên trời giáng xuống nhân gian, chạm đất đã không có người nào quản. Hán không có hồn phách bất diệt, chỉ có một khối thịt xác bất hoại.

Đại khái là vào năm Đồng Trị, pháp sư Vô Tâm rốt cục rơi vào bể tình. Một nha đầu mười bảy tuổi yêu phải hán, đã biết bí mật của hán, lại vẫn thương hán như cũ. Pháp sư Vô Tâm cực kỳ vui, quyết cời tăng y hoàn tục, hơn nữa còn gắn tóc giả vào mặt sau của mũ quả dưa. Mang theo nương tử tới kinh thành ở mười lăm năm, nương tử lớn thành chị cả, hai người liền chuyển tới Trục Đài. Ở huyện Văn trong Trục Đài mười năm, nương tử bắt đầu nhìn giống mẹ hán. Thấy hàng xóm bắt đầu đàm tiếu, pháp sư Vô Tâm lại mang nương tử vào núi, ngăn cách với thế gian. Nương tử cuối cùng chết già, an an tường tường không bệnh mà qua đời.

Là một trong những truyện huyền huyền được mong chờ nhất trong thời gian này, cũng giống như Thiên Lương Tử Thần, tác phẩm của Ni La hứa hẹn sẽ để lại những xúc cảm sâu sắc cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lai Lịch Của Pháp Sư

Pháp sư Vô Tâm vĩnh viễn không già, vĩnh viễn bất tử.

Nếu nói như vậy hán chẳng khác gì thần, nhưng trên thực tế hán không hề thần thông, chỉ là không bị già đi, đơn giản là bất tử. Giống như người phạm, hán đói bụng sẽ muốn ăn, khát muốn uống, lạnh muốn mặc, mệt mỏi muốn nghỉ ngơi. Cho nên tận cùng bản năng, tối quan trọng là nghĩ cách sinh tồn. Đương nhiên, không ăn không uống, không mặc không ngủ hán cũng có thể sống, cũng lắm dần dần sẽ thành một khối, giống như ngủ đông một chỗ, yên lặng ôm cây đợi thỏ. Nhưng mà cảm giác đói khổ lạnh lẽo rất khó chịu khổ sở, hơn nữa thủy chung lâu dài liên tục, làm cho pháp sư Vô Tâm nghĩ mình như bị dọa vào A Tỳ địa ngục.

Pháp sư Vô Tâm không biết chính mình từ nơi nào đến, đi về nơi đâu. Chuyện cũ đã lâu đến muốn nhớ cũng không nổi, hán hình như từ trên trời giáng xuống nhân gian, chạm đất đã không có người nào quản. Hán không có hồn phách bất diệt, chỉ có một khối thịt xác bất hoại.

Bởi vì tóc nhiều nhất chỉ dài tới lông mi, cho nên Vô Tâm bao nhiêu năm chủ yếu nhận là hòa thượng, làm hòa thượng rất tốt, tốt hơn nhiều làm cu li. Hán tự xưng có thể niệm kinh, xem tướng số, phong thủy, còn có thể khu yêu trừ quỷ. Trong đó niệm kinh là thật, khu yêu trừ quỷ cũng là thật, xem tướng số đều là nói nhăng nói cuội, xem phong thủy lại cũng nói hươu nói vượn. Dựa vào mấy thứ tuyệt kỹ này, đàn độn sống trăm ngàn năm, cuối cùng chán không muốn sống nữa.

Pháp sư Vô Tâm về ngoài xuất chúng, làn da trắng nõn, lông mi dày đẹp, hốc mắt hơi lõm xuống, bởi vì không muốn sống, cho nên ánh mắt có vẻ u buồn động lòng người. Hán tự nhận mình rất anh tuấn, nhưng lại khó có được tình yêu, bởi vì không có cổ hương, không có lai lịch, không có nhà đình, không có nhân thân, lại nghèo. Bằng tư cách của hán, chỉ có thể đi ở rẻ, nhưng bí mật của hán chỉ giấu được nhất thời, không gạt được cả đời. Có một anh con rẻ trẻ mãi không già, đủ để cả nhà vợ trên dưới dựng hết lông tóc. Huống hồ không cần tới cả đời, sớm chiều ở chung lâu một chút, điểm đáng ngờ của hán cũng thừa cho cả nhà trong ngoài không yên.

Vô Tâm một lần thực yêu một người, muốn tìm một cô nương làm bạn, kết quả năm rộng tháng dài lộ ra dấu vết, bị người ta cho là yêu quái đem đốt, đánh. . . rất nhiều thứ. Bị thiêu với bị đánh đối với hán đều có cảm giác đau như nhau. Hán thương tâm, hơn nữa cũng sợ đau, cho nên dần dần bỏ sống gần mọi người, cứ tiếp tục làm du phương hòa thượng.

Đại khái là vào năm Đồng Trị, pháp sư Vô Tâm rốt cục rơi vào bể tình. Một nha đầu mười bảy tuổi yêu phải hán, đã biết bí mật của hán, lại vẫn thương hán như cũ. Pháp sư Vô Tâm cực kỳ vui, quyết cời tăng y hoàn tục, hơn nữa còn gắn tóc giả vào mặt sau của mũ quả dưa. Mang theo nương tử tới kinh thành ở mười lăm năm, nương tử lớn thành chị cả, hai người liền chuyển tới Trục Đài. Ở huyện Văn trong Trục Đài mười năm, nương tử bắt đầu nhìn giống mẹ hán. Thấy hàng xóm bắt đầu đàm tiếu, pháp sư Vô Tâm lại mang nương tử vào núi, ngăn cách với thế gian. Nương tử cuối cùng chết già, an an tường tường không bệnh mà qua đời. Pháp sư Vô Tâm mang nước mắt chắt đại thụ làm quan tài, hôm hạ táng, hán vưng vàng ngồi xổm trước mộ phần, dùng khăn tay cũ còn lưu lại của nương tử lau nước mắt.

Kỳ thật mắt đối với hán có cũng được mà không có cũng không sao. Quanh thân hán mỗi tác trên làn da đều có thể cảm thấy nhan sắc cùng ánh sáng, không khí cùng gió. Nâng tay hướng về phía trước, hồn phách nương tử lưu luyến trên miên, giống như làn gió nhẹ xẹt qua đầu ngón tay.

"Ngọc Nhi, đi thôi." Hán thì thào nói: "Cám ơn nàng dùng cả đời làm bạn ta, "cám ơn nàng."

Làn gió nhẹ hơi lúng túng lướt qua, khăn tay cũ còn vương lại hơi thở của Ngọc nhi. Pháp sư Vô Tâm ở trong núi nghèo thật sự, quần áo bình thường đều

bị phá tới không thể mặc lại, đành phải lấy ra tảng bào khoác lên người. Mặt trời quá trưa chiếu lên người hần đảo dạt ầm ập, tựa như Ngọc nhi nâng hai cánh tay già khô héo, nhẹ nhàng mon trón đầu và mặt hần.

Sau khi ăn sạch các thứ trong nhà, pháp sư Vô Tâm vì không chịu được đói, đành phải xuống núi mưu sinh.

Lúc trước lên núi Hoàng đế Tuyên Thống còn chưa thoái vị, nay xuống núi nghe ngóng mới biết Tổng thống Dân quốc đều đã đổi tới vài lần. Ngồi bên đường mở sạp xem tướng, tính ba hoa lấy vài cái bánh bao, nhưng người đi đường thấy mặt hần còn non, nhất trí cho rằng hần vẫn là một thằng nhóc, xem tướng cái rắm.

Pháp sư Vô Tâm không có sinh ý, ngược lại muốn đi khu yêu tróc quỷ. Cả thôn trấn bên trong thiên hạ thái bình, không có yêu quỷ. Không nản chí, hần nhẫn nại chịu đói buồn bã lê chân trên đường, thẳng hướng huyện Văn mà đi. Không ngờ đến giữa đường xuất hồ ý gặp được một bạn nhỏ.

Bạn nhỏ này là một cô nương mười bảy tuổi, họ Lý, đại danh kêu là Nguyệt Nha. Nguyệt Nha có gáy mỹ nhân, vai gầy như lưu thủy, thất lưng mảnh như dương liễu, dáng đi so với ngoại hình càng đẹp mắt. Đương nhiên gương mặt cũng không thể xấu, mắt ngọc mây ngai, tóc đen dày, là bộ một dáng sạch sẽ lạnh lợi. Nguyệt Nha trốn nhà bỏ đi, bởi vì cha mẹ tính đem cô gán cho chủ nợ làm bà tám. Chủ nợ 62 tuổi, mặt nhăn như ma, miệng toàn răng to vàng như ngựa. Nguyệt Nha không thể ngồi đợi bị gả đi, vì thế thừa khi đêm tối mang một cái bọc nhỏ bỏ chạy.

Nhà Nguyệt Nha là từ Quan ngoại tới, con gái trong nhà không phải bó chân. Nguyệt Nha thường ngày quen làm việc, thân thể khỏe mạnh, hai chân phát triển bình thường, đi đứng chạy nhảy đều rất đặc lực. Thời điểm rạng sáng trời vẫn còn tờ mờ, trên con đường nhỏ thông tới huyện Văn này cũng chỉ có hai người cô cùng Vô Tâm. Vì ra đi có chuẩn bị nên vừa đi vừa lấy từ trong bao quần áo ra một cái bánh ngô, cắn từng miếng từng miếng. Vô Tâm không xa không gần đi cùng một bên đường, bởi vì mấy hôm không gặp lương khô, cho nên thêm nhỏ rãi tới ba thước, hần không thể lao đến mà cướp lấy.

Nhưng cuối cùng vẫn không thực hiện được, vì Nguyệt Nha bị nhìn đến mức đó, chủ động đưa miếng bánh ngô tới cho hần: "Su phự, ăn đi."

Vô Tâm mấy chục năm không gặp trang thành hòa thượng, cơ hồ ngay cả Phật hiệu đều mới lạ. Cười với Nguyệt Nha một cái liền cầm lấy bánh đưa lên miệng cắn. Mà Nguyệt Nha nhìn hần một cái, lập tức liền chuyển hướng về phía trước, không biết sao, bỗng nhiên sinh ra một trận đau lòng.

Sau đó cô nở nụ cười tự giễu, bởi chính thân mình còn khó bảo toàn, tự nhiên lại có nhân tình đi đau lòng người qua đường.

Vô Tâm hồ sơ ăn hết bánh ngô, còn ra sức liếm môi nuốt nốt chỗ bột dính bên ngoài. Đi nhanh hơn một chút bắt kịp bước Nguyệt Nha, hần rút cục mở miệng nói: "Cô nương, cảm ơn cô."

Nguyệt Nha cố gắng đi lên, vừa đi vừa nói: "Ngoài huyện Văn trên núi có tòa Miếu lớn, hòa thượng không ít, cũng đều ăn rất béo. Người đi qua hỏi một chút, nếu có thể thu nhận, người cũng không phải chịu đói?"

Vô Tâm cảm thấy đôi phương có ý tốt, vì thế thoải mái: "Cô nương, cô muốn đi huyện Văn?"

Nguyệt Nha mắt nhìn phía trước, mờ mịt gật đầu. Đến huyện Văn rồi làm thế nào? Cô không biết.

Vô Tâm tiếp tục nói: "Ta cũng đi huyện Văn. huyện Văn rất lớn, ta nhất định kiếm ra tiền. Chờ ta có tiền, ta mời người đi tiệm ăn yến."

Nguyệt Nha vốn đang buồn tới chết, chợt nghe Vô Tâm nói, không khỏi sùng sốt một chút: "Người là hòa thượng, còn muốn tới tiệm ăn?"

Vô Tâm nhìn Nguyệt Nha, cười không trả lời.

Nguyệt Nha có điểm rất "Ưu việt", đó là thường xuyên cảm thấy bản thân "Buồn muốn chết", nhưng mỗi giây chùng xuống, cô luôn luôn tự nhủ, giờ chưa phải lúc chết. Cô nương lớn xác không một xu dính túi, trở về phải gả làm thiếp cho một ông già, bỏ nhà đi không có nơi nương tựa, nghĩ thế nào cũng không có đường sống, lại thêm một hòa thượng làm người ta thấy đau lòng theo sau. Hòa thượng gốc nhìn thật đẹp mắt, làm lòng cô hoảng hốt khó chịu. Vì sao khó chịu? Không rõ. Nói ngắn lại, buồn muốn chết.

Nguyệt Nha tim như đã chết, cái gì cũng không cần, vừa đi vừa kể cho Vô Tâm nghe những phiền não của mình. Vô Tâm nghiêng đầu thực sự lắng nghe, tới khi cô nói xong, hai người cũng đến được cổng huyện Văn.

Lúc này trời đã sáng choang, cửa thành đông đúc người đến người đi, đều thấy hòa thượng cùng đi với một cô nương thành ra một đôi kỳ quặc. Nguyệt Nha sống còn chẳng muốn, tự nhiên tạm thời cũng không để ý tới thể diện. Vô Tâm lại càng không thèm để ý, chỉ nói với Nguyệt Nha: "Không đến mức."

Nguyệt Nha 10 tuổi nhập Quan, thể xác và tinh thần đều đậm nét một nha đầu Quan ngoại, hỏi Vô Tâm: "Gì không đến mức?"

Vô Tâm rút từ tảng bào ra một cái khăn tay cũ đưa lên mắt, buộc ra sau đầu, cất bước đi về phía trước, không thèm quay đầu lại nói: "Không bị chết, thì không đến mức phải buồn!"

Nguyệt Nha bật chân đuổi theo: "Người có mắt không cần, còn muốn chạy loạn như thiêu thân?"

Vô Tâm nhanh nhẹn vòng tránh tảng đá dưới chân, sau đó nhẹ giọng đáp: "Ta đang tìm tài lộ. Nếu cô không có tiền, ta cũng không có tiền, đến trưa lại đói bụng thì làm thế nào?"

Nguyệt Nha vội vàng nói: "Tôi còn một cái bánh ngô trong bao, mỗi người một nửa, có thể đối phó qua trưa nay, người chậm chút đi, phía trước có vùng nước!"

Vô Tâm không để ý tới cô. Ông tay tăng bào dài mà mềm mại che khuất hai cánh tay. Hắn ngược gió lao thẳng về phía trước. Ánh sáng của hòn phách xuyên qua mắt, không có mắt, hắn mới có thể nhìn ra nhân gian có bao nhiêu chật chội. Cứ đi như thế không biết bao lâu, năm ngón tay bỗng nhiên khép lại, trong tay áo nắm chặt thành quyền, chớp mũi xẹt qua một tia gió âm lạnh.

Trời không tuyết đường người, huyện Văn quả nhiên không làm hắn thất vọng. Nâng tay cời khăn băng mắt xuống, hắn quay đầu nhìn một bên, phát hiện Nguyệt Nha một đầu đầy mồ hôi nóng. Nguyệt Nha thật không muốn đuổi theo, suốt cả dọc đường mọi người đều cho là hai người điên, nhưng mình không đuổi theo hắn thì ai đuổi? Nguyệt Nha hiện tại không có người thân, chỉ là trước khi đi muốn để cho hắn nửa cái bánh ngô.

Quay lại nhìn phía trước, là hai phiến cửa lớn sơn đen đường hoàng. Cửa lớn đóng kín, Vô Tâm vươn tay ra, đột nhiên đập một cái thật mạnh.

Cửa đen, khiến tay của hắn như trở nên tái nhợt dị thường. Mà đại viện phía sau cửa lập tức có tiếng đáp lại, thanh âm già yếu mà mệt mỏi: "Ai a?"

Vô Tâm đáp lại rõ ràng: "Pháp sư!"

Sau một loạt tiếng động leng keng, cửa lớn hé ra khe nhỏ. Một ông lão vẻ ngoài tiều tụy nhô đầu ra, híp mắt nhìn Vô Tâm: "Ai?"

Vô Tâm chấp hai tay sau lưng, nhìn thẳng vào hai mắt đục ngầu của ông lão: "Nhà ông có quý?"

Lời vừa nói ra, ông lão liền run lên. Một cánh tay như cây khô vươn đến, bồi rồi kéo lấy tăng bào của Vô Tâm: "Sur phụ, mời vào rồi nói, không, không, người đừng tiến vào, ta đi ra ngoài. Ta mang người đi tìm Cố đại nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cố Đại Nhân

Ông lão là người lạc hậu, lời nói cử chỉ đều mang theo hơi thở của Thanh triều. "Đại nhân" trong miệng của lão, chính là vị mang quân tiến đánh huyện Văn hai tháng trước, Cố tư lệnh. Mà chủ trước của huyện Văn - Đinh lữ trưởng, cũng được lão tôn xưng một tiếng Đinh đại nhân.

Lão không phải thủ hạ của Cố đại nhân, mà là con thứ ba của lão. huyện Văn là một địa phương phồn hoa, gần đây mới xây nên nhà ga, ngồi xe lửa có thể đến thẳng Thiên Tân cùng Bắc Kinh. Cố đại nhân chiếm cứ yếu địa, mưu đồ phân đất ý, tâm tư có ý muốn an cư, cho nên có người bên cạnh khuyến khích, liền mua căn đại viện kia. Nói là mua, kỳ thật là thưởng, chủ nhà sau khi mang chìa khóa tới, được thưởng cho một thỏi vàng. Chủ nhà biết không thể trêu vào hắn, nhận lấy thỏi vàng nhỏ liền mang theo cả nhà bỏ chạy, chạy đi đâu không ai biết. Mà Cố đại nhân chưa mừng nhà mới, ở có vài ngày đã náo loạn việc lạ.

"Lão tận mắt nhìn thấy." Ông lão dẫn Vô Tâm cùng Nguyệt Nha bỏ đường lớn đi vào ngõ nhỏ, gương mặt thủy chung một vẻ kém sắc: "Lão từng này tuổi, sẽ không nói bừa."

Vô Tâm đi một bên: "Ông nhìn thấy cái gì?"

Ông lão hạ giọng, dưới ánh mặt trời chói chang toát mồ hôi lạnh: "Một cái xác nữ, tóc rất dài, lơ lửng trên xà nhà không nhúc nhích."

Vô Tâm quay đầu nhìn lướt qua Nguyệt Nha một cái thật nhanh, tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

Ông lão dường như muốn ngắt, nhắm nửa con mắt mắt giờ lên ba ngón tay: "Trong nhà đã có ba người chết... Ai nha, cũng không biết vì sao chết!"

"Cố đại nhân nói như thế nào?"

Ông lão buông tay xuống: "Con mẹ Cố đại nhân chuyển trụ sở bộ tư lệnh đi, để lại thằng con thứ 3 của lão. Tôi sao có thể để nó chịu chết? Liền thay nó đến đây. Tiểu sư phụ, không gạt người, hiện tại trời vừa tối tôi sẽ ra ngoài cửa ngõ, ngồi tới tê cả chân... Tôi đã 67 rồi..."

Nói tới đây, ông lão dừng bước. Vô Tâm nhìn về phía trước, thấy một tứ hợp viện lợp ngói xanh rất lớn, trước cửa có hai gã vệ binh uy vũ đứng canh, hắn là bộ tư lệnh của Cố đại nhân. Ông lão tiến lên trình bày, Nguyệt Nha không yên tâm, kéo tay áo Vô Tâm, hung hăng nhe răng nói: "Người đùa ngốc quá, thật là nghèo tới mê muội, ngay cả Đại quan cũng dám trêu! Thờ khi người ta chưa lời mình vào, người theo tôi chạy mau!"

Vô Tâm không hiểu nhìn cô: "Cô không muốn ăn ngon hả?"

Nguyệt Nha cảm thấy vận mệnh của mình không tốt, gặp phải hòa thượng chưa nói hai câu đã muốn tróc quỷ, càng buồn muốn chết. Quỷ, cô chưa gặp, nhưng cô tin, cũng rất sợ. Vô Tâm làm chuyện tùy tiện, ngộ nhờ bị quỷ giết chết, tự nhiên cũng không tốt, hoặc nhờ không bị quỷ giết chết, lại không bắt được quỷ, cũng không tốt. Mấy năm nay khắp nơi đều do quân đội chiếm đóng, Nguyệt Nha còn thấy, binh lính hầu như không phân rõ phải trái. Cố đại

nhân thống lĩnh hàng vạn người ngựa, có thể nói là vua trong quân đội, cũng không rõ kiêu ngạo tới mức nào, có khi ăn sống người ta!

Nguyệt Nha không nghĩ làm cho Vô Tâm bị quỷ hay là binh lính làm thịt, thà rằng bị đói, cũng không muốn cho hắn đi mạo hiểm. Nhưng không chờ cô phân rõ lợi hại, vệ binh trước mặt đã đồng ý cho qua.

Vô Tâm theo ông lão đi vào trong viện, còn tranh thủ lúc rảnh rồi quay đầu cười với Nguyệt Nha. Nguyệt Nha biết, nhưng không để ý đến hắn.

Từ hóp trong viện tường gạch đơn giản, mùi phân sạch sẽ. Nhà giữa truyền ra tiếng tiếng đàn sáo, là âm thanh dễ nhất trong các loại thổi, kéo, không khí rất tốt. Một gã sĩ quan phụ tá tiến lên vén màn, ông lão lập tức cung kính đem thất lưng gấp thành chín mươi độ, bốn chân liền đi vào. Nói hai ba câu, nhạc khúc ca xướng đều dừng lại, ông lão vươn tay ra cửa liên tục ngoắc gọi Vô Tâm. Mà Vô Tâm dường như sợ Nguyệt Nha chạy mất, kéo cả cô cùng vào.

Bên trong sáng sủa sạch sẽ, nội thất hoa lệ, có ý tứ giống một công quán nhỏ hơn là phong cách của bộ tư lệnh. Vô Tâm vừa đi về trước vừa nhìn, thấy một khuôn mặt nghiêng hé ra trên ghế thái sư rất lớn, vị quan quân khôi ngô khí vũ hiện ngang. Mây rậm, mắt to, mũi cao, hai đùi tách ra, bị hai cô gái trang điểm xinh đẹp chiếm cứ. Giương mắt về phía Vô Tâm, hỏi lớn: "Người là pháp sư tróc quỷ?"

Vô Tâm nghiêm mặt: "Ngài là Cổ đại nhân?"

Quan quân nhắc đầu: "Đúng, là ta, như thế nào?"

Vô Tâm oai nghiêm hỏi: "Cổ đại nhân chưa bao giờ gặp quỷ?"

Quan quân lắc đầu: "Ta thật sự chưa thấy qua, chỉ nghe người khác nói tới!"

Vô Tâm rũ mắt nhìn xuống thảm, phát hiện trước mặt Cổ đại nhân có một bàn trà nhỏ, trên toàn là dưa và trái cây điểm tâm. Im lặng nuốt nước miếng, nhẹ giọng hơn một chút: "Cổ đại nhân sát khí quá nặng, đến quỷ cũng phải sợ!"

Quan quân nghe xong ngửa mặt lên trời cười dài, lộ ra một hàm răng ngay ngắn: "Người nói lời này rất đúng, ông đây dựa vào đao thương dành chính quyền, giết người như ma!"

Vô Tâm nghe ra Cổ đại nhân thuộc loại khó chơi, cần trọng suy nghĩ, trầm mặc một lát sau mới nói thêm: "Cổ đại nhân dương khí nhiều, sát khí quá nặng. Muốn trừ bỏ ác quỷ, thế nào cũng phải cùng ta quay lại đại viện!"

Quan quân ngưng cười, nhìn Vô Tâm hỏi ngược lại: "A? Còn phải làm cho bản tư lệnh tự mình xuất mã?"

Vô Tâm nghiêm mặt đáp: "Đúng, Cổ đại nhân là rồng phượng trong người người vạn dặm mới tìm được, muốn dụ ác quỷ mà không gây thương vong, không có Cổ đại nhân không thể."

Nói rồi lập tức nhìn vào mắt Quan quân: "Hay là, Cổ đại nhân sợ?"

Quan quân cười lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn lên: "Ta sợ cái rắm! Cho dù là ma quỷ thực sự, ông đây cũng làm cho nó chết lần nữa!" Sau đó đẩy cô gái xuống, đứng lên: "Hiện tại phải đi luôn?"

Vô Tâm đáp: "Hiện tại phải đi!"

Cổ đại nhân đi về trước mấy bước, lúc này mới phát hiện phía sau Vô Tâm còn Nguyệt Nha đang trốn. Bình tĩnh xem xét, Nguyệt Nha bây giờ mặt xám mây tro, không có gì đặc biệt, có điều đáng người thốt thà, làm cho người ta vừa nhìn liền thấy có ấn tượng. Cổ đại nhân cho rằng Vô Tâm làm hòa thượng, hẳn là không thể công khai mang theo một cô gái chạy ra đường, nên không hiểu, cười hi hi mở miệng hỏi: "A, đây là vị tiên cô đó a?"

Vô Tâm đem Nguyệt Nha kéo ra sau mình: "Em gái ta."

Cổ đại nhân ra tới cửa bộ tư lệnh, cười một con ngựa cao lớn đi về phía đại viện, Vô Tâm cùng Nguyệt Nha cười một con ngựa đồ thẩm, theo sát phía sau. Bốn phía đều có vệ binh của Cổ đại nhân vây quanh, Nguyệt Nha lòng như tro tàn cúi đầu, nghĩ dù sao mình cũng chẳng còn đường sống, đơn giản đi theo hòa thượng ngốc này đi, cho dù không có hắn, ăn nốt cái bánh ngô xong rồi cũng chết đói.

Một lát sau, đoàn người vênh vào tự đắc tới trước cửa lớn sơn đen. Ông lão vẫn đi theo từ nãy, tiến lên mở khóa cửa. Vệ binh dùng sức đẩy ra hai phiến cửa đen, chỉ nghe một trận trúc trắc xèo xèo cạc cạc, ngoài cửa rõ ràng là mặt trời cao đẹp chiếu sáng, bên trong lại dường như bị ám một tầng, tuy rằng cũng là cảnh xuân tươi đẹp, nhưng đại khái là do không có người, khiến quang cảnh tịch mịch tiền điểm tới chói mắt.

Cổ đại nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng mũi chịu sào vượt qua cửa. Vô Tâm đi bên cạnh, thông thả nói nhỏ với Nguyệt Nha: "Cô đi phía sau ta, ta đi cô đi, ta dùng cô dùng."

Nguyệt Nha trước mặt nhiều binh lính, không dám nhiều lời, một bên gật đầu một bên theo sau Vô Tâm. Cổ đại nhân nâng tay chỉ về phía trước, mở miệng nói: "Chưa đến một tháng, trong nhà đã chết mất ba người, hai đàn bà và một tên đầy tớ. Toàn không phải chết từ tử, không biết bị thứ gì làm thân mình vỡ nát, cũng chỉ còn phần đầu là nguyên lành. Kết quả còn dọa điên một bà vợ của ta."

Xuyên qua hai khoảng sân cỏ, tới trước cửa một tiểu viện đang đóng chặt, ông lão lại đi tới mở khóa. Cửa tiểu viện vừa mở ra, Nguyệt Nha cảm thấy lưng chột lạnh, từ bên trong thoát ra một tầng hàn khí. Lén nhìn trộm phản ứng của nhóm vệ binh bên người, toàn bộ đều còn rất trẻ, có vài người nhú

mày.

Ông lão mở cửa xong liền lui xuống, mà Cổ đại nhân dường như không có việc gì tiêu sái tiến vào trong viện, nhìn Vô Tâm nói: "Su phụ, nhìn đi, xem đủ rồi lại đi chỗ khác nhìn một cái, mặt sau còn có một đại hoa viên!"

Vô Tâm không nói gì, xoay người đem Nguyệt Nha giao cho vệ sĩ, sau đó lấy khăn tay ra, bịt kín mắt lại. Cổ đại nhân đứng ở cửa, chỉ thấy hắc dựa vào bốn phía hành lang chậm rãi đi trước. Bỗng nhiên ngồi xổm xuống, đánh một chuông.

Lập tức lại đứng dậy đi về phía trước, chuông thứ hai hắc vỗ vào một cây cột trụ hành lang.

Cổ đại nhân hơi hơi thay đổi sắc mặt, nhưng không nói một lời. Vô Tâm dừng lại, cuối cùng ra một chuông chụp vào tay vịn hành lang. Nâng tay cời khăn tay xuống, hắc xoay người nhìn Cổ đại nhân, hỏi: "Có phải không?"

Cổ đại nhân đi lên phía trước, một tay để lên túi da đựng súng lục bên hông. Dùng giày ủng cọ cọ lên cái bóng của Vô Tâm, ngừng đầu nói: "Su phụ, nếu không có người mặt báo trước, người thật sự có tài. Ba người kia, thật là chết ở ba nơi đó. Người xem trên nền đất còn máu đen!"

Vô Tâm từ từ đi về hướng Đông nam, hướng đông nam có một miệng giếng, vây xung quanh là hàng loạt các lan can nhỏ, bên cạnh còn có một cái Dũng nhỏ còn mới. Trong viện lấy giếng làm trung tâm là có mục đích, nếu luận phương vị phong thủy, giếng này không có vấn đề gì. Vô Tâm lấy tay vịn miệng giếng thăm dò nhìn xuống, mọi người chỉ thấy hắc càng ngày càng cúi sâu vào trong, nhưng cuối cùng đến bả vai thì dừng lại. Nguyệt Nha sợ hắc ngã xuống, đang muốn tiến lên kéo vạt áo, không ngờ Cổ đại nhân đi trước, thẳng về phía hắc. Nhưng không chờ Cổ đại nhân nhắc nhở, hắc chậm rãi ngừng đầu, rời khỏi miệng giếng. Chỉ nghe "Phi" một tiếng, nhỏ một ngụm nước miếng vào trong.

Quay người lại ngồi trên miệng giếng, hướng phía trước mở miệng: "Lúc ba người kia sắp chết, chịu đủ tra tấn, nhưng có thân mà không động đậy, có miệng mà khó trả lời. Trước bị lột da, sau bị rút xương, móc mắt moi tim, không làm gì được."

Cổ đại nhân ngồi xuống trước mặt hắc, lén lút thấp giọng hỏi: "Su phụ, người thấy... thật sự là quý?"

Vô Tâm không nhìn hắc, cố tình nói tiếp: "Loại hại hơn quý, là sát. Quý vô hình, sát hữu hình."

Cổ đại nhân tuy rằng tự xưng là cương mãnh, nhưng nghe cũng có chút sợ: "Dù sao ta biết người đã chết sẽ biến thành quý, còn biến thành sát thì chưa có nghe nói. Là cái gì vậy?"

Vô Tâm đáp: "Người có ba hồn bảy vía, ba hồn bảy vía đó là ánh sáng của con người. Người chết như đèn tắt, ba hồn bảy vía tiêu tán, cả đời yêu hận cũng liền tan thành mây khói. Cổ đại nhân, hồn phách vốn bất diệt, nếu là ba hồn của ngài cùng bảy phách của ta, hợp lại sẽ ra một linh hồn mới nhưng không liên quan gì. Cho nên thế gian trăm ngàn vạn người, phần lớn là không biết kiếp trước, chỉ biết kiếp này. Ai sống cũng đều có chấp niệm, sau khi chết khiến hồn phách không tiêu tán, vẫn là một linh hồn nguyên vẹn, nhưng không chịu chuyển thế đầu thai bám vào sinh mệnh mới, sẽ trở thành quý trong mắt mọi người."

Cổ đại nhân chớp chớp ánh mắt: "Ồi, làm quý cũng không dễ dàng a!"

Vô Tâm gật đầu: "Quả thật, làm quý nhất thời rất dễ dàng, còn làm quý nhất thế, không có nghị lực không được."

Cổ đại nhân đi theo hắc gật đầu: "Người nói tiếp theo ta gặp phải quý nên làm cái gì bây giờ?"

Vô Tâm không hề do dự một bên nở nụ cười, một bên nghiêng người vỗ vỗ thành giếng: "Ăn cơm trưa trước, no rồi nói sau. Biện pháp không ở trong tay ngài, mà ở trong tay ta."

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nửa Đêm

Cổ đại nhân giàu nhất huyện, đương nhiên không để ý một bữa cơm trưa. Hắc mang theo Vô Tâm cùng Nguyệt Nha trở lại tiền viện, sai sĩ quan phụ tá đến tiệm ăn lớn gần đó đặt một bàn tiệc. Yên hội cao cấp của tư lệnh, đương nhiên không phải chỉ có gà vịt thịt bò mà thôi. Có thể Vô Tâm ở trong núi chịu khổ rất nhiều năm, ngay cả lương khô cũng không có mà ăn, nay thấy thức ăn mặn, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hắc biết Cổ đại nhân cần cầu mình, cho nên cũng không khách khí. Kéo Nguyệt Nha ngồi xuống, ở dưới bàn nhোáng một cái nhẹ nhàng đặt vào đầu gối Nguyệt Nha, lại thấp giọng thúc giục: "Ăn, ăn nhiều vào."

Nguyệt Nha là con gái nhà bình dân, quanh năm suốt tháng cũng không thấy thịt bò mấy lần, trong nhà lại nhiều em trai, có đồ ăn ngon cũng không tới phiên cô. Cô vẫn như cũ cảm thấy Vô Tâm chỉ múa mép khua môi, tuy rằng tạm thời hù được Cổ đại nhân, nhưng không biết khi nào bị đuổi ra ngoài, cho nên trước mắt, quyết tâm ăn bằng ba ngày thường.

Cố đại nhân ngồi ở ghế chủ, còn định hỏi lại hai câu, không ngờ anh em pháp sư gân cổ trợn mắt, hàm răng hoạt động như điên. Giống như hai con lợn ăn, đầu không ngẩng mắt không khép. Cố đại nhân hiện tại có chút tôn kính Vô Tâm, không dám tùy tiện chen ngang, mắt thấy hai người như gió cuốn mây tan, cô em gái rất không biết xấu hổ, lại còn nhét hai cái bánh bao vào túi quần áo.

Cố đại nhân mới đầu cũng chỉ gấp một đĩa rau trộn, trầm ngâm một lát định ăn tiếp, kết quả vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Vô Tâm dùng nửa cái bánh bao vét hết cả đĩa, bàn ăn đều bị hấn cọ sạch tới trắng sáng như tuyết.

Cố đại nhân buông đũa, cho rằng chính mình gặp đối thủ trên bàn cơm: "Sur phụ lượng cơm ăn không sai a!"

Vô Tâm vừa giải tỏa mười năm ham muốn, nhìn Cố đại nhân gật đầu mỉm cười: "Làm sao, làm sao."

Cố đại nhân chịu đựng đói khát nói: "Sur phụ, nói tiếp ý của người đi! Người nói nhà của ta có sát, sát là cái gì vậy?"

Vô Tâm vừa ăn no lập tức đáp: "Người ăn cơm, còn có thể lực lưỡng, quý ăn quý, cũng có thể lớn mạnh. Lớn mạnh đến trình độ nhất định, có thể hóa thành hình dạng thật sự, đó là sát. Sát ở quý phủ là mới hóa thành, sở dĩ liên tiếp giết người, là muốn dụ những con quý mới hình thành đến ăn. Cố đại nhân, sát này không trừ, quý phủ nhất định ngày càng trở nên hung hiểm."

Cố đại nhân nghe hấn càng nói càng thực, không khỏi hai tay ôm quyền hướng bái: "Sur phụ, người nói đi, trừ như thế nào? Chỉ cần thành công, ta nhất định tạ ơn người thật dày!"

Vô Tâm nghèo sinh đau, đã sớm mưu tính muốn đập hấn một trận. Cười vẻ sâu xa khó hiểu, Vô Tâm nói: "Cố đại nhân, muốn trừ sát, mặc dù không dễ dàng, nhưng có biện pháp. Chúng ta chiều nay trừ bị hết thầy, đêm sẽ bắt đầu ra tay. Nhưng muốn dẫn sát đến, phải cần người dùng mãnh phát ra dương khí mới được. Cố đại nhân mệnh lớn phúc trời, không thể không có ngài!"

Cố đại nhân há miệng thở dốc: "Ta nói sur phụ, người chẳng phải người sống sao?"

Vô Tâm mỉm cười, lập tức chém đĩnh chặt sát nói: "Ta không được!"

Cố đại nhân thực không nghĩ phải đi làm mồi dụ quý, muốn tìm vài tên sĩ quan phụ tá thay thế mình ra mặt, nhưng Vô Tâm tính kế nham hiểm, kiên quyết không đồng ý. Cố đại nhân không còn cách nào, trở lại bộ tư lệnh mở hộp gỗ ra, bên trong là một thanh khảm đao dài một thước. Tay cầm đao nghiêng hướng mặt trời, mở miệng nói: "Nhà ta vốn là đồ tể, cây đao này là cha ta truyền cho. Ta từng dùng cây đao này trước giết heo, sau giết người, lợn chết dưới đao vô số kẻ, mạng người cũng có cái hai ba mươi cái! Sur phụ, đao này đủ hung chưa?"

Vô Tâm đang tính toán từ trên người hấn hái ra tiền tài, chợt nghe xong câu này, liền không có ý tốt nhất chí: "Hung cực kỳ!"

Cố đại nhân nghe ngữ khí của hấn thoải mái quý dị, không khỏi quay đầu nhìn: "Sur phụ, người bình thường trừ quý thế nào?"

Vô Tâm suy tư một phen, cuối cùng đáp: "Trên cơ bản là nhìn thấy liền mắng, bắt được liền đánh, đánh xong tính!"

Cố đại nhân cảm thấy quá sâu sắc: "Thế nào đàn ông lại đi đánh đàn bà? Pháp sư nhà người ta không phải đều bấm tay niệm thần chú sao?"

Vô Tâm khoát tay áo: "Kỹ xảo cấp thấp, không đáng nhắc tới. Cố đại nhân, làm phiền ngài cho ta ít máu chó, và một con gà trống."

Cố đại nhân nắm khảm đao, ngoan ngoãn ra ngoài tìm chó đen, gà trống.

Vô Tâm chính tay đâm chó đen, lấy ra hai chậu máu lớn. Lại đem gà trống buộc vào trụ, dùng dây buộc tóc màu hồng cuốn vào mỏ, không cho kêu to. Buổi tối ăn xong thịt chó, Vô Tâm mang theo Nguyệt Nha cùng Cố đại nhân, đi tới đại viện.

Chạng vạng, nắng ảm đạm. Ông lão trông nhà như thường chuyển băng ghế ra ngồi ở ngoài cửa. Đội vệ binh tụ tập đứng canh ở tiền viện, ba người Vô Tâm một đường đi về trước, vào đến khoảng sân thứ ba.

Nguyệt Nha một tay ôm gà trống, một tay mang cái hồ đồng lớn, trong lòng biết không thể so đo với Cố đại nhân. Gà trống không mở nổi miệng, trên đường cổ họng vẫn rừ rừ. Nhưng vào trong viện, nó ở trong lòng Nguyệt Nha hơi run lên, dựng hết cả lông.

Vô Tâm xoay người nhận lấy cái hồ đồng trong tay Nguyệt Nha, dùng máu chó đổ ra hình vòng tròn đỏ thẫm ở giữa sân, miệng nói: "Nguyệt Nha, em tiến vào ngồi xuống."

Nguyệt Nha quả nhiên đi vào vòng ngồi trên chiếu, trong lòng run sợ ngửa đầu hỏi: "Anh rốt cuộc muốn làm gì? Đừng để xảy ra việc lớn a!"

Vô Tâm ngồi xổm xuống, đem hồ đồng để cạnh Nguyệt Nha: "Máu chó có thể trừ tà, gà trống nhiều dương khí. Để em bên ngoài anh sẽ lo lắng, em yên lặng ngồi trong vòng, nếu nhìn thấy cái gì không sạch sẽ, dùng máu chó hất vào nó, máu chó không có tác dụng, cỡi dây buộc tóc đem gà trống giờ lên, gà trống cũng có thể giúp em ngăn cản một trận."

Nguyệt Nha quen hấn cùng lắm mới một ngày, không nghĩ tới phát triển thành quan hệ cùng sinh cùng tử. Cô âm thầm oán hấn vài câu, nhưng nghĩ lại, vẫn là không nói, dù sao chính mình cũng đã ăn yến hội rồi thịt chó, có chết cũng là ma nọ.

Ánh trăng dần dần lên giữa không trung. Nguyệt Nha ôm một con gà trống thối hoắc, ngồi trong vòng máu chó nhìn quanh bốn phía. Phòng ở thật sự hảo hạng, rường cột chạm trổ, cô lúc trước mới chỉ thấy qua tranh. Cửa sổ đều đóng, ban ngày xấu hổ không nhìn kỹ, hiện tại muốn nhìn cũng không thấy rõ

lắm, không biết trong phòng trang trí dạng gì. Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, Nguyệt Nha rung mình một cái, ngẩng đầu nhìn trời, liền phát hiện lượng sao giảm bớt, ánh trăng như bị mây mù che khuất.

Cổ đại nhân kê cao chân dài, ngồi ở tay vịn hành lang hút thuốc, dưới chân cũng để một chậu máu chó, khảm đao đeo bên hông. Thành linh quay đầu nhìn thoáng qua, bất gặp Vô Tâm đứng thẳng tắp ở góc hành lang, vẫn chưa đi xa, mới yên tâm.

Chuyển hướng nhìn về phía trước, trong lòng Cổ đại nhân không khỏi nghĩ thầm. Bởi vì hắn rốt cuộc cũng chưa thấy "Sát" bao giờ, cho nên giờ phút này cảm thấy pháp sư Vô Tâm so với sát còn đáng sợ hơn. Thân thể bí bí đứng dán vào vách tường gần đó, chẳng những bất động, thậm chí ngay cả âm thanh hít thở cũng không có, chỉ thấy lạnh lẽo hơi hé ra gương mặt trắng tuyết, hốc mắt hơi lõm xuống, ẩn hiện hai cái lỗ đen ngòm.

Đốt hết một cây thuốc lá thơm, Cổ đại nhân lại mở hộp lấy thêm một cây. Đêm mùa hạ, hai bên ống tay đều vén lên tới khuỷu. Bỗng nhiên cánh tay như bị điện giật, hắn theo bản năng chà xát cánh tay, phát hiện cả người nổi da gà.

Cổ đại nhân nghi ban đêm gió mát, mình mặc không đủ. Mà Vô Tâm đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, tay phải nhét trong túi áo, chậm rãi xoa nắn một nắm phân ngựa.

Qua một lúc thật lâu, mọi thứ yên tĩnh. Nguyệt Nha ôm gà trống thói buồn ngủ, mơ hồ chỉ thấy Cổ đại nhân đứng dậy đi vào trong viện, một tay mang theo hộp thuốc lá cuốn, lầm bầm lầu bầu hỏi: "Trời mưa?"

Nguyệt Nha rảnh tay, nhưng không cảm thấy có hạt mưa nào. Cổ đại nhân tiện tay đem tàn thuốc gảy vào miệng giếng, sau đó trở lại chỗ ngồi. Chán chết ngáp một cái, sau cổ hắn truyền đến một chút lạnh lẽo, đúng là cảm giác có giọt nước mưa rơi xuống. Đang muốn nâng tay sờ về phía sau, bên tai vang lên một tiếng "Tí tách", lại một giọt nước lạnh rơi trên tay vịn.

Cổ đại nhân hoài nghi trên đỉnh hành lang đọng nước, nay chậm rãi thấm xuống. Nhìn lên định tìm xem, muốn đổi chỗ ngồi khác, không ngờ là một xúc tua ướt lạnh. Hắn sợ run, lập tức từ trên đầu rơi xuống một suối tóc đen dài.

Giọt nước mưa rơi làm nóng nảy đại phát, Cổ đại nhân đột nhiên rút khảm đao, ngửa đầu hướng về phía trước nhìn lại, chỉ thấy đỉnh hành lang đen ngòm hé ra gương mặt trắng bệch dơ bẩn, chẳng những trên mặt máu me lẫn lộn không có chỗ nào lành lặn, hai con mắt cũng bị chọc thành lỗ máu, đôi môi khô héo cháy đen, không có da môi, hai cái răng nanh lộ ra một loạt, kẽ răng đầy máu. Một đầu tóc đen ướt sũng uốn lượn phía dưới như đang bơi. Cổ đại nhân nhìn rõ, trên mặt con quỷ cư nhiên nứt ra, các vết thương rách toạc như đang nhe răng cười với mình!

Cổ đại nhân bị dọa điên, hét lớn một tiếng giờ khảm đao lên, không ngờ động tác còn chưa bắt đầu, tóc dài đã từ phía dưới bò lên cổ của hắn. Sợ hãi hít thở không thông, cổ họng chỉ phát ra tiếng hừ hừ, tóc dài giống như râu, lan tràn chung da mặt, gập lổ nào chui liền chui vào.

Nguyệt Nha từ xa thấy tận mắt, sợ tới lập tức muốn hét lên, nào biết có một thân ảnh phiêu nhiên xuất hiện, là Vô Tâm.

Vô Tâm về mặt bình tĩnh nâng hai tay, bắt lấy tóc dài, thay phiên chậm rãi kéo xuống. Nữ sát kia thuận thế bay xuống, nhắm vào Vô Tâm mở ra cái miệng đầy máu, "Hô" một tiếng phun ra khí đen. Nhưng không đợi khí đen bay tới, Vô Tâm nhanh như chớp, đem một nắm phân ngựa nhét thẳng vào miệng nữ sát, đồng thời lớn tiếng quát: "Ngậm cái miệng thối của ngươi lại!"

Khuôn mặt nữ sát bất động, từ hai lỗ máu trên mặt nhảy ra lông trắng, lập tức lấy đôi tay ẩm ướt lạnh như băng tóm chặt vào cổ Vô Tâm, hiển nhiên là muốn bóp hắn chết tươi. Vô Tâm thấy tóc ả cuốn lấy Cổ đại nhân, hai tay lại đang nắm lấy mình, không thể thương tổn Nguyệt Nha, mới yên tâm khởi động bàn tay. Chỉ nghe xương cốt va vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo răng rắc, hắn đánh vào hơn ba mươi cái răng đầy máu trong miệng nữ sát. Mà nữ sát gắt gao bóp chặt cổ hắn, trợn trừng hai mắt đỏ ngầu, phát giác có điểm dị thường - Vô Tâm rõ ràng từ đầu tới cuối không hề hô hấp. Mà Vô Tâm nhìn thẳng vào ả, thấy rõ mắt ả biến sắc, cái đầu như một túi da đặc quánh máu, từ vô số vết thương lớn nhỏ rỉ ra long tong máu đen.

Đột nhiên một con giò trắng chui qua đồng máu thịt lẫn lộn. Vô Tâm nhếch miệng cười nhẹ, thấp giọng nói: "À đàn bà thôi, ngươi cho là ngươi xấu ta sẽ sợ? Khi bản pháp sư hành tẩu giang hồ, ba hồn bảy vía của ngươi còn chưa ra đến cửa!"

Nói tới đây, hắn rút trong tay áo ra một đoạn dây thừng thô thật dài: "Đến đây, ngày mai ta cho ngươi phơi nắng!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cò Kè Mặc Cả

Vô Tâm tuy ngoài miệng hung mãnh, nhưng tay lại không gia tăng tốc độ. Mà nữ sát là loài ác, từ quỷ hóa thành, dưới ánh nắng liền hồn phi phách tán. Mắt thấy Vô Tâm không phải dạng hiền lành, nữ sát chột buồm hai tay, giống như rắn nước lùi về đỉnh hành lang, rõ ràng muốn chạy. Vô Tâm sợ ả tác kích Nguyệt Nha, nhún chân đạp vào tay vịn nhảy ra ngoài, đoạt lấy khảm đao trong tay Cổ đại nhân, lập tức chạy nhanh đến trước mặt Nguyệt Nha. Nguyệt Nha lúc này muốn cời dây trời gà, kinh hãi trợn hai mắt lên, cả người run lấy bầy. Phát hiện nữ sát dọc theo hành lang định bay đến đây, Vô Tâm nhắc chậu máu, đổ hết lên đầu Nguyệt Nha, ngay sau đó một tay đoạt lấy gà trống, một tay cầm đao xông tới. Mà Cổ đại nhân vẫn đang bị đám tóc dài quấn lấy, nằm lẩn trên mặt đất.

Vô Tâm biết rõ nữ sát bị mình đánh đến trở tay không kịp, đang chạy trốn chết, nhưng lại không muốn đánh rắn gặp đầu, chỉ chửi rủa chứ không truy kích. Mắt thấy nữ sát bay khỏi hành lang, tới gần miệng giếng, hất mái một đao cửa gỗ gà trống, sau đó dùng sức chặt bỏ tóc dài của nữ sát. Chỉ nghe một tiếng "Xèo", tựa như than nóng gặp nước, mái tóc dài liền đứt thành hai đoạn. Vô Tâm lập tức đem gà trống ném về phía trước, nhưng gà trống bị trúng một đao, phải chết lại chưa chết, đập cánh bay loạn, đánh về phía nữ sát. Mà bóng dáng nữ sát nhoáng lên một cái, nháy mắt biến mất, hình như chui vào miệng giếng, nhưng lại không nghe thấy tiếng nước.

Mùa hạ đêm ngắn ngày dài, não loạn một hồi, sắc trời đã bớt dày đặc, đúng là cảnh bình minh đang lên. Nguyệt Nha há miệng sợ run nửa ngày, cuối cùng bỗng có phản ứng, cả người toàn máu chó với mồ hôi lạnh, nâng tay vỗ đùi, cô tính gào khóc giống như nữ quyền binh thường, nhưng miệng vừa mở, lại tạm thời thu lại, sợ mình mù quáng khóc lóc om sòm, sẽ gọi nữ sát quay lại. Vô Tâm túm Cổ đại nhân lại đây, sau đó lấy ra nửa thanh nỏ và một cây diêm.

Ngọn nến sáng ngời, Nguyệt Nha trong lòng liền bình tĩnh hơn. Đầu tiên cô lên trước xem cổ Vô Tâm, miệng thấp giọng oán giận nói: "Anh ngốc lớn mặt, không muốn sống nữa?"

Cổ Vô Tâm sạch sẽ, ngoài mấy đốm bọt máu, không còn gì khác. Giương mắt cười Nguyệt Nha cả người toàn máu chó, gương mặt của hắn như là hé ra từ mặt nạ, tươi cười thật đấy, nhưng không mang theo không khí sôi động, trông mắt cũng thay đổi, nhưng không thấy tình cảm.

Nguyệt Nha sùng sốt, cảm giác Vô Tâm có điểm lớn không thích hợp, nhưng lại nói không nên lời là vấn đề gì. Rũ mắt xuống bên cạnh, quét qua Cổ đại nhân, liền sợ tới mức rùng mình: "Ai nha mẹ ơi!"

Cổ đại nhân cả mặt đều là tóc, tóc theo thất khiếu chui vào, phần giữa không cần nói, ngay cả mí mắt cao thấp đều bị tóc lên chặt, trông mắt như lòi ra bên ngoài, bốn phía cầu mắt đều lộ ra. Nguyệt Nha nhìn hắn, thấy lòng đen chuyển động, rõ ràng thần chí thanh tỉnh, có thể nhìn thấy Nguyệt Nha.

Vô Tâm đứng dậy đi đến, mang theo chậu máu của Cổ đại nhân. An an ổn ổn ngồi trên chiếu, bắt đầu lấy tay rút tóc trên mặt Cổ đại nhân ra. Tóc một tầng một tầng giăng khắp nơi, thoáng dùng sức rút một lần, trông mắt Cổ đại nhân sẽ lòi ra hết. Vô Tâm quay đầu cười với Nguyệt Nha, sau đó hướng trên mặt Cổ đại nhân rút một lớp máu chó: "Cổ đại nhân, ngài đừng sợ, ta có biện pháp cứu ngài."

Nguyệt Nha lấy tay vỗ hắn một cái, lặng lẽ chỉ giếng nước, hạ giọng hỏi: "Có nhảy vào không?"

Vô Tâm gật đầu một cái: "Đó là nhà của ả, ả ở bên ngoài đã bị đánh trúng, không trở về sao hỏi lại được?"

Nguyệt Nha rùng mình một cái: "Kia đem đất đá lấp đi?"

Vô Tâm lắc lắc đầu: "Vô dụng, mấy tảng đá không ngăn được ả."

Nói tới đây, hắn lại tiếp tục rửa sạch mặt Cổ đại nhân. Tóc kết liên hoàn kè sát da, hiện tại ướt sũng máu chó, tựa như mắt sinh mệnh bình thường, mọc ra thành từng đoạn. Trên mặt lộ ra khí sắc, hắn khai mở đến phần miệng, từ trong cổ họng lại lấy ra mấy nắm tóc lớn. Cổ đại nhân hỏ hỏ hô hấp, nghiêng người đứng lên, "Oe" một tiếng liền ới ra. Hắn còn đang hít lấy hít để, xa xa đã vang lên tiếng gà gáy, trời đã sáng.

Vô Tâm một hàng ba người trở về bộ tư lệnh, đều tự nấu nước tắm rửa. Vô Tâm còn dặn riêng Cổ đại nhân, cấp cho Nguyệt Nha một bộ xiêm y sạch sẽ. Nguyệt Nha khóa căn phòng phía tây lại, kéo rèm cửa sổ, Vô Tâm và Cổ đại nhân thì tắm rửa ở phòng phía đông.

Vô Tâm cầm trong tay cái nhíp, tiếp tục vì Cổ đại nhân mà rửa sạch thất khiếu. Hết ngoáy lỗ tai lại ngoáy lỗ mũi. Cổ đại nhân nhú mày nhin đau, cơ hồ bị hắn nhô hết lông mũi, đồng thời giờ lên cái gương nhỏ, cẩn thận xem xét trong ngoài mí mắt, sợ còn có tóc sót lại.

Cho đến khi Cổ đại nhân xác định thất khiếu đã sạch, mới rảnh rỗi hỏi Vô Tâm: "Su phụ, đêm qua người để cho ả kia chạy mất?"

Vô Tâm cùng Cổ đại nhân mỗi người ngồi trong một cái thùng gỗ, giờ phút này ngồi bên trong nước ấm, hắn nghiêm trang đáp: "Lúc ấy ta sợ nếu lại cùng ả giao chiến không ngớt, tánh mạng Cổ đại nhân khó giữ được."

Cổ đại nhân ngoáy mũi, lại hỏi: "Kia... Tới nay còn phải đi không?"

Vô Tâm trong thùng gỗ nhẹ nhàng tỉnh tề quay người lại, nhìn thẳng vào Cổ đại nhân: "Nữ sát mười phần hung bạo, nếu ta đi, cũng không nắm chắc mười phần. Cổ đại nhân, ta mạo hiểm tính mạng vì ngài, ngài định báo đáp thế nào?"

Cổ đại nhân nghĩ đến mấy chuyện ma quái trong nhà, tìm đại một tên hòa thượng trị là xong. Nhưng mà đêm qua chính mắt thấy bản lĩnh của nữ sát, hắn không khỏi nổi da gà khắp người, thừa nhận rằng việc này thật sự hung hiểm, nếu mình không trả giá cao một chút, chỉ sợ thực không tìm được nhân vật cao minh để hàng yêu trừ ma.

"Bản tư lệnh khẳng định không bạc đãi người." Cổ đại nhân thử thăm dò hỏi: "Su phụ, người ra giá đi!"

Vô Tâm dựng thẳng một ngón tay, nhìn Cổ đại nhân không nói.

Cổ đại nhân nở nụ cười: "Một trăm đồng đại dương?"

Vô Tâm lắc đầu.

Cổ đại nhân nghĩ: "Một ngàn đồng đại dương?"

Vô Tâm tiếp tục lắc đầu.

Cố đại nhân nghe răng trợn mắt: "Không phải là... một vạn đồng đại dương chứ?"

Vô Tâm lúc này gật đầu: "Một vạn đồng đại dương, không thừa không thiếu!"

Cố đại nhân tức giận: "Người là người xuất gia, như thế nào dùng công phu sư tử ngoạn a? Há mồm có một vạn đồng đại dương, người nghĩ tiền của bản tư lệnh đều là gió à? Người muốn một vạn đồng đại dương làm gì? Cùng lắm ta sửa cho người một tòa miếu, để người thực hành bốn phận hòa thượng được không?"

Vô Tâm không thay đổi sắc mặt: "Cố đại nhân, ngài không đồng ý, ta đây tắm rửa xong, lập tức đi. Cố đại nhân thỉnh cao mình khác vậy!"

Cố đại nhân vừa nghe lời này, thay đổi sắc mặt: "Con mẹ ngươi chó má! Ngươi đi rồi, vạn nhất thứ kia nửa đêm mò tới thì ta phải làm sao?"

Vô Tâm chẳng hề để ý, quay mặt hướng ngoài cửa sổ: "Ngài có thể giải thích với à, là pháp sư đánh người, không phải bản tư lệnh đánh người. Người thấu tình đạt lý, ra ngoài tìm pháp sư đi!"

Cố đại nhân trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên cắn răng: "Ông đây đi điều mấy khẩu đại pháo qua, nhắm miệng giềng oanh một cái!"

Vô Tâm mặt không chút thay đổi đáp: "Ý kiến hay, ta nghe nói đại pháo rất lợi hại, chắc có thể nổ chết quý."

Cố đại nhân "Rào" một tiếng đứng bật dậy từ trong thùng gỗ: "Sư phụ, người hoặc là giảm giá, hoặc là ta sẽ động vào em gái người!"

Vô Tâm tựa vào vách thùng, từ từ khép ánh mắt: "Đại nhân, ngài hoặc là cho ta một vạn đồng đại dương, hoặc là ban đêm ta dẫn nữ sát tới, động vào ngài!"

Cố đại nhân cao lớn đứng ở trong nước, hai tay chống nạnh cả giận nói: "Mẹ! Hòa thượng lưu manh!"

Vô Tâm cùng Cố đại nhân trong phòng khẩu chiến, Cố đại nhân có việc cầu người, ban đêm lại sợ kinh hãi, đương nhiên rất lo lắng. Cuối cùng Cố đại nhân bại trận, mặc quần khổ với áo sơ mi bỏ ra ngoài, không ngờ vừa ra khỏi cửa, thấy Nguyệt Nha ngồi xổm dưới nắng hạ, chà xát chỗ quần áo dính đầy máu.

Nguyệt Nha mặc trên người một bộ quần áo xanh lá cây, vốn là của cô vợ bé xấu số của Cố đại nhân. Vợ bé không thiếu mặc, mỗi thứ mới dùng qua hai ba lần, cho nên trông vẫn còn mới tinh. Nguyệt Nha hôm trước mặt mày ủ dột, hiện tại mới lộ ra thật sự. Trong mắt Cố đại nhân, cô tuy không đạt tiêu chuẩn mỹ nhân, nhưng rất có tinh thần sạch sẽ, ánh mắt sáng ngời, gương mặt đoan chính, cười một cái lộ ra răng trắng nhỏ, mang theo hương vị của một cô gái đáng hoàng.

Cố đại nhân xưa nay tự xưng là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, cho nên tiến tới trước, muốn thể hiện chút hấp dẫn cùng thủ đoạn, để mê đảo Nguyệt Nha: "Thực chịu khó, không mệt a?"

Nguyệt Nha ngẩng mặt nhìn hân cười, lại sợ cười lớn sẽ không trang trọng, cho nên hơi thu lại: "Cố đại nhân."

Cố đại nhân vươn một tay đỡ giúp bàn chân, một tay nhét túi quần: "Đêm qua không bị dọa sợ?"

Nguyệt Nha chết lặng, cúi đầu một bên chà xát xiêm y một bên lắc đầu: "Không có việc gì, trời sáng rõ thế này không sợ."

Cố đại nhân còn muốn nói chuyện, không ngờ Vô Tâm vô thanh vô tức đi tới, nói với Nguyệt Nha: "Không cần giặt sạch đâu, về phòng ngủ đi. Nếu anh có thể làm thịt nữ sát kia, Cố đại nhân liền cho chúng ta một vạn đồng đại dương. Có tiền, còn lo không có quần áo mặc?"

Nguyệt Nha nhìn Vô Tâm, lại nhìn Cố đại nhân, cảm giác mình như rơi xuống hố, không có đường ra.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Làm Ấc

Bộ tư lệnh của Cố đại nhân, kỳ thật cũng là chiếm của dân. Phòng ốc đều chật người, nhà giữa mới là chỗ tiếp khách. Mùa hè phủ chiếu lên giường sồi, cứng nhưng mát mẻ, Nguyệt Nha không việc làm, nằm một bên giường đất ngủ gật. Vì biết Vô Tâm an vị bên cạnh, nên cô ngủ không sâu, hay tỉnh lại hé mắt, vụng trộm nhìn hành động của đối phương. Vô Tâm thường vô thanh vô tức đi theo, làm cho cô có ý nghĩ không tốt, cảm giác Vô Tâm hình như rất coi trọng mình.

Giờ này là buổi chiều, ngoài cửa sổ bóng đổ dài thành một mảnh. Nguyệt Nha nghiêng người dựa sát vào tường, nhìn Vô Tâm cời tăng bào, thay một cái

quần đen, chân trần xếp bằng, bên cạnh là hai chồng sách cũ, về lịch sử huyện Văn. Vô Tâm muốn tìm ra lai lịch nữ sát, nhưng không hỏi thăm được, liền nói với Cổ đại nhân tìm huyện chí ghi chép chuyện cũ mấy trăm năm trở lại đây. Huyện chí của huyện Văn do một nhóm học sĩ cùng nghiên cứu sáng tác, đã truyền qua mấy đời, từng câu chữ đều rất nghiêm cẩn, hơn nữa bao hàm toàn diện, việc lớn việc nhỏ đều có ghi lại.

Vô Tâm đọc say sưa, Nguyệt Nha cũng nhìn mê mẩn. Vô Tâm mặc tăng bào không giống hòa thượng đứng đắn, bỏ tăng bào lại càng không giống. Nguyệt Nha thấy hấn tóc ngắn, gương mặt cân đối, rõ ràng một bộ dáng đẹp trai, nhiều nhất không quá hai mươi lăm tuổi. Nói tới tuổi, cũng thực xứng với mình, nhưng tróc quỷ thì không phải nghề nghiệp ổn định, tuổi còn trẻ, làm gì mà không có cơm ăn?

Vô Tâm đọc sách rất nhanh, không ngừng lật trang loạt soạt. Cuối cùng đọc xong, thu dọn chồng sách mang ra ngoài cửa. Lát sau về, tới bên giường đẩy đẩy Nguyệt Nha: "Tĩnh tĩnh, còn ngủ nữa đêm lại không ngủ được."

Nguyệt Nha cố ý ngáp nhỏ một cái, thấy Vô Tâm chân trần ngồi xồm trước mặt, liền hơi tránh về sau. Vô Tâm cười hi hi đuối tay, đưa cho cô một miếng dưa gang rất lớn. Dưa gang trắng như tuyết, chắc chắn đã rửa rất kỹ.

Nguyệt Nha một tay nhận dưa gang, tay kia cũng nắm lấy tách làm hai, đưa nửa lớn cho Vô Tâm: "Anh cũng ăn đi."

Vô Tâm nhận dưa gang cắn một miếng, rữ mắt xuống chiếu ưu tư. Nguyệt Nha hỏi: "Su phụ, tối nay... còn đi tiếp sao?"

Vô Tâm lắc lắc đầu: "Tối nay không đi. À kia đêm qua không chiếm được lợi thế, nhất thời không dám ra đâu, tối nay đi, chỉ sợ phí công. Tối mai đi, tối mai làm ả trở tay không kịp."

Nguyệt Nha nhìn hấn ngồi cách một khoảng, vô ý dịch lại gần bên lay lay: "Làm nốt lần này rồi thôi nhé, rất dọa người."

Vô Tâm cười gật đầu: "Làm xong lần này anh cũng phát tài, Cổ đại nhân chắc cũng không xấu. Chờ một vạn đồng đại dương đến tay, chúng ta tìm một căn nhà nhỏ, yên ổn sinh sống vài năm"

Nguyệt Nha miệng ngậm dưa gang, vốn không tức giận, nhưng lại cảm giác nếu không tức giận thì hơi kỳ cục, vì thế cũng rất miễn cưỡng tức giận: "Anh nói đi đâu vậy? Ai muốn sống cùng anh? Anh ra bên kia ngồi đi, xa một chút như này hơi gần!"

Vô Tâm lui về phía sau một tấc, cầm nửa miếng dưa gang bái bái Nguyệt Nha: "Van cầu em, theo anh đi!"

Nguyệt Nha đứng dậy đi đến chỗ khác: "Anh không phải hòa thượng sao? Hòa thượng còn muốn cưới vợ là thế nào?"

Vô Tâm xoay người đối mặt Nguyệt Nha, còn cúi đầu cho cô xem: "Anh không phải hòa thượng thật, em xem, đầu anh không có sọ."

Nguyệt Nha ôm đầu gối ngồi trong góc, cúi đầu không nhìn hấn. Mà hấn ngẩng đầu nhìn Nguyệt Nha, không chỉ tò về đáng thương mà còn mỉm cười nịnh nọt.

Vô Tâm thật sự coi trọng Nguyệt Nha, bởi Nguyệt Nha có thiện ý với hấn, hơn nữa bộ dáng cũng rất đáng yêu. Bao năm tháng cô đơn hấn đã muốn thống hận đến cực điểm, chỉ cần có người cùng hấn làm bạn, bất kể là ai, hấn đều nhiệt liệt hoan nghênh. Đương nhiên, tốt nhất là phụ nữ, vì chuyện trai gái vẫn là nhất.

Không có nữ nhân tới cùng hấn làm vợ chồng, đến cái nam nhân cùng hấn làm huynh đệ cũng biết, hấn thậm chí kiểm quá rất nhiều đứa trẻ bị vứt bỏ đến đường, nhưng là đường đường đứa trẻ bị vứt bỏ liền trưởng thành, so với hấn còn lớn hơn, so với hấn còn lão, hơn nữa cuối cùng đều là cách hấn mà đi. Hấn thậm chí cùng nhất con hồ ly tinh thân mật quá, tốt lắm không vài ngày sẽ không tốt lắm, bởi vì hấn xưa nay là dựa theo nhân phương thức đến sống, cùng yêu tinh quá không đến cùng đi.

Vô Tâm muốn lung lạc Nguyệt Nha, cho nên phá lệ ân cần. Nguyệt Nha vừa ăn xong dưa gang, hấn liền mang khăn tới cho cô lau tay. Nguyệt Nha được hấn chiếu cố, trong lòng mười phần khó xử, muốn gả, mới quen một ngày liền gả? Không muốn gả, trong lòng kỳ thật cũng rất thích hấn, nhìn hấn giống như chó săn chạy trước chạy sau, đau lòng khóc không ra nước mắt.

Vô Tâm bòn rút của Cổ đại nhân một khoản lớn, lại bận nịnh hót người trong lòng, cảm thấy cuộc sống rất bề bộn, tạm thời không muốn chết nữa.

Nháy mắt sắc trời tối đen, Vô Tâm và Nguyệt Nha ngủ ở phòng phía tây. Giường đất lớn chia làm hai, mỗi người chiếm một nửa, cách nhau khá xa. Mùa hè quần áo đơn giản, cứ thế ngủ cũng không khó chịu, Nguyệt Nha quay mặt vào vách tường không nhúc nhích, Vô Tâm ngắm kỹ bóng dáng của cô, càng ngắm càng đẹp. Tuy rằng buổi chiều Nguyệt Nha mắng hấn vài câu, làm cho hấn ngậm lại miệng chó. Nhưng Vô Tâm tự chủ trương, muốn đem Nguyệt Nha thu về bên mình.

Cổ đại nhân bị kinh sợ, không dám xa pháp sư, lúc này ở phòng phía đông cũng nằm trên giường đất, còn sai người mang vợ năm từ công quán tới ngủ cùng. Bà nằm được sùng ái nhất, đêm qua không đợi được hấn, tối nay gấp mặt, nhẹ nhàng hơn thường ngày. Để tăng thêm vài phần mê hoặc, bà nằm không bật đèn, chỉ đốt một đôi nến long phượng. Ánh sáng lay động, hé ra gương mặt trang điểm kỹ càng, một màu trắng bệch, môi lại hồng đậm, cặp mắt khi tối khi sáng. Cổ đại nhân ôm chân bông ngồi trên giường, bình thường vẫn thấy bà nằm xinh đẹp nhất, nhưng sau trải nghiệm kinh hoàng đêm qua, mắt thẩm mỹ bỗng phát sinh biến hóa. Thấy bà nằm gờ kẹp tóc xuống, thả ra một đầu tóc đen dài, hấn rung mình, nhin không được lại sờ lên lỗ mũi lỗ tai, thè lưỡi ra, yết hầu nghẹn nghẹn, cảm thấy trong cổ họng có tóc.

Bà nằm thấy hấn nhẩn mặt, liền tươi cười nhẹ nhàng bước đến. Không ngờ chưa tới giường, Cổ đại nhân bỗng nhiên co rút lại về phía sau, lạc giọng: "Người đừng tới đây!"

Bà nằm sững sốt, lập tức không vui. Nhắc chân leo lên giường, nhìn thẳng vào mắt Cố đại nhân, âm thanh giận dữ hỏi: "Làm sao nha? Thấy tôi chóng mặt? Chóng mặt sao anh không nói sớm a, làm gì phải đưa ô tô tới rước tôi? Anh làm cho tôi vui đến thế nào?"

Bà nằm dỏng người nhỏ nhắn thon thả, cả đời hề tức giận liền giường nanh múa vuốt, ngón tay vừa dài vừa nhỏ, móng tay sơn màu đỏ tươi ướt át. Cố đại nhân sau đêm qua mắc tâm bệnh, mắt thấy bà nằm một đầu tóc đen lao lên đây, hai cánh tay như xương khô khua tới khua lui, không khỏi hoảng loạn tinh thần, quát to một tiếng nhảy khỏi giường chạy mất. Nhanh như chớp bay ngang qua sân, thẳng về hướng phòng phía tây. Mờ đèn điện "Tách" một tiếng, hần nhảy luôn lên giường, chui vào chăn của Vô Tâm, run run kêu: "Sư phụ, mau bảo vệ ta!" Chợt thấy Nguyệt Nha ngồi đối diện, hần vội vàng ngoắc: "Tiên cô, cô cũng lại đây! Hai người cùng nhau ôm ta, ta sợ lắm!"

Lời vừa nói ra, khiến Nguyệt Nha cùng Vô Tâm cười to hết cỡ. Không đợi Vô Tâm châm chọc, bà nằm đã chạy quanh viện, bắt đầu mắng Cố đại nhân, bởi vì Cố đại nhân không thương mình.

Rạng sáng, ai cũng không được ngủ.

Sau đó, bà nằm bị sĩ quan phụ tá nhét vào ô tô tiễn về. Mà Cố đại nhân bởi vì vừa nhắm mắt lại thấy quỷ, cho nên sống chết không chịu trở về phòng, nhất định chiếm lấy khoảng giữa giường. Nguyệt Nha không thể nhìn được nữa, tức giận nói: "Tôi sao có thể ngủ cùng hai người đàn ông trên một giường, tôi ghép mấy chiếc ghế vào ngủ tạm vậy!"

Cố đại nhân nghĩ Vô Tâm và Nguyệt Nha là anh em, nên không kiêng kị nhiều, chắc là do mình chen vào làm khó. Đứng dậy đến sau Vô Tâm, cười với Nguyệt Nha: "Tiên cô, cô coi như không có ta, ta nằm phía sau sư phụ, không nhìn thấy cô."

Nguyệt Nha đang ngủ ngon, Vô Tâm nằm đằng xa, im lặng, ngủ cũng rất say. Thành linh Cố đại nhân đến đây thành ra không yên, nhưng dù sao cũng là nhà của người ta, không tiện ý kiến.

Nguyệt Nha chẳng buồn nhắc lại, tắt đèn điện nằm xuống. Cố đại nhân nằm cạnh Vô Tâm, cảm giác rất an toàn, nhắm mắt là ngủ. Vô Tâm có tâm sự, vừa suy tư vừa tự nhủ đừng quên thờ. Đợi Nguyệt Nha hít thở đều đặn, Cố đại nhân cũng đang khò khè, hần mới yên tâm trút hơi thở cuối cùng, lồng ngực được hoàn toàn thả lỏng.

Sáng hôm sau, mọi người vừa rời giường, đã có người vội vàng chạy tới báo tin, nói là ông lão trông nhà bị quỷ giết.

Vô Tâm mắt thấy bầu trời trong xanh, ánh mặt trời mạnh mẽ, báo hiệu thời tiết tốt, ánh nắng như hội tụ sự sung túc của cả một ngày, nhất định không để yêu nghiệt làm ác. Vô Tâm đi mạo hiểm, không yên tâm nên để Nguyệt Nha và Cố đại nhân ở lại bộ tư lệnh, một mình mang theo dao ngắn, cưỡi ngựa tới đại viện xem xét. Trước cửa có vài tên lính, thấy pháp sư đến, giống như gặp sao cứu mạng, lập tức tách ra nhường đường, lại có người nhẹ giọng nói: "Ông lão vốn ban đêm đều ra bên ngoài ngồi, nhưng tối hôm qua... không ra."

Vô Tâm dừng bước, mở miệng hỏi: "Ai phát hiện?"

Lính đáp: "Buổi sáng người đưa nước trong ngõ không thấy ông lão, bèn đi vào bên trong, chưa được bao xa thì sợ hãi..."

Vô Tâm không hỏi nữa, đi qua cửa, xoay người đóng hai cánh cổng đen lớn. Người chết hóa thành quỷ, phần lớn do oán khí chưa tiêu tán, cũng bởi trong lòng oán giận nên mới lạm sát người vô tội, là hành vi Vô Tâm căm thù đến tận xương tủy!

Có oán hận cỡ nào cũng không hơn một chữ "Tù", cho dù chết không bỏ xuống được, thì có oán báo oán có thù báo thù, cũng không được mang ác khí ra hại người vô tội. Ông lão bảy mươi tuổi, nói giá trị, không giá trị, trong nhà là chồng của vợ già, là cha là người thân, lão thà để mình cả đêm không được ngủ, cũng muốn thay đứa con thứ ba mạo hiểm trông nhà. Ông lão tốt bụng như thế, dựa vào cái gì nói giết liền giết?

Khắp sân máu đen bắn thiu đông thành một mảng, dẫn dụ ruồi bọ bu từng đàn không rời. Ông lão quả nhiên chỉ có cái đầu là đầy đủ, lăn lóc dưới chân cầu thang. Vô Tâm đi qua ngồi xổm xuống, nâng cái đầu lên nhìn kỹ, chỉ thấy cơ mặt co lại dữ tợn, hai mắt bị chọc thành lỗ máu, cái miệng rộng trương ngoác ra, chiếm tới nửa khuôn mặt.

Vô Tâm nhắm mắt lại, cảm thấy trong đám máu thịt còn sót lại, chỗ tay chân đứt cụt vẫn còn một hồn và hai phách bám lại, khí thể hung ác rất nặng, đúng là hiện tượng người bị chết thảm. Siêu độ linh hồn thế nào, rất lâu trước đây Vô Tâm có học qua, nhưng lâu lắm không làm, quên đi mất. Ra cửa sai lính mang lại mấy hộp diêm, hần đem xương cốt thịt nát dón lại thành một đống dưới ánh nắng, lại cung kính để cái đầu lên trên cùng. Một ngọn lửa cháy lên, hần thấp giọng nói: "Thù của ông, ta báo. Có sinh có tử là chuyện tốt, nên đi thì đi đi."

Lửa cháy rất mạnh, đủ khiến cho hồn phách tan biến. Người nhà ông lão chưa đến, nên Vô Tâm đợi cho hồn phách tan đi, liền dập tắt ngọn lửa, để lại hơn phân nửa hài cốt để khâm liệm hạ táng. Nghĩ đến ác sát ngoan độc, lại thấy sắc trời còn sớm, cách canh ba giữa trưa còn một khoảng thời gian, Vô Tâm từ từ sai bước đi hướng hậu viện. Cho đến bên cạnh giếng, hần không ngần ngại cởi hết quần áo vướng víu, thấy đoạn dây thừng lần trước vẫn còn đó, liền đi qua cầm lấy.

Trở lại bên cạnh giếng theo y đối bên trong nhảy ra chui thủ, Vô Tâm một đạo hoa khai lòng bàn tay. Dùng sức kim lòng bàn tay bài trừ một chút đồ sậm máu tươi, Vô Tâm dùng thương tay cầm trụ thẳng đầu xuống phía dưới nhất tiết, ở đây thừng mắc trên để lại đứt quãng nhọt nhoe vết máu.

Đem dây thừng quấn từng vòng quanh cánh tay, Vô Tâm sai bước tới giếng, cúi đầu nhìn xuống phía dưới. Nước giếng đen kịt sâu không thấy đáy, ảm ảm tản ra khí lạnh. Vô Tâm cho rằng nữ sát trong giếng đã ác đến không có thuốc chữa, nên lười đợi tới đêm. Mang theo dây thừng chui vào miệng giếng, quyết định tốc chiến tốc thắng, không cho ả cơ hội kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tận Cùng Di Động

Vô Tâm để dao ngắn, quần áo lại miệng giếng, tay không tác sát mang theo một cuộn dây thừng dính máu, không hề do dự nhắm miệng giếng mà nhảy. Hắn vốn không sợ bị thương, nhưng cảm giác sâu sắc, vẫn biết đau, trong lòng bàn tay từng có một vết dao, tránh không được lại cảm thấy đau đớn. Đây là một cái giếng tốt, chẳng những miệng bằng phẳng, phía dưới tường dài xếp thẳng tắp. Bốn phía hơi nước âm trầm, rêu xanh ẩm ướt, Vô Tâm như cá nhanh chóng lặn xuống, nhảy mất quanh thân phát lạnh, không tiếng động đi vào lòng nước.

Lặn sâu rồi, Vô Tâm liền tung chân đập vào vách tường, mượn lực xoay người đổi thành tư thế đầu trên chân dưới, do đã bỏ hết quần áo, làn da bóng loáng, cho nên trong nước động tác lưu loát, không hề vướng víu. Ôm đầu gối tiếp tục lặn xuống, hắn nhắm lại hai mắt trầm tĩnh một lát, bỗng thấy nước lạnh thấu xương, tứ phía tối đen, so với bên ngoài như là hai thế giới. Lỗ tai thoát ra một cái bọt khí cuối cùng, hắn mở to mắt, giống như cá dưới nước sâu, tự nhiên không cần sáng, mà vẫn có thể nhìn rõ. Da cảm thấy hơi ngứa, nhìn thấy vô số đám tóc dài như bèo, không rõ nguồn gốc ở bốn phương tám hướng phiêu phiêu lác lác.

Vô Tâm biết nữ sát trốn trong đám tóc dài, nếu là người thường xuống tới đây, dương khí phát ra, lập tức sẽ bị tóc dài quấn quanh không chế. Nhưng Vô Tâm không phải người không phải quý, không chết không sống, giống như gỗ đá bình thường, cho nên tới rồi, mà nữ sát chưa bị kinh động.

Dưới chân bỗng nhiên chạm đất, Vô Tâm trong nước phập phồng miễn cưỡng đứng lại, bất động thanh sắc nhìn quanh, phát hiện giếng này là cái hồ ngầm, mặt trên nhìn bình thường, phía dưới phình ra, cuối cùng có một khoảng không, chừng bằng một gian phòng nhỏ. Ngửa đầu nhìn lên phía trên, bởi vì quá nhiều tóc, như một tầng mây đen, không thấy được ánh sáng. Đưa tay bắt lấy một nắm tóc, Vô Tâm không hề do dự, bắt đầu vò loạn. Bỗng tóc dài trong nước như thành tinh dựng đứng loạn lên, Vô Tâm một mặt theo tóc tìm kiếm nữ sát, một mặt lấy dây thừng làm roi, quất loạn bốn phương tám hướng. Nhất thời trong lúc đại loạn, hắn đánh cho đám tóc dài tăn ra, không thể quấn rồi. Đúng thời khắc kịch liệt, Vô Tâm cảm nhận âm khí phía sau, thế tới dào dạt. Đột ngột nhảy dựng lên xoay người quất một roi, chỉ nghe bên tai một tiếng kêu thảm thiết thê lương, dây thừng bất ngờ đánh trúng nữ sát! Vô Tâm lại nâng tay điên cuồng ra roi, lớn tiếng quát: "Người lợi hại, cũng chỉ là loài quý sát. Đêm trước ta thủ hạ lưu tình, là muốn cho người đường hối cái! Không nghĩ người không biết tốt xấu, ngược lại tiếp tục trầm trọng hại người, vậy đừng trách ta không khách khí!"

Lời vừa nói ra, trong đám tóc truyền ra tiếng đáp: "Khẩu khí không nhỏ, người là cái gì vậy?"

Vô Tâm nâng hai tay, chậm rãi kéo thẳng dây thừng: "Ta? Không nói!"

Lập tức hắn thả người về phía trước thẳng hướng mà đi, mạnh mẽ trói chặt nữ sát. Lúc này đúng thời điểm nắng chiều rực rỡ, nữ sát một khi ra ngoài giếng nước là hồn phi phách tán, dĩ nhiên không thể ngồi chờ chết. Cắn một phát vào yết hầu Vô Tâm, ả tuy nhìn ra đối phương không phải người bình thường, nhưng vẫn tưởng rằng hắn là pháp sư pháp lực cao cường, dùng thuật nín hơi. Cơ thể sát chính là oán khí tích tụ, mỗi hơi thở đều mang kịch độc, huống chi dùng răng máu tươi đầm đìa cắn vào da thịt, dù chỉ xước da, cũng thừa mất mạng. Vô Tâm nhìn đau không tránh, chủ ý dùng dây thừng trói cả mình và nữ sát vào một chỗ. Sát không sợ trói buộc, nhưng giờ phút này chỉ một sợi dây thừng, lại làm ả khóc thét một tiếng, miệng phun máu lui lại. Không phải vì dây thừng có vết phù chú cực mạnh hay chứa vật chí dương, dây thừng này mang theo một cỗ tử khí quý dị, quý dị như thế nào? Nói không rõ.

Nữ sát trốn vào góc, thân thể hoàn toàn trốn trong đám tóc dài: "Người rút cuộc là cái gì vậy?"

Vô Tâm thấy ả có ý nao núng, chỉ giới bắt nạt kẻ yếu, trong lòng càng phát ra phản hận. Nhớ lại nội dung có ghi lại trong huyền chí, hắn bỗng nhiên nổi lên ác ý, nghĩ muốn kích thích đối phương, vì thế hơi cúi đầu khề nở nụ cười, miệng ôn nhu gọi: "Nhạc Khởi La, ta là Tam Lang của nàng nha! Nói gì muốn cùng sinh cùng tử, thế nào ta đúng hẹn cắt cổ, nàng còn muốn sống tiếp?"

Đang nói hạ xuống, hắn mang theo dây thừng lại nhắm phía nữ sát. Mà nữ sát vừa nghe hắn nói xong, lại như bị uy hiếp rất lớn, chợt nổi điên bắt đầu đón đánh. Đáy giếng lớn, không yên lặng như miệng phía trên, đang có hai kẻ hỗn chiến một mất một còn. Nữ sát thi triển đủ loại độc thuật, liên tục đánh trúng đầu vai bụng Vô Tâm. Vô Tâm người trắng trẻo, dễ tùy ả đánh, ngay cả đầu tay cũng không lưu lại, nữ sát thấy vậy, càng thêm giận như phát cuồng, vuron tay đột nhiên phóng ra, "Phụp" một tiếng chụp vào trong ngực Vô Tâm, mà Vô Tâm không né không tránh, trói cổ nữ sát kéo xuống phía dưới. Chịu đựng đau nhức nắm chặt dây thừng, hắn cúi đầu lại xem, chỉ thấy móng tay nữ sát đã muốn đâm vào da thịt của mình, đúng là chiêu thức moi tim.

Vô Tâm không sợ nàng moi tim, chỉ sợ đau, cho nên đón đầu giờ hai ngón tay, chọc vào hai lỗ máu của đối phương. Chọc một cái, hắn mắng: "Mẹ nó, hai con mắt tách ra như thế!"

Lập tức xoay chuyển bàn tay, qua hốc mắt móc vào hộp sọ, nhún chân bơi lên phía trên, muốn kéo nữ sát ra ngoài. Nữ sát biết vừa ra khỏi giếng liền hồn phi phách tán, liều mạng giãy dụa. Trên cổ dây thừng càng siết chặt, ả rớt cục ý thức được chỗ quý dị của kẻ địch, hắn... đã chết!

Không sinh mà chết, tồn tại từ khai thiên lập địa, không thanh không sắc, không đầu không cuối! Người chết còn có luân hồi, Quý Sát tan còn có hồn phách, nhưng đối phương giống như cái bóng, đơn giản tồn tại, hai bàn tay trắng. Nếu cái chết là thất bại thì thảm nhất, vậy đối phương vĩnh viễn bất bại!

Đáy giếng tối đen. Nữ sát tích tụ lực lượng kêu lên: "Người là con rồi!"

Vô Tâm một tay nắm dây thùng, một tay móc lấy hốc mắt, không phản ứng tiếp tục hướng về phía trên. Mắt thấy tóc trong nước dần dần thừa thớt, đỉnh đầu dần dần hiện ra ánh sáng, hắn muốn đẩy nhanh tốc độ. Không ngờ cơ thể nữ sát bỗng nhiên chấn động, hắn cảm giác tay mình nhẹ đi, nhìn lại, phát hiện à thể nào tự cắt đứt cổ, chỉ còn mỗi cái đầu, phần xác thì nhảm đầy giếng mà lặn xuống.

Vô Tâm không biết à có ý gì, chẳng lẽ muốn làm sát không đầu, thân tàn vẫn quyết hại người? Ném đầu lao theo, hắn xuyên qua một tầng tóc rất nặng dưới đáy giếng, kết quả thấy nữ sát không đầu vừa người lao thẳng tới phía trước, liều mạng từng chút từng chút. Vô Tâm thấy phía trước chỉ toàn vách tường đen tối, nữ sát lại ra sức đập vỡ, nước giếng dần dần bị bùn đất tràn vào làm cho đục ngầu. Vô Tâm nhắm mắt, cảm thấy phía trước dương khí đại thịnh, nhưng không phải của người sống.

Nữ sát không đầu vẫn tiếp tục đập, Vô Tâm tai thính mắt tinh, nghe thấy có tiếng đá nặng dịch chuyển. Cảm giác nước giếng có vẻ trong hơn một chút, hắn mở to mắt nhìn, phát hiện phía trước xuất hiện một vách đá, trên mặt khắc hình âm dương bát quái. Nữ sát tư thế vận vẹo run rẩy, mỗi lần đập đều như rất khổ sở đau đớn.

Vô Tâm không hiểu, nhưng mơ hồ dự cảm không ổn, một à nữ sát sắp hồn phi phách tán, chịu đựng thống khổ đập vỡ vách đá để làm gì?

Nữ sát đập thêm vài lần, liền bất động lơ lửng, quần áo lộn xộn rách nát lay động theo dòng nước. Vô Tâm tiến lên muốn bắt, nào biết bàn tay vừa chạm tới bả vai, nữ sát dồn hết sức cùng lực kiệt, cắt nửa thân dưới phóng về phía sau, chỉ nghe một tiếng nổ "Ầm", không ngờ tàn nhẫn đến mức đem thân mình nổ nát. Xương thịt tán loạn, nửa người còn lại lẳng lơ trôi, bất động.

Vô Tâm không hiểu gì cả, thôi thì nửa người cũng được. Một tay bắt lấy cánh tay nữ sát, xoay người bơi lên. Nữ sát chết rồi, tóc dài trong nước như dính máu chó, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt xo xác như ruột bòng rách. Cúi người nhặt nốt cái đầu, Vô Tâm không dùng dây thùng, hướng lên thành giếng.

Nhưng trong nháy mắt, trước mặt bỗng xẹt qua một chuỗi bọt khí nho nhỏ. Đáy giếng là ổ của nữ sát, không có vật sống. Vô Tâm còn chưa nghĩ ra nơi bọt khí phát xuất, đỉnh đầu đã xuất hiện ánh sáng.

Cùng lúc đó, Cổ đại nhân và Nguyệt Nha cũng gà bay chó sủa đi vào cửa lớn.

Vô Tâm nói là ra ngoài, nhưng nửa ngày không thấy trở lại. Cổ đại nhân không hiểu tính tình ma quỷ, nghĩ đến nữ sát như bà nội thành linh truy đuổi, cho nên không có Vô Tâm bên cạnh, không khỏi lo sợ trong lòng, đứng dưới mặt trời còn đổ mồ hôi lạnh. Nguyệt Nha thấy đã tới giờ cơm mà Vô Tâm chưa về, ra vẻ không muốn ăn, nhưng trong lòng lại gấp gáp. Nguyệt Nha tuy rằng cũng sợ Quỷ Sát, nhưng tự nhận sống mười bảy năm, chỉ có người phụ cô, chứ cô không phụ người, cho nên định phó mặc cho số phận một phen. Cả hai đứng dưới ánh nắng tranh cãi một hồi, cuối cùng quyết định đi đại viện, xem Vô Tâm rốt cuộc ở đó làm gì.

Cổ đại nhân mười phần cẩn thận, mặc giáp trụ ra cửa, trước sau trối một con gà trống, còn mang theo ô tô ba con chó đen to. Nguyệt Nha tiếc quần áo, không chịu ôm gà, đổi thành ôm một con chó cái đen lông xù.

Ô tô đi thuận lợi đi tới trước cửa đại viện. Cổ đại nhân có gà trống hộ thể, dắt chó đen to bước đi. Nguyệt Nha theo ở phía sau, vừa đi vài bước liền thấy máu vãi đầy đất. Vệ binh chạy lên, thấp giọng nói: "Bảo cáo tư lệnh, xương ông lão đã cho người nhà mang đi rồi. Đại pháp sư không biết dùng pháp thuật gì, đã đem phần thịt đốt trước."

Cổ đại nhân dừng bước nghĩ, lập tức điên cuồng vẫy tay: "Cút cút cút, nghe người nói ta ăn không ngon!" Mắt thấy vệ binh định đi thật, hắn gọi giật lại: "Pháp sư đâu?"

Vệ binh gặp người, nhỏ giọng nói: "Bảo cáo tư lệnh, buổi sáng tôi liếc qua cửa, thấy đại pháp sư đi ra sau viện, tới giờ chưa ra."

Cổ đại nhân trầm ngâm sờ súng lục dắt ở thắt lưng bên trái, khảm đao dắt ở thắt lưng bên phải, sau đó ném hết gà ra phía sau, cao giọng ra lệnh: "Người đâu, đi đều bước, theo ta ra hậu viện!"

Cổ đại nhân mang theo người cùng động vật, đàng đàng sát khí một đường tiến vào hậu viện, không ngờ vừa đi vào, chỉ thấy Vô Tâm mặc một cái quần đen kỳ quái, chân trần long tong nước. Bên cạnh đặt một đồng thứ, là nửa cái xác bọc trong một đám tóc lớn, dưới ánh mặt trời cháy xèo xèo, như nước đá đổ vào than nóng.

Cổ đại nhân hơi sùng sốt: "Ngài..."

Vô Tâm giương mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nảy ra suy nghĩ, nở nụ cười: "Ta..."

"Ta" rồi im bật, lại cười cười, không chịu nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiêu Tán

Rõ như ban ngày, Cổ đại nhân trước có Vô Tâm sau có đội bảo vệ, dũng khí cực mạnh. "Giết" một tiếng rút ra khảm đao, tiến lên hai bước cúi gập thắt lưng, dùng đao gạt gạt đám tóc, một bên chọn, một bên nhìn không được ngoáy lỗ mũi, chọc lỗ tai. Từ sau lần đây đưa với nữ sát, hẳn hiện tại thấy đàn bà tóc tai bù xù là sợ.

Tóc dài vừa nặng vừa ẩm ướt, nước rỉ ra lung tung. Vô Tâm thấy Cổ đại nhân cứ chọn mãi, đơn giản hỗ trợ, quay đầu nhìn Cổ đại nhân nói: "Nhìn xem, cặp mắt này quen không?"

Dưới ánh nắng, đầu nữ sát tựa như muốn tan rã, da thịt rách nát suy sụp, miệng vết thương nơi hốc mắt từ từ động đậy, rỉ ra máu đen. Trong viện vang lên một tiếng kêu sợ hãi, Vô Tâm lập tức đốt một ngọn lửa ở phía trước.

Cổ đại nhân, Nguyệt Nha, đội bảo vệ cùng nhau lui thật xa về phía sau. Ba con chó đen vẫy đuôi, liếm nước miếng. Gà trống cũng không kêu to. Vô Tâm nghiêng đầu, mở miệng nói: "Cổ đại nhân, ngài đã đồng ý cảm tạ ta một vạn đồng đại dương, coi như nợ đi?"

Cổ đại nhân sợ tới mức muốn rung rung giết người, đầu lưỡi cứng lại: "Được, coi như nợ!"

Vô Tâm gật gật đầu, không biết sao thoát nhìn có điểm không yên lòng: "Tốt, chắc Cổ đại nhân cũng không dám nuốt. Ai đi tìm ít củi đốt lại đây?"

Cổ đại nhân lập tức phái vệ binh đi tìm. Vô Tâm đứng lên, không biết vì ở nước lạnh quá lâu, hay vì quần đặc biệt đen, hẳn thoát nhìn cực kỳ tái nhợt, còn mang theo vài phần quỷ khí. Xoay người cúi nhìn vào giếng tìm kiếm, thấy một cái bọt nước nho nhỏ vỡ ra trên mặt nước đen kịt.

Hắn không động, tiếp tục chờ, qua một lát, lại chậm rãi nổi lên một quả bọt khí. Bất động thanh sắc nắm mắt, ngoài nước giếng, không cảm giác thấy có hồn phách gì xa lạ.

Thẳng lưng đối mặt mọi người, hắn mở miệng hỏi: "Cổ đại nhân, từ sau khi chuyển tới đây đều ăn nước từ giếng này sao?"

Cổ đại nhân liên tục lắc đầu: "Chưa ăn qua chưa ăn qua, chúng ta ăn nước từ giếng trong ngõ kia cơ. Thời điểm vừa chuyển vào, đầu bếp múc nước lên xem thử, thấy có mùi tanh, cho là không sạch sẽ. Lúc đó ta cho là khác khẩu vị thôi, nên cũng không sai người lắp đi."

Vô Tâm lại hỏi: "Nhà này trước vẫn gió êm sóng lặng, chỉ hai tháng gần đây mới bắt đầu có chuyện ma quái?"

Cổ đại nhân cau mày "Ai" một tiếng: "Nếu có chuyện ma quái thì giấu được người sao? Hàng xóm láng giềng đã biết từ sớm. Lúc ta mua viện này, hàng xóm xung quanh vẫn đông lắm, nhưng hai tháng nay ma quỷ ồn ào, người ra ngoài mà xem, trái phải chẳng còn ai. Người nói về quê, người chạy lên Thiên Tân."

Vô Tâm nghe xong mười phần mê hoặc, quý tu thành sát, không tránh khỏi nuốt nhiều oan hồn. Nhưng người chết hóa quỷ không hiếm, thân xác ả kia cũng không có gì đáng ngạc nhiên, có điều mới hóa quỷ làm sao có bản lĩnh ghê gớm như thế? Chắc chắn phải lâu năm công lực mạnh lên mới có thể tác quái. Từ quỷ hóa sát, ít nhất phải mất vài chục năm mới có thể tu thành. Trong nhà trước đây không xảy ra chuyện ma quái, có thể thấy nữ sát không phải lúc nào cũng hung tàn, ít nhất trước đây đều tìm cô hồn dã quỷ để ăn, không dả thương người. Nhưng hai tháng gần đây rốt cuộc đã xảy ra việc gì làm cho tính tình ả đại biến?

Lúc này vệ binh ôm một bó củi lớn trở lại. Vô Tâm đi đến mạng củi chất thành nhiều tầng, sau đó mang thân xác nữ sát đặt trên đỉnh, chắc định phóng hỏa thiêu. Vệ binh tỉnh ý, lập tức đem hộp diêm đưa đến. Hắn nhận diêm, hướng về cửa phát phát tay, nói: "Ra phía trước chờ hết đi, chỗ này lửa cháy sẽ thôi lắm."

Vệ binh vốn không sợ thi thể, nhưng hiện tại không phải lúc thi gan. Mắt thấy Cổ đại nhân cất bước, bọn họ lập tức theo sau. Nguyệt Nha còn ôm chó con, nhìn Vô Tâm há miệng thở dốc, nhất thời không biết thế có tốt không, do dự một chút cũng đi ra ngoài.

Vô Tâm đóng cửa viện, lập tức cời quần phủ lên xác nữ sát, ánh mặt trời liền bị che khuất hơn nửa, Vô Tâm ngồi tại chỗ, gục đầu xuống nhắm hai mắt lại.

Khi nhắm mắt, quanh thân hẳn tất cả đều là ánh sáng.

Quỷ sợ sáng, gặp nắng liền tan. Sát có hình hài thật sự, dưới ánh mặt trời không bị tan nhanh như quỷ. Thân hình do hồn phách luyện thành, nên thân hình chưa tiêu, hồn phách cũng không tán. Hắn thấy nữ sát lúc này chỉ còn hai hồn năm phách, nhờ vào quần của mình cản nắng, giảm đi rất nhiều thống khổ. Nâng tay mon trón bên ngoài chiếc quần, nói: "Không phải sợ, ta không phải Tam Lang."

Hồn phách ở phía dưới run rẩy đáp lại: "Đừng thương tổn nàng... mặc kệ người là ai, đừng thương tổn nàng. Nàng chết rất thảm, nàng rất hối hận..."

Vô Tâm hỏi: "Nàng là Nhạc Khôi La?"

Hồn phách như ánh sáng, lóe ra lên kịch liệt.

Lâu sau, quần đen cũng không ngăn được ánh mặt trời giữa trưa.

Vô Tâm thấp giọng nói với nữ sát: "Vô luận lời nói là thật hay giả, ta đều không cứu được người. Đi thôi, hồn phi phách tán, xóa bỏ, tốt biết bao."

Lập tức giờ tay nắm lấy quần, đột ngột lật ra!

Trong tai ầm ầm vang lên một tiếng hét thảm, hồn phách nữ sát dưới mặt trời chói chang không chỗ che giấu. Vô Tâm mở to mắt tìm diêm, một mồi lửa châm dưới bó củi. Lửa cháy bay lên trời, Vô Tâm ngồi xếp bằng trong làn khói đặc, nhẹ giọng nói: "Ta thật sự là người tốt nhất thế giới, các người sống, ta đến, các người chết, ta đưa. Tuy người là ác quỷ hung thần, nhưng ta cũng niệm cho một đoạn kinh hướng sinh."

Rũ mắt hắt giọng, Vô Tâm hơi ngẩng về phía mặt trời. Cui đốt phát ra âm thanh lách tách, thanh âm của hắc khê khàn xuyên qua làn khói, mang theo hồn phách lượn lơ bay xa. Ngoài cửa là Nguyệt Nha, Cổ đại nhân cùng đám vệ binh. Thanh âm của Vô Tâm thường ngày trong sáng, khi niệm kinh mang theo một chút khàn khàn, mọi người cùng nhau lắng lắng lắng nghe, nghe Vô Tâm niệm hướng sinh kinh xa xưa, thể lương như vậy.

Cui chưa sạch, thân xác nữ sát đã hoàn toàn biến mất, ngay cả một mảnh bụi cũng không lưu lại. Vô Tâm tỉ mỉ mặc áo, che vết thương trước ngực. Cổ họng cũng bị nữ sát cắn một vết, may cắn khá thấp, có thể dùng áo che lấp. Trong lòng bàn tay vết đao đã bắt đầu khép miệng, hắc lại đi đến bên cạnh giếng cui đầu xuống, lại thấy một quả bọt khí trong suốt vỡ ra.

Mấy câu cuối nữ sát nói thật khó hiểu, độ tin cậy cũng không cao. Nhưng chắc chắn có ý gì đó.

Vô Tâm người đau, bụng đói, quyết định đi ăn cơm trước, thuận tiện thu tiền. Xoay người đẩy cửa, cười với Cổ đại nhân: "Hồn phi phách tán."

Cổ đại nhân đem hai con gà trống dỡ xuống. Cả người thoải mái tiêu sái đứng trước mặt Vô Tâm, giờ bàn tay chụp bả vai đối phương: "Xong rồi?"

Vô Tâm không định trả lời ngay, chỉ nói: "Ăn cơm trước, no rồi nói!"

Cổ đại nhân mừng vô cùng, trực tiếp ra lệnh quay về bộ tư lệnh. Vô Tâm cùng Nguyệt Nha ngồi trên ô tô, Nguyệt Nha ôm chó, dọc đường không nói, lặng lẽ nhìn chăm chăm Vô Tâm. Nhìn một cái lại một cái, vẫn thấy không đủ.

Vô Tâm lần đầu tiên ngồi ô tô, rất hiện đại, Cổ đại nhân hợp lý hợp tình ngồi chính giữa, vì thấy Nguyệt Nha nãy giờ vẫn nhìn sang, liền đặc chí, nghĩ tiền cô đã bị khuôn mặt anh tuấn của mình thuyết phục. Vô Tâm thì rung đùi đắc ý, bộ dạng mườì phần trên người. Ô tô chạy đến trước cửa bộ tư lệnh, Cổ đại nhân cùng Nguyệt Nha đều xuống xe, Vô Tâm vẫn còn ở lại sờ đông sờ tây. Cổ đại nhân cũng đối bụng, tức giận mở cửa xe mắng: "Không cần nhà quê như thế, xuống nhanh chút!" Sau đó lại chuyển hướng Nguyệt Nha, nghiêm trang nói: "Xe của Bộ tư lệnh, tuyệt đối không phải loại thường."

Nguyệt Nha không để ý đến hắc, cúi đầu lui từng bước. Cổ tư lệnh vừa nói, hai mắt vừa nhìn xuống bộ ngực cùng vòng eo nhỏ của cô. Nếu hắc không phải tư lệnh, cô đã bẻ cong hắc rồi.

Đội cho Vô Tâm ngồi đủ, đoàn người tiến nhà giữa. Bên trong đặt một cái bàn ăn lớn, đồ ăn đã dọn xong. Vô Tâm tự giác đi rửa tay rửa mặt, sau đó ngồi xuống cầm đũa ăn. Sau một hồi cắn nuốt như hổ sói, hắc bỗng nhiên hỏi Cổ đại nhân: "Ngài nhất định phải về đại viện ở sao?"

Cổ đại nhân hơi sùng sốt: "Viện đó rất tốt, sao lại không?"

Vô Tâm từ chối cho ý kiến: "Ta cảm giác... Chỗ đó không sạch sẽ."

Cổ đại nhân nhất thời thay đổi sắc mặt: "A? Có ý gì?"

Vô Tâm buông bát cơm: "Ồ đó trăm năm trước có người chết thảm."

Cổ đại nhân trừng mắt ánh mắt nhìn hắc: "Không phải là kia này ọ sao?"

Vô Tâm lắc lắc đầu: "Chết thảm không phải một người, chết không từ tế, chôn cũng không chôn từ tế... Như vậy, ngài cứ ăn trước đi, ăn xong rồi ta sẽ nói tỉ mỉ."

Cổ đại nhân đem đũa đập xuống bàn: "Nghe người nói xong, bụng ta đều sôi lên rồi, ăn cái rắm a!"

Nguyệt Nha lẳng lặng nhìn Vô Tâm, trong lòng oán hắc lắm miệng, dù sao chuyện gì nên làm cũng làm rồi, có tiền hay không chỉ là chuyện nhỏ, nhanh chạy đi mới đúng. Hai người tuổi còn trẻ, xa chạy cao bay còn sợ không có đường sống?

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Một Chuyện Tình Xưa

Giữa trưa trời nóng, Cổ đại nhân lệnh cho lính cần vụ mang một cái bàn nhỏ đặt lên giường đất ở phòng phía tây. Ngồi xếp bằng trên giường, hắc linh

hoạt cầm ấm trà rót ra ba chén bích loa xuân lạnh lẽo, sau đó lấy trong túi áo ra một thỏi vàng chói lọi, "Cạch" một tiếng ném trên bàn.

Vô Tâm co hai chân ngồi vào bàn, lại bảo Nguyệt Nha lại đây. Nguyệt Nha không muốn cùng hai người đàn ông vây quanh bàn trà, lẳng lặng ngồi ghé vào một góc, cúi đầu đùa nghịch hai mảnh vải mới trong tay, xem có thể khâu được hai cái bao không. Vô Tâm nâng chén trà lên uống một ngụm, phát hiện nước trà còn thả đường, vừa ngọt vừa thơm, chủ động bưng một ly, xoay người đưa đến cạnh Nguyệt Nha.

Nguyệt Nha không hé răng, nhưng như bị hấp dẫn, không tự chủ được ngấm hần. Bỗng nhiên thấy trong lòng bàn tay một vết sẹo trắng, cố gắng nhớ kỹ, thăm nghĩ đợi Cổ đại nhân ra ngoài, chính mình phải nhìn xem, vết thương gặp nước, sẽ dễ bị viêm.

Cô không nói lời nào, Vô Tâm cũng không nói, bốn cái chân tập trung một cạnh bàn, đối diện với Cổ đại nhân. Cổ đại nhân thấy mình để thỏi vàng kia mà không ai hỏi thăm, lấy tay đẩy tới chỗ Vô Tâm: "Tạ lễ, nhận đi!"

Vô Tâm vốn không muốn nghĩ tới chuyện kia, hiện tại có người muốn nghe, nhưng hần không vội. Nhìn lướt qua thỏi vàng, không biểu cảm nói: "Một thỏi vàng nhỏ, cũng không đáng tới một vạn đồng đại dương a!"

Cổ đại nhân xưa nay đều dựa vào đạo thương mà nói lý, hai ngày nay hần sợ, đừng nói một vạn đồng đại dương, mười vạn đồng đại dương hần cũng đáp ứng. Nhưng giữa trưa hôm nay tận mắt thấy nữ sát bị Vô Tâm đốt thành bụi, khủng hoảng trong lòng tan thành mây khói, khôi phục bản tính, nóng lòng muốn quyết nợ. Ngông nghênh cười với Vô Tâm, mở miệng đáp: "Hừ, tiền của bản tư lệnh không như gió thổi là đến, mười thỏi vàng, muốn lấy là lấy được sao?"

Vô Tâm nhìn hần tìm tòi, vẻ mặt âm trầm: "Cổ đại nhân, ngài muốn nuốt lời?"

Không đợi Cổ đại nhân trả lời, Vô Tâm nhắm hai mắt thả ống tay áo, ngón tay chấm nước trà vẽ loạn trên bàn, đồng thời lẩm bẩm trong miệng. Cổ đại nhân thấy thế, hoảng sợ: "Gi? Người định làm gì?"

Vô Tâm mặt bình tĩnh, mĩa mai đáp lại: "Ta rửa chết ngài!"

Cổ đại nhân lập tức vươn hai bàn tay lớn, vồ lấy tay Vô Tâm: "Đừng đừng đừng, ta đùa người thôi! Thực không dám dấu, tiền của ta bị vợ giữ ở công quán, tôi ta đi lấy, đưa người thêm chín thỏi vàng nữa, nói lão thiên lôi đánh chết!"

Vô Tâm mở hai mắt, rút tay Cổ đại nhân ra. Xóa vết nước trên bàn đi, cầm thỏi vàng xích lại trước mặt Nguyệt Nha, trực tiếp để trong tay cô: "Em giữ."

Sau đó liền trở lại bàn, ngoài cười nhưng trong không cười đập bàn: "Hóa ra Cổ đại nhân đùa! Ha ha, ngài rất buồn cười."

Cổ đại nhân há miệng, chưa xốt cười, nghĩ rằng mình mua tòa nhà cũng không tốn một vạn đồng đại dương. Xấu hổ hắng giọng, không tự nhiên chuyển đề tài: "Sự phụ, không phải người nói có chuyện xưa muốn kể sao? Nói đi, ta muốn nghe!"

Vô Tâm gật đầu: "Được, chuyện cũng không dài, mời Cổ đại nhân cùng Nguyệt Nha nghe cẩn thận một chút. Chuyện xưa kể rằng một trăm năm trước, có vị quan nhỏ họ Nhạc, trên triều bị hãm hại, giáng đến huyện Văn. Cô con gái thứ của vị quan tên là Khởi La, khi còn bé thường kể chuyện kiếp trước của mình, kể rất thực, người nhà hoảng sợ nên tất cả đều không thích nàng. Đến khi nàng lớn hơn một chút, không kể chuyện kiếp trước nữa, nhưng tính tình trở nên bướng bỉnh, trong nhà chỉ có một tiểu nha hoàn là tốt với nàng nhất. Vị quan tới huyện Văn là lúc Khởi La vừa tròn mười ba tuổi. Một ngày nọ nữ quyến trong nhà ngồi xe ngựa ra miếu ngoại thành dâng hương, Khởi La gặp được Tam Lang của Đoàn gia. Tam Lang anh tuấn, Khởi La xinh đẹp tuyệt trần, hai người liền vừa mắt nhau. Sau trở về thành, Khởi La cùng Tam Lang nhiều lần hẹn hò, dần thành yêu chết đi sống lại. Nhưng khi Đoàn gia tới cửa cầu hôn, vị quan lại kiên quyết không đồng ý, bởi vì Đoàn gia nghèo, hai bên không xứng đôi. Hôn sự không thành, Khởi La ngầm cùng Tam Lang ước định, không thể cùng sống, vậy sẽ cùng chết. Một đêm, Khởi La một mình ra ngoài gặp Tam Lang, hai người tới một nơi yên tĩnh định dùng dao tự sát. Nào ngờ Tam Lang thật sự cắt cổ, còn Khởi La do quá sợ hãi không dám ra tay. Tam Lang chết rồi, Khởi La một mình trốn về nhà, chỉ nói việc này cho tiểu nha hoàn biết. Gió êm sóng lặng qua một năm, nữ quyến Nhạc gia theo thường lệ lại đi dâng hương, không ngờ mọi người nhất thời sợ hãi, về thành mới phát hiện Khởi La cùng tiểu nha hoàn đã biến mất!"

Nói tới đây, Vô Tâm tạm dừng, hỏi ngược lại: "Hai người có bình luận gì?"

Cổ đại nhân mở miệng trước: "Đoàn gia mất con trai, lại im lặng mà quên đi? Đoàn Tam Lang nói chết là chết, không lưu lại cho người nhà lời nào?"

Cổ đại nhân nói xong, Nguyệt Nha mới nói tiếp: "Em thấy Khởi La kia không đứng đắn, mười ba tuổi đã biết thân mật cùng nam giới. Lại nói hai người đã định cùng chết, nếu nàng ta nhát gan sao không ngăn cản Tam Lang? Nàng không phải thích Tam Lang sao? Nỡ lòng nhẫn tâm thấy Tam Lang chết? Tam Lang chết còn mình về nhà yên ổn sống qua một năm? Thực không có tâm!"

Vô Tâm đợi hai người đều nói xong, mới tiếp tục hỏi: "Vậy hai người đoán xem Khởi La cùng tiểu nha hoàn đi đâu mất?"

Nguyệt Nha đoán không ra, Cổ đại nhân chậm chạp nghĩ ngợi đáp: "Nếu trước đây người hỏi như vậy, ta khẳng định là bị bắt cóc, nhưng hiện tại ta nghĩ... chắc không phải bị quý bắt chứ?"

Vô Tâm nâng chén trà lên uống một ngụm: "Cơ bản đúng vậy, các nàng là bị người của Đoàn gia bắt đi. Thủ đoạn của Đoàn gia ở đây không tiện nói chi tiết, đại khái là thừa dịp sử dụng mê hương. Cổ đại nhân nghĩ xem, Tam Lang trước khi tự tử cũng đã trải qua đèn sách, đương nhiên sẽ lưu lại di thư, phó thác hậu sự cho cha mẹ."

Không đợi Vô Tâm nói hết, Cổ đại nhân đập bàn: "Ai nha, vậy Khởi La kia cùng nha hoàn xong rồi, còn không bị người ta giết?"

Nguyệt Nha vốn cũng tính nghị luận một chút, nhưng nghe Cổ đại nhân nói xong, lập tức mặt đỏ lên, quyết định không nói nữa.

Vô Tâm hơi lắc đầu: "Đoàn gia cho rằng Tam Lang hoàn toàn do Khôi La hại chết, nên đem Khôi La vẫn còn sống đóng vào quan tài. Khi đó huyện Văn chưa lớn như bây giờ, quan tài được chôn ở một khu đất hoang. Tiểu nha hoàn cũng khó tránh cái chết, bị Đoàn gia khoét mắt ném xuống cái giếng nhỏ bên cạnh."

Cổ đại nhân liếc mắt đầy ẩn ý, Vô Tâm bỗng nở nụ cười: "Đoàn gia từ đó về sau mai danh ẩn tích, mà Nhạc gia náo loạn một trận, không tìm thấy người, cũng đành thôi. Sau này huyện Văn ngày càng phồn hoa, khu đất chôn Khôi La kia dần có người sống, có phòng ở lại có phố xá, cuối cùng thành chỗ náo nhiệt như bây giờ."

Cổ đại nhân trắng mặt: "Không... không phải nhà của ta chứ?"

Vô Tâm cười dài đáp: "Nữ sát trước khi hôn phi phách tán, thời gian có hạn, chỉ nói với ta như thế. Ta nghĩ nếu tiểu nha đầu sau đó tu luyện thành nữ sát, vậy Khôi La đâu?"

Cổ đại nhân ngơ ngác, mà Nguyệt Nha ở trong góc lên tiếng: "Khó nói, dù sao Khôi La không bị oan như tiểu nha hoàn."

Vô Tâm biết cô không vừa ý hành vi của Khôi La, đang muốn trả lời, không ngờ Cổ đại nhân lại đập bàn, tức sùi bọt mép mắng: "Mẹ nó! Ông đây sống hai mươi tám năm chưa bao giờ tức như này! Ông bỏ tiền mua nhà, hai con đàn bà thôi kia không bỏ đồng nào, dựa vào cái gì ông không được ở, lại để cho quý? Chuyện nhảm nhí trăm năm trước thì liên quan cái rắm gì đến ông? Ta nói cho các người, bản tư lệnh chịu đủ rồi! Sáng mai ta cử một đội qua đó quét ba thước mộ, quản gì giếng nước quan tài, cho nổ tung hết!"

Nói xong lời này, Cổ đại nhân xuống giường xỏ giày, đùng đùng nổi giận đi ra ngoài. Vô Tâm không ngăn hấn, thừa dịp yên tĩnh xán đến bên người Nguyệt Nha.

Nguyệt Nha thấy Cổ đại nhân đi rồi, nhẹ nhàng thở ra. Cầm tay bên phải của Vô Tâm lên xem, nhưng nhìn lên nhìn xuống lại thấy bằng phẳng, không có vết thương nào.

Cô hơi run lên, lập tức kéo tay bên trái, Vô Tâm rất hợp tác ngửa lòng bàn tay, nguyên vẹn. Nguyệt Nha tự nhận mắt tinh, vừa rồi không thể nhìn lầm, nhưng lúc trước như thế, bây giờ lại như này. Vội vàng buông tay Vô Tâm, nghĩ mãi không hiểu lại sinh ra tức giận. Liền lấy thỏi vàng trong túi ném trả Vô Tâm, thấp giọng nói: "Của anh, anh đi mà giữ."

Vô Tâm đem thỏi vàng để lại vào tay cô: "Không, em giữ."

Nguyệt Nha cúi đầu nói: "Nếu mất em không đền nổi."

Vô Tâm mỉm cười với cô: "Của anh chính là của em"

Nguyệt Nha đầu bó, không nói được câu nào mềm mại, chỉ đỏ mặt: "Em không cần."

Vô Tâm đứng lên, ôm quyền cúi đầu bái: "Van cầu em, em cần đi."

Nguyệt Nha cả người phát sốt, thì thầm rì rầm nói: "Nam tử hán đại trượng phu, không có tự trọng, muốn cầu liền cầu."

Vô Tâm lập tức lấy khăn tay bọc thỏi vàng, nhét vào trong tay Nguyệt Nha. Thuận thế nắm lấy bàn tay, giữ mãi không buông. Nguyệt Nha giờ không có ai để dựa dẫm, hôn nhân đại sự đều do cô làm chủ, nên hẳn muốn Nguyệt Nha mau chóng yêu mình, một khi yêu, khổ sở vì tình, sẽ không dễ dàng bỏ đi. Sau đó cúi đầu, hứng thú nhìn bàn tay Nguyệt Nha, Nguyệt Nha làm việc chăm chỉ, lòng bàn tay có nhiều vết chai. Có điều tình nhân trong mắt đều là Tây Thi, chỉ cần Nguyệt Nha sống cùng hấn, có xấu mười phần, hấn cũng thấy mỹ mãn.

Nguyệt Nha mặc hấn nắm tay, ruột gan như sắp lòi qua yết hầu, không biết vì sao, da thịt cứ loạn hết cả lên. Cố gắng sắp xếp lời nói, gương mặt nóng lên: "Một thỏi vàng là đủ, chúng ta... đi thôi!"

Vô Tâm cũng không phải loại lòng tham vô đáy, nếu Cổ đại nhân nhất định dây dưa không trả tiền, hấn cũng lười theo đòi. Dùng sức nắm tay Nguyệt Nha, nhẹ giọng nói: "Ngày mai chúng ta đi, đêm nay anh còn quay lại đại viện một chuyến."

Nguyệt Nha mạnh mẽ mở mắt: "Lại đi làm gì?"

Vô Tâm buông tay vỗ vỗ đầu gối của cô trấn an: "Em đừng sợ, anh chỉ đi nhìn một cái, không kinh động ai. Nếu bên trong thực không có gì, ngày mai chúng ta đi sớm. Cổ đại nhân muốn làm gì chỗ tiền kia anh cũng không quan tâm. Được không?"

Nguyệt Nha cho rằng không tốt, nhưng dù sao hai người chưa thành đôi, có chút nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mật Thất Trong Giếng

Vô Tâm muốn lặn xuống giếng, Cố đại nhân không ngăn, Nguyệt Nha muốn ngăn lại không ngăn được. Đêm đến, Cố đại nhân lấy cơ đi lấy vàng, biến mất dạng, Nguyệt Nha cầm một thỏi vàng ngồi ở trong phòng, bởi vì cuộc đời chưa bao giờ có được nhiều tài phú như thế, cho nên cẩn thận không dám lộn xộn. Vô Tâm thúc cương, tự mình cưỡi ngựa đi đại viện.

Vô Tâm không đầu không cuối sống rất nhiều năm, gặp người, gặp quỷ, vô luận là ai hẳn cũng không dễ tin. Nữ sát khi còn sống là một tiểu nha hoàn chết oan, giữa trưa hồn phi phách tán, miệng còn che chờ cho Nhạc Khôi La, có thể thấy được Nhạc Khôi La trong lòng nàng, so với chính nàng quan trọng hơn. Nhạc Khôi La chết thảm, chẳng lẽ nàng chết thoải mái? Trước vẫn im lặng tu luyện suốt trăm năm, sao hai tháng gần đây lại gặp đến độ bất đầu giết người?

Trước cửa có hai gã vệ binh, tuy biết tòa viện sạch sẽ, vẫn sống chết không chịu vào cửa nửa bước, thật ra lại đúng ý Vô Tâm. Xuống ngựa tiến vào cửa lớn, cô đơn bóng chiếc đi đến hậu viện. Mật sân còn dư tro tàn, dưới ánh chiều tà, tựa như xương cốt sau khi hỏa thiêu.

Mặt trời chưa lặn, âm khí chưa dậy, nếu có quỷ, cũng không xuất hiện. Vô Tâm tới tìm quỷ, chậm rãi cởi quần áo giày dép, trần truồng ngồi trên miệng giếng, một bên chờ mặt trời xuống núi, một bên nhìn xuống nước. Trong giếng tối om sâu không lường được, bọt khí từ từ nổi lên, vỡ tan từng chuỗi từng chuỗi.

Trời rớt cục cũng tối, một vầng trăng sáng bay lên giữa không trung. Bầu trời đêm đen như nhung, trăng sáng như bạch ngọc, chung quanh phân tán mấy đốm sao lấp lăm. Gió đêm thanh lương chạm vào người, giờ phút này tuy hắc ám, nhưng là thời điểm thoải mái nhất trong ngày. Vô Tâm thích ý thờ ra một hơi dài, sau đó hai tay chống xuống miệng giếng, hai chân chạm vào nước bên trong.

Nước giếng bên trong không có tóc dài, làm cho hành động của Vô Tâm dễ dàng hơn rất nhiều. Lặn xuống đáy giếng rồi định thần, hẳn mở hai mắt nhìn về phía trước, thấy một vách đá tầm thường. Hai tay gạt nước bơi lên trước, đứng trước vách đá, không hành động thiếu suy nghĩ, trong đầu nhớ lại hành động điên cuồng của nữ sát sáng hôm trước.

Nếu mục đích của tiểu nha hoàn là muốn đánh vỡ vách đá, không tu thành sát không thể làm được, vậy mình lấy cái gì đập? Hồn phách có thể xuyên tường, nhưng trên mặt vách đá khắc bát quái, nhất định là có lực lượng uy nghiêm, không cho tai họa tới gần, mà bản lĩnh tiểu nha hoàn có hạn, cho nên đập nát nửa thân thể còn không thành công. Nếu nàng cố gắng tu luyện thêm mấy chục năm khả năng sẽ được, vậy mà hành vi khác thường, chẳng lẽ trong lòng vội vàng, không thể chờ thêm?

Vô Tâm một bên suy tư, một bên cao thấp xem kỹ bát quái trên vách đá. Bát quái chính là bát quái, vây quanh trung gian là cá âm dương, không có gì đặc biệt. Không đặc biệt, lại có thể ngăn chặn Quý Sát, dĩ nhiên là do người vẽ có pháp lực cao cường. Sát vào một chút, tí mi nhìn lại bát quái một lần, cuối cùng cả kinh, bát quái đồ cùng cá âm dương tất cả đều ngược, mà mắt cá thống nhất tô thành màu đỏ!

Vô Tâm vẫn cảm giác mặt ngoài vách đá quanh quẩn một tầng khí thuần dương, chuyên ngăn yêu ma tai họa, vạn không nghĩ tới khí thuần dương hợp với chí âm tà trận lại thành lấy độc trị độc. Vẫn bất động lơ lửng trong nước, Vô Tâm cho rằng bất luận phía sau có trấn cái gì, người bày trận chỉ chuyện bé xé ra to.

Một chuỗi bọt khí lại xẹt qua trước mắt, Vô Tâm dọc theo tung tích bọt nước truy tìm lai lịch. Hẳn phát hiện chỗ mắt cá màu đỏ có một cái khe rất nhỏ. Cái khe giống như chỗ sinh sản của phụ nữ, nở ra từng quả từng quả bọt khí.

Vô Tâm không dám hành động bừa bãi, nghĩ nữ sát đánh vỡ vách đá, là muốn giết, hay cứu? Nếu mặt sau là Nhạc Khôi La, khả năng không phải giết, bởi vì tiểu nha hoàn trước khi hồn phi phách tán còn cầu mình không thương tổn Nhạc Khôi La. Không phải giết, mà là cứu, nhưng cứu như thế nào? Nhạc Khôi La đã chết một trăm năm có lẽ, thân xác đã sớm phân hủy hết. Hay là hồn phách bị nhốt, không thể chuyển sinh?

Vô Tâm nhớ rõ tiểu nha hoàn nói Đoàn gia nghèo khó, hình như là hộ bình thường, đã như vậy sao lại giết người? Cho dù muốn báo thù, cũng một đao đòi mạng, lãng phí tâm sức như thế này làm gì? Rốt cuộc Nhạc Khôi La có vấn đề, hay Đoàn gia có vấn đề?

Vô Tâm thật sự không rõ, thấy mắt cá đỏ dị thường, không biết dùng mực gì vẽ ra, ở trong nước không bị phai màu. Nhịn không được vươn một ngón tay, chạm vào mắt cá một cái, nhưng chưa chờ hẳn thu hồi ngón tay, bỗng chợt nghe một tiếng long trời lở đất. Dòng khí như bài sơn đảo hải phá đá mà ra, nước giếng hỗn độn đá to đá nhỏ, theo dòng khí xoáy tròn sôi trào, ào ào đổ vào khoảng không khô ráo phía sau vách đá. Vô Tâm nước chảy bèo trôi bị cuốn vào một căn phòng, chỉ thấy bên trong bốn vách tường bằng phẳng xám trắng, phù chú như rồng bay phượng múa đen ngòm. Chính giữa đặt một cỗ quan tài đỏ tươi, chẳng những bị xích sắt trói chặt, mà còn dán kín phù chú màu vàng. Đầu óc choáng váng, bị dòng nước cùng đá đánh dạt lên trước, không tự chủ mạnh mẽ rơi đập vào đầu quan tài. Chịu đau bầm dập quan tài mà dựa, nào biết quan tài vẫn chưa đóng đinh, dây xích đã tuột ra từ lúc nào. Đúng lúc một trận bọt khí xông thẳng lên làm bật nắp quan tài, lộ ra hai lá phù chú dán trên mặt người. Vô Tâm liếc mắt nhìn một cái, thấy đôi phương mặc một bộ lễ phục cổ, hai tay để lên trước đan vào nhau. Cư nhiên không hư thối, xương thịt đầy đủ, có tư thế con cái quan lại, người này tám chín phần mười chính là Nhạc Khôi La. Khó khăn nhắc tay, Vô Tâm muốn bóc hai đạo phù chú để nhìn rõ mặt người, không ngờ bị một khối đá lớn xuôi dòng đập ngay giữa lưng. Hẳn đau nên nhẹ buông tay, cuốn theo dòng nước. Vững vãi trong nước một hồi, vật lộn mãi mới vươn tay bóc được phù chú, nhưng chưa kịp nhìn cứ bị nước giếng cuốn vòng quanh, không được tự do hành động. "Cộp" một cái đập đầu vào vách tường, lập tức bung tay ôm đầu, vẻ mặt như cầu xin. Chưa hết đau, lại một dòng nước đánh thẳng tới, mang hẳn cuốn trở lại đáy giếng.

Vô Tâm ngửa đầu hướng bơi lên trên, không dám dừng lại trong nước. Dòng nước đông một cái tây một cái, mang lực đạo kinh người chao đảo vô định. Hẳn biết có đi xuống lần nữa cũng vô dụng, chỉ tổ giờ người chịu đánh. Không cần nói cũng biết mật thất có tà môn, trong đó huyền cơ khó thấu. Vô Tâm bám vách giếng ngoi lên, mệt chết đi, toàn thân đau nhức.

Ngồi trên miệng giếng lồng tống nước, hẳn cúi đầu phun ra một ngụm. Ngửa đầu nhìn trăng sáng, bỗng phát hiện trong tay mình còn nắm một đạo phù

chú.

Lá bùa mềm dẻo, tuy ngấm nước nhưng không tan, có thể thấy không phải giấy vàng thông thường. Vô Tâm mở rộng ra nhìn kỹ, trên mặt vẽ quanh co khúc khuỷu loạn một mạch, không hiểu nên không để tâm lắm. Lá bùa vốn dán trên quan tài, quan tài bị động làm cho phù chú phân tán. Nâng tay vuốt đi bọt nước trên mặt, Vô Tâm bỗng nổi lên nghi ngờ: "Mình đập vách đá, lại phá quan tài... liệu có gặp rắc rối không?"

Quay người lại miệng giềng, hần nhắm mắt, vẫn không cảm giác được có hồn phách, vẫn gió âm khí lạnh như trước.

Đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, nhét lá bùa lạnh lặn vào túi áo. Nghĩ ngày mai Cổ đại nhân bắn tung chỗ này, cho dù dưới lòng đất có tai họa, gặp phải ánh nắng cũng không trốn thoát.

Nghĩ xong liền rời đi.

Vô Tâm cười ngửa trở về bộ tư lệnh, phát hiện Cổ đại nhân còn chưa trở về. Cứ thế bước vào phòng tối om, không mở đèn điện, mắt thấy trên giường có người ngồi dậy, hần vội vàng nói: "Anh không có chuyện gì, em ngủ đi, anh cũng muốn ngủ."

Trong phòng tối lửa tắt đèn, Nguyệt Nha nghe ngữ khí hần bình thản, yên tâm lại nằm xuống. Vô Tâm rón ra rón rén lên giường, vì nhất thời ngủ không được, ngậy ngốc nhìn bóng dáng Nguyệt Nha.

Mắt hần rất tinh, bên ngoài lại có trăng sáng cho nên nhìn Nguyệt Nha mười phần rõ ràng. Nguyệt Nha nghiêng người ôm đùi ngủ, thắt lưng thon mảnh, cặp mông tròn vo. Vô Tâm vẫn cho rằng dáng người Nguyệt Nha giống hồ lô, hần muốn ôm hồ lô ngủ, hoặc là bị hồ lô ôm ngủ. Hai người cùng nhau nằm trong chăn ấm, anh làm em đau em yêu anh, cỡ nào tốt.

Cẩn thận dịch về phía trước, hần quyết định ngày mai mang theo Nguyệt Nha rời huyện Văn, chỉ cần có bạn, đi nơi nào cũng được.

Vô Tâm miên man bất định, từ Nguyệt Nha nghĩ đến hồ lô, từ hồ lô nghĩ đến ổ chăn, nghĩ đến đắc chí, quên cả đau. Lâu sau tâm tư vừa chuyển, lại nhớ tới cái giếng.

Nước lạnh, giếng sâu còn có oan hồn, âm càng thêm âm, trăm năm trước người thừa địa thể hoang vắng, nên âm khí trong giếng quả rất thuần túy. Vô Tâm trong lúc vô ý cho tay vào túi áo, đụng đến lá bùa. Trong lòng vừa động, nhớ ngày đó Đoàn gia làm ác đơn giản chỉ để báo thù? Rõ ràng là thiên thời địa lợi nhân hoà, nhân dịp giam cầm Nhạc Khôi La!

Không phải giết, mà là giam cầm, nếu Nhạc Khôi La thật sự là người.

Vô Tâm trải qua vô số sự tình ly kỳ, thấy nhưng không hiểu, nghĩ không ra rõ ràng, lười không muốn nghĩ nữa. Mơ mơ màng màng nhắm mắt, bắt buộc chính mình đi vào giấc ngủ. Không ngờ ngoài cửa sổ bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, sức ép không khí quá lớn làm cửa sổ thủy tinh đập nát. Vô Tâm đột ngột ngồi dậy, chỉ thấy bên ngoài lóe lên ánh lửa thuốc súng cùng tiếng hét của vệ binh.

Nguyệt Nha bị vụn thủy tinh bay vào người, may mắn bình yên vô sự. Cứng họng ngồi dậy, cô hoang mang lo sợ ôm gối, chợt nghe Vô Tâm kêu lên: "Nguyệt Nha, xuống dưới!"

Nguyệt Nha sợ tới mức không có chủ ý, luống cuống tay chân nghe lời. Vội vội vàng vàng đi giày, bàn tay căng thẳng được Vô Tâm dùng sức nắm chặt. Vô Tâm kéo cô vào trong lòng, ôm thắt lưng chạy ra ngoài. Ra khỏi một bước, nghe bên ngoài có người khóc nức nở kêu: "Tư lệnh đâu? Tư lệnh đâu? Trương đội trưởng phản rồi, đang khai chiến trên đường cái!"

Vô Tâm không dừng lại, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đem Nguyệt Nha rời khỏi bộ tư lệnh. Chạy không xa, chợt nghe phía sau một tiếng nổ lớn, Vô Tâm cùng Nguyệt Nha nhìn lại, phát hiện bộ tư lệnh trúng đạn pháo, phòng ở đều bị san phẳng!

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vợ Chồng Son

Vô Tâm đã lâu không gặp chiến tranh, không nghĩ tới hiện tại pháo lợi hại như thế. Mắt thấy trên đường nổ liên tiếp, hần không dám dừng lại, túm Nguyệt Nha nhằm chỗ tối mà chạy. Nguyệt Nha chân dài khỏe mạnh, Vô Tâm chạy nhanh, cô cũng chạy nhanh, hoàn toàn không vướng víu. Không biết trốn qua mấy con phố, Vô Tâm bắt đầu thấy binh lính ở phía xa.

Nguyệt Nha ngày bé có trải qua vài lần binh biến, sợ nhất là binh lính làm loạn. Một tay gắt gao ôm bọc nhỏ trước ngực, thờ hần hần kêu lên: "Binh lính thế nào cũng cướp bóc!"

Trên đường lớn càng lúc càng ồn ào, còn nhà ở bốn phía thì yên tĩnh. Từng nhà tối đèn, cảm như hần đóng cửa đợi bị làm thịt. Vô Tâm đơn giản mang theo Nguyệt Nha quẹo vào một ngõ nhỏ sâu thẳm, quanh co khúc khuỷu bốn phương thông suốt, cuối cùng dừng ở một gốc cây, ôm Nguyệt Nha ngồi xôm xuống. Thái dương Nguyệt Nha bị mồ hôi làm ướt, tóc dán lại bên tai. Miệng hần hần thở gấp, cô hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, cổ sức ngừng thờ,

ngay mèo hoang chó hoang cũng không dám kinh động. Bên tai vang lên thanh âm Vô Tâm: "Đừng sợ, quân lính đều ở đường lớn giết người phóng hỏa, ngõ này nhỏ như vậy, họ sẽ không đến."

Nguyệt Nha thở hồng hộc gập gập đầu, cũng biết mình giờ an toàn hơn. Theo bản năng chui vào lòng Vô Tâm, hận không thể trốn vào tán cây. Phía xa nổi lên một loạt tiếng súng, cô như chấn động, lại phát hiện Vô Tâm rất im lặng.

Rốt cuộc là im lặng như thế nào, không nói nên lời, tóm lại chính là cảm thấy hần rất tĩnh. Hô hấp dần dần hồi phục, âm thầm nhẹ nhàng áp vào ngực Vô Tâm. Sau một hồi chạy như điên, khuôn mặt của cô nóng như châm lửa, cần một chút gió lạnh.

Bất động thanh sắc đợi chừng hai ba phút, Vô Tâm một hơi cũng không thở ra!

Nguyệt Nha dựng tóc gáy muốn chất vấn, Vô Tâm đột nhiên cúi đầu ho khan một tiếng, lại ngáp một cái.

"Lâu quá!" Vô Tâm hơi thờ linh hoạt, ghé vào bên tai Nguyệt Nha nói nhỏ: "Đêm nay Cổ đại nhân có chết vì binh biến, anh cũng phải đòi bằng được."

Khi nói lời này, hần như trước cùng Nguyệt Nha thân thiết một chỗ, nhưng chỉ bên sườn, không cho Nguyệt Nha dựa vào ngực mình.

Nguyệt Nha đỏ mặt hơi thoải mái, nghĩ mình suýt bị dọa chết, cư nhiên hoài nghi thân phận Vô Tâm. Vô Tâm có thể ăn uống, phơi nắng, chẳng lẽ là quý?

"Được rồi!" Cô vỗ bọc nhỏ trong lòng: "Có cái này là đủ."

Về sau nhin xuống: "Cái này đủ cho chúng mình mua một căn nhà", một cô gái lớn sao có thể nói ra câu này? Đôi vai mỏng manh chùng xuống, đôi mắt tái: "Anh đừng ôm em"

Vô Tâm nhẹ nhàng cười, cánh tay ôm càng chặt hơn. Nguyệt Nha không để ý tới hần, không ngờ bà vai bỗng nặng hơn, hần được một tác lại muốn một thước cúi đầu gối lên.

Nguyệt Nha không chịu nổi loại hành động trẻ con này, làm như cả thiên hạ trừ mình ra không có ai thích hần. Làm như không có gì ngồi yên, cô nâng đầu Vô Tâm cạo vào cổ mình, cảm giác hơi đau lòng.

Hai người trốn dưới tàng cây hồi lâu, thẳng đến chân trời có ánh sáng, ngõ nhỏ hoàn toàn yên lặng, mới đứng dậy thử ra ngoài xem.

Trên đường cái đứng là cảnh tượng sống sót sau tai nạn thảm khốc, mặt tiền cửa hiệu đều bị tổn hại, tường đổ khói đen. Thi thể la liệt giữa đường trông còn giống người, người sống lại giống quỷ yên lặng thu nhặt thi thể, đào bới phế tích.

Vô Tâm không cho Nguyệt Nha xem lo cô sợ hãi, dẫn cô đi nhanh. Vô luận ban đêm binh biến ai thua ai thắng, không cần biết. Ôm Nguyệt Nha ngồi một đêm, hần hiện nay muốn nhanh chóng cao chạy xa bay sống cùng Nguyệt Nha.

Cửa thành rào kín, kiểm tra nghiêm ngặt. Nguyệt Nha cẩn thận lấy thời vàng giấu vào trong người, lại bôi đất lên mặt ra kiểu mặt xám mày tro. Đến cửa thành, bọc nhỏ quả nhiên bị tháo ra kiểm tra, bên trong ngoài vài bộ quần áo ra không còn gì khác.

Ra khỏi huyện Văn có hai con đường, một cái đi trấn Thông Bình, nhà Nguyệt Nha ở đó nên không thể đi. Hai người thảo luận một hồi, cuối cùng quyết định đi huyện Trường An. Huyện Trường An so với huyện Văn còn phồn hoa náo nhiệt hơn, chẳng lẽ không chứa nổi hai người bọn họ.

Rảo chân bước nhanh, hai người một hơi đi một canh giờ. Thấy ven đường phía trước có một tiệm cơm nhỏ, Nguyệt Nha lấy ra tiền riêng, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ ăn dọc đường.

Cái gọi là tiệm cơm, chỉ là cái bàn che mái tranh mà thôi. Vô Tâm cùng Nguyệt Nha ngồi ở một góc sáng sủa, gọi hai bát mì và một cái bánh bao, vừa ăn vừa nghe thực khách đàm luận. Hóa ra binh biến chưa kết thúc, Cổ đại nhân và Trương đội trưởng còn ở trong thành giằng co, thực lực hai bên tương đương, không ai chiếm thượng phong.

Vô Tâm đối với Cổ đại nhân không ý kiến cũng không cảm tình, Nguyệt Nha còn thấy hần phiền cho nên không quan tâm, ăn xong đi ngay.

Từ huyện Văn đến huyện Trường An cách mấy chục dặm, không xa không gần. Ở giữa còn có một cái trấn Mỗ Heo, tên tuy không hay nhưng do giao thông trọng yếu, vẫn là một địa phương nổi tiếng. Vô Tâm và Nguyệt Nha vốn muốn đến trấn ăn no rồi nhanh nhanh tới huyện Trường An trước khi trời tối. Nhưng buổi chiều vào trấn, đến tối vẫn chưa ra được.

Ngoài rìa trấn có hộ cho thuê nhà, là một loạt ba gian phòng có cửa sổ thủy tinh, bên ngoài còn có hàng rào làm thành tiểu viện. Trừ bỏ vị trí hẻo lánh, không có gì xấu. Vô Tâm ngẫu nhiên phát hiện nơi này, liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Nguyệt Nha kỳ thật còn muốn có nhà hơn Vô Tâm, Vô Tâm ở đâu cô ở đó. Vậy đem một thời vàng đôi thành chín trăm năm mươi đồng đại dương, chẳng những thuê phòng, hơn nữa ngay cả bát đĩa thịt thà các loại đầy đủ hết. Chủ nhà đoán bọn họ là vợ chồng son bỏ trốn, thức thời không hỏi nhiều.

Ba gian phòng chỉ có gian chính là có cửa, rồi thông sang hai phòng ngủ, giống nhau đều có giường sồi đặt dưới cửa sổ. Nhà chính không trống rỗng, bên phải có một cái bếp lò lớn, Nguyệt Nha thích lắm. Nhóm cả hai bên bếp, một nấu cơm một xào rau, tiếng đĩa chạm vào chảo mới tinh khiến lòng cô sinh ra một loại cảm giác thống khoái quên trời đất. Lúc trước nếu không trốn đi, hiện tại mình đã sớm thành người họ Mã! Làm vợ bé Mã lão gia, với đường hoàng làm cô dâu của Vô Tâm, hai cuộc sống tốt xấu rõ ràng.

Hai người dọn bát đĩa ăn một bữa phong phú. Nguyệt Nha không nói hai lời, thu dọn bát đĩa rửa sạch, làm hết mọi việc không cho Vô Tâm nhúng tay.

Đợi tới phòng trong ngoài phòng đều thu dọn xong, Vô Tâm đã trải chăn đệm trên giường, kêu: "Nguyệt Nha, đến ngủ!"

Nguyệt Nha lên tiếng trả lời rồi vào, nhưng chỉ đứng trước giường nghiêm túc nói: "Hai ta còn chưa thành thân, không thể mơ hồ chung giường ngủ, sau này nghĩ lại cũng không biết ngày nào là ngày động phòng. Dù sao cùng anh đến đây, tâm tư của em như thế nào anh đã hiểu. Ngày mai chúng mình chọn ngày lành, không cần kinh động ai đổi một bộ quần áo mới, lại đốt một tràng pháo là được."

Vô Tâm ngồi xổm, để chăn đệm sang một bên: "Vậy chúng mình mỗi đứa một bên như ở huyện Văn?"

Nguyệt Nha "Ai nha" một tiếng, không kiên nhẫn cười, xoay người ôm lấy một bộ đệm chăn: "Anh gấp cái gì, em còn có thể nửa đêm chạy à?"

Không đợi Vô Tâm giữ lại, cô bước nhanh sang phòng khác. Vô Tâm không đuổi theo, cho dù ngủ cùng giường hẳn cũng không định động vào Nguyệt Nha. Bí mật của hắn sớm muộn cũng không giấu được, trước khi chân tướng rõ ràng hẳn không thể chạm vào Nguyệt Nha.

Trong phòng dần dần an tĩnh lại, hai ngọn đèn cũng trước sau tắt. Vô Tâm không nghĩ mình như thế dễ dàng an gia, trong lòng cao hứng không ngủ được. Nằm trên giường trần trọc một trận, cuối cùng ngồi dậy muốn ngắm trăng qua cửa sổ.

Không ngờ trong nháy mắt, bỗng phát hiện ngoài cửa có người đứng!

Người không lớn, cao chưa đến cửa, nếu không phải hàng rào thừa thớt Vô Tâm quả thực nhìn không tới. Hai bím tóc nhỏ, chắc là một cô bé, quần áo lôi thôi bẩn thỉu hình như còn là của con trai. Vô Tâm thấy không rõ mặt, chỉ thấy cô vẫn không nhúc nhích đứng dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, đối diện thẳng cửa nhà mình.

Cô bất động, Vô Tâm cũng bất động lẳng lặng nhìn chăm chăm. Như thế qua thật lâu, cô bé như nhìn đủ rồi, tư thái xinh đẹp mà lại phiêu dật xoay người bước đi. Dưới ánh trăng mờ ảo Vô Tâm thấy rõ, dưới ống quần vá vù chẳng chịt một đôi giày nhỏ thêu hoa vàng ẩn hiện, tiên điểm như một vệt máu.

Vô Tâm mắt nhìn cô bé càng chạy càng xa, không rõ vì sao nằm xuống suy nghĩ. Tay lấy trong túi áo ra lá bùa màu vàng, lá bùa đã khô từ lâu. Hắn giờ lên xem thật kỹ, vẫn không hiểu gì.

Nếu hắn lẻ loi một mình thì chẳng cần quan tâm cái gì, nhưng phòng bên Nguyệt Nha còn đang ngủ, nhìn lá bùa có linh cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Khách Không Mời

Hôm sau trời vừa sáng Nguyệt Nha đã rời giường.

Cô không kinh động Vô Tâm, bắt đầu dọn phòng quyết sân. Hôm qua mưa mấy bó củi xếp hết vào góc, rỏ nước để bên cạnh có mướt vàng, cái đồ, mới qua một đêm vẫn còn tươi.

Nhóm bếp đặt nồi, phát ra âm thanh lách tách. Nguyệt Nha định theo lệ thường nấu cháo, nhưng nghĩ lại hiện tại đã là nữ chủ nhân, không có ai quản có thể muốn nấu gì thì nấu.

Vô Tâm vừa rời phòng đã có chậu nước để sẵn chờ hắn rửa mặt. Ra nhà chính ngồi vào bàn, trên bàn bày ra hai chén com cùng một mâm rau trộn dưa chuột. Nguyệt Nha vào phòng tây thu dọn, nghĩ Vô Tâm đóng cửa ngủ cả đêm mà không ngủ thấy mùi hôi, chả bù cho mấy thằng em chân thối của cô. Nhà họ Lý dưới Nguyệt Nha đều là con trai làm cho cô mệt chết.

Xuống giường trở lại nhà chính, phát hiện Vô Tâm đang hoàng ngồi cạnh bàn nhìn mình cười, không nói câu nào hé ra bộ mặt nhàn rồi rất bất mất. Nguyệt Nha ngoài mặt giả không thèm để ý, trong lòng lại than thầm đẹp không chịu nổi. Ngồi xuống đối diện, rũ mắt nhìn xuống chén com nhưng trong lòng toàn hình bóng của Vô Tâm. Đối diện với trái tim mình, ăn không biết ngon bày ra bộ dáng tỉnh tề đoan trang.

Điểm tâm xong, hai người sánh bước ra ngoài mua các loại vật dụng còn thiếu. Khuôn mặt Nguyệt Nha đỏ ửng như bị nóng, nhưng thời tiết đầu có nóng, trên trán cũng không có mồ hôi. Muốn mua rất nhiều thứ, nhất thời không kể hết được. Cô muốn tới tiệm mua vài may quần áo mới, nhưng Vô Tâm còn có ý khác: "Thành thân phải có vài món trang sức mới đúng à!"

Nguyệt Nha ngừng bước: "Trang sức không ăn được, có hay không cũng giống nhau?"

Vô Tâm không nghe, cười hi hi dẫn cô tới Ngân Lâu. Hai người ở Ngân Lâu nói qua nói lại nửa ngày, cuối cùng Nguyệt Nha chọn một bộ khuyên tai vàng nho nhỏ. Vô Tâm ngại ít không cho đi: "Chúng mình có tiền, chọn mấy thứ nữa đi!"

Nguyệt Nha trầm mặc, cuối cùng cúi đầu nói: "Anh nếu thật có lòng, vậy mua vòng tay cho em đi. Nhẫn hay vòng cổ em đều không thích, em thích vòng

tay."

Sau một lát hai người rời Ngân Lâu, vành tai Nguyệt Nha có thêm đôi khuyên, cổ tay cũng nhiều thêm một cái xuyên vàng. Trên đường cô nói với Vô Tâm: "Vốn mẹ em có một cái xuyên vàng định cho em làm của hồi môn, chờ em lớn rồi sẽ truyền lại. Bảy tuổi mẹ mất, cha mang đổi thành một cái vòng cổ và hai chiếc nhẫn cho mẹ đeo." "

Vô Tâm biết Nguyệt Nha ở nhà mẹ đẻ khẳng định không dễ dàng, cha mẹ có thể đem con gái làm vợ bé một ông già, ngày thường sẽ không đối xử tử tế.

Nguyệt Nha cúi đầu xoay cái xuyên trên cổ tay nói: "Sau này em cũng muốn sinh con gái, chờ nó lớn rồi truyền cho nó cái vòng này, rồi nó lại truyền cho con của nó."

Vô Tâm im lặng cầm cổ tay cô, cổ tay tròn vo có thịt, có vẻ vòng tay không rộng lắm. Hắn thừa nhận mình rất ích kỷ, Nguyệt Nha cho tới bây giờ vẫn không biết gì cả.

Mầm mống của hắn chết cả rồi, vô luận cơ địa Nguyệt Nha có đầy đủ thể nào cũng không thể thụ thai. Vòng tay của cô chỉ mình cô đeo thôi, sẽ không có con gái cùng cháu gái kế thừa.

Trong trấn chỉ có một tiệm vải, hàng hóa coi như đầy đủ hết, chỉ thiếu màu đỏ thắm. Nguyệt Nha muốn khâu hỷ phục đỏ thắm cho ra dáng tân nương, thế nào cũng phải dùng màu đỏ thắm mới đúng lễ. Nhưng vải đỏ thắm năm ngày sau mới về tới tiệm. Nguyệt Nha nghĩ mình còn nhiều việc phải làm, chờ năm ngày cũng được, vì thế hai người ra ngoài tiếp tục mua đồ.

Tối trước khi ăn cơm gọi Vô Tâm sang phòng đông, muốn đo chân hắn khâu một đôi giày nhỏ. Vô Tâm vui vẻ ngồi lên giường duỗi thẳng hai chân, ra vẻ lấy lòng. Nguyệt Nha một tay cầm thước gỗ, nhìn không cười đồng thời phát hiện hắn rất sạch sẽ. Vô Tâm tự nhận là cô nhi, được lão hòa thượng trong miếu nuôi lớn. Nguyệt Nha cho rằng lão hòa thượng khẳng định là người văn minh, giáo dục Vô Tâm vệ sinh rất kỹ.

Đo xong chân thuận tiện đo luôn cả người. Nguyệt Nha cúi đầu dùng thước gỗ đo từ mắt cá chân trở lên, miệng thì thầm nhở kỹ. Vô Tâm chân dài lại thẳng, thắt lưng buộc chặt trước ngực trống trải, bả vai đoan chính mang theo uy phong. Nguyệt Nha trong lòng hạnh phúc muốn chết, thích cũng thích chết đi được.

Ăn xong cơm chiều, Nguyệt Nha châm một ngọn đèn, nương ánh sáng cho Vô Tâm lấy mẫu giày. Ánh sáng đèn dầu nhỏ như hạt đậu không chiếu được xa, cho nên Vô Tâm ngồi xồm trước cửa sổ, từng câu từng câu nói chuyện với Nguyệt Nha. Lấy mẫu giày là việc tốn sức, Nguyệt Nha cầm kim to đem chỉ xuyên qua sợi sợi, vì tối nên mãi chưa xong. Mất thấy bóng đêm bên ngoài càng ngày càng đậm, Vô Tâm bất động thanh sắc, ánh mắt cảnh giác liếc ra phía ngoài cửa sổ.

Buổi chiều Nguyệt Nha đã lau cửa sổ một lần, hết sức trong suốt. Ngoài cửa viện không có người, chỉ có vài con chó hoang đi qua đi lại.

Nguyệt Nha ngáp một cái, vòng chỉ qua giày rồi ghim lại. Quay đầu nhìn Vô Tâm liếc mắt, cô nhẹ giọng nói: "Nên ngủ rồi, anh về phòng đi."

Vô Tâm do dự lập tức nói: "Em biết làm túi thơm không, anh có lá bùa bình an cho em mang trên người."

Nguyệt Nha lập tức xuống giường mở bọc nhỏ lấy ra một cái túi thơm thêu hoa: "Không cần làm, em có đây." Sau đó đem túi đưa cho Vô Tâm: "Đẹp không? Làm trước lúc tới đây đó!"

Vô Tâm lấy bùa trong túi áo nhét vào, tận mắt thấy Nguyệt Nha đeo trên cổ mới đi giày về phòng.

Nguyệt Nha không nghĩ nhiều thôi đèn đi ngủ. Vô Tâm trở lại phòng tây đợi một hồi lâu, thấy không có gì lạ bèn ngủ thiếp đi.

Hừng đông, Nguyệt Nha theo thường lệ dậy sớm. Rửa mặt chải đầu ra ngoài, đang định lấy trong rổ ra hai quả trứng, không ngờ vừa xoay người chợt nghe cửa viện mở.

Tiếng vang rất nhẹ, chậm chạp "Két két" một hồi. Cô thẳng lưng cảnh giác, bởi mình ở trấn không bạn bè, hơi giật mình sợ người nhà đuổi đến. Nhưng nhìn xuyên qua hàng rào liền nhẹ người, thì ra là một đứa bé rách rưới.

Đi tới mở cửa viện, tưởng là một nhóc con nhưng cúi đầu nhìn xuống đối phương, cô không khỏi sững sờ một chút, hóa ra là một cô bé rất xinh đẹp!

Thấp hơn Nguyệt Nha gần một cái đầu, cũng có hai bím tóc lớn. Khắp người bẩn thỉu, vậy mà hé ra khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn mịn màng, trong như bạch ngọc. Hai hàng mi đậm nhạt vừa phải, đôi mắt trong suốt như thu thủy, ngay cả hai phiến môi màu hồng phấn cũng đặc biệt non mềm. Giương đôi mắt to tròn nhìn Nguyệt Nha, thanh âm tinh tế: "Tỷ tỷ ta đói, cho ta đồ ăn được không?"

Nguyệt Nha nhìn không ra cô bé mấy tuổi, nói mười một mười hai cũng được mà mười ba mười bốn cũng đúng, là một đóa hoa nhỏ chớm nở, trông vừa đáng thương vừa đáng yêu. Vội vàng dẫn cô bé vào, Nguyệt Nha chuyển băng ghế ngồi ở trong sân, hỏi: "Người lớn nhà em đâu?"

Cô bé ngẩng mặt nhìn Nguyệt Nha lắc lắc đầu, đôi mắt ngập nước chực rơi lệ: "Quê nhà có chiến sự... Cha ta mẹ ta không thấy đâu."

Nguyệt Nha vừa nhìn đã thấy thương, lại nghe cô bé còn có số khổ hơn mình, quay lại nhà chính tính lấy bánh bao nóng trong lồng đưa cho. Mà cô bé thấy Nguyệt Nha vừa khuất bóng liền rũ mắt xuống, tròn mắt từ từ chuyển hướng về cửa sổ phòng tây.

Giương mặt Vô Tâm tái nhợt, kẻ sát phía sau tấm kính!

Lông mi đen thẳng một hàng, ngay sau đó lại chuyển hướng về phía Nguyệt Nha đang đi ra. Hai tay tiếp nhận bánh bao nóng Nguyệt Nha đưa qua, nhỏ giọng lễ phép đứng lên cảm tạ, sau đó cũng giống như lũ trẻ chết đói khác đem bánh bao hốt hoảng lên miệng cắn. Nguyệt Nha có lòng muốn đem cô bé vào nhà chính ngồi, lại sợ cô bé có rận. Cúi đầu nhìn điệu bộ nhỏ như sói hổ, thờ dài nghĩ hôm nay mình cho cô bé chút cơm no, nhưng tương lai nên sống thế nào? Không biết thôn trấn có ai nguyện ý nuôi con dâu nhỏ, mà cô bé cũng lớn vậy rồi, không nuôi cũng có thể làm dâu. Thật muốn có người trong sạch thu cô bé, đối với cô bé cũng là đường sống.

Bánh bao của Nguyệt Nha rất lớn, cô bé ăn mãi chưa xong, Vô Tâm đã khoác áo choàng ngắn đi ra.

Nguyệt Nha một bên bận rộn, một bên giới thiệu lai lịch cô bé, hẳn không rõ có nghe hay không nửa mặt súc miệng, liếc mắt chứ không nhìn kỹ. Cô bé gặp cảnh khốn cùng, cũng chỉ cuộn mình cắn bánh bao.

Vô Tâm nhận khăn mặt trong tay Nguyệt Nha lau mặt và cổ, lại bung chậu nước hắt xuống đất phía sau cô bé. Hắn nhận ra đây chính là đứa bé hôm kia nửa đêm xuất hiện ở ngoài cửa viện. Quần áo rách nát không đổi, chỉ là dưới chân không có đôi giày thêu.

Cắt chậu nước vào trong nhà, hẳn nhất thời chưa biết làm sao. Đem nó đuổi đi? Sợ là từ nay về sau đối phương ở tối mình ở sáng, ngược lại bất lợi. Lưu nó lại? Hẳn đang muốn cùng Nguyệt Nha vui vẻ, lưu thứ lai lịch không rõ đó làm gì?

Vô Tâm đối với đứa bé này cảm giác thật không tốt, có thể ngồi giữa ban ngày chắc cũng không có tà khí.

Vô Tâm xưa nay luôn tin tưởng vào cảm giác của mình, hơn nữa dự cảm con bé nhất định ở lại không chịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ý Xấu

Nguyệt Nha nhìn ra Vô Tâm không đau lòng cô bé, không khỏi có điểm chột dạ. Tuy rằng bọn họ là vợ chồng son, trong nhà không có gánh nặng phụ huynh, dù sao Vô Tâm cũng là đàn ông, là trụ cột trong nhà, trụ cột chưa lên tiếng, đàn bà không nên một mình thu người vào nhà. Cũng may đối phương là một cô bé không đáng nghĩ.

Cái đồ muối quá một đêm còn có tư vị, trứng gà rán vàng óng. Hai loại thức ăn bày ra trước mặt Vô Tâm, cô vốn có bốn cái bánh bao, hiện tại chỉ lấy ra một cái cùng một chén cháo đưa cho Vô Tâm, nhỏ giọng: "Anh ăn phần của anh, người ta nghèo không đường sống! Dù sao cũng không kém miếng nào. Chờ em cho nó chén nước rồi để nó đi."

Vô Tâm từ chối cho ý kiến nhắc đưa gấp một miếng trứng rán lên, vươn cánh tay tới miệng Nguyệt Nha. Nguyệt Nha sừng sốt một chút, chỉ thấy hắn thành tâm thành ý đối với chính mình mỉm cười, ánh mắt trông mong chờ đợi mình há mồm. Nguyệt Nha hạnh phúc không thể nê hà, ăn hết miếng trứng rồi tự đi bận rộn.

Vô Tâm ngồi xuống, uống một ngụm cháo nóng lớn tiếng kêu: "Nguyệt Nha, em làm gì không đến ăn?"

Nguyệt Nha đem hai cái bánh bao lớn còn lại lấy ra gói, đặt vào trong lòng cô bé: "Cho em, cầm ăn trên đường đi!"

Cô bé ngẩng đầu, hai tay như mèo con nhận lấy, nhỏ giọng lễ phép nói: "Tỷ tỷ, cho ta ở lại nghỉ chân một chút được không, qua một lát ta sẽ đi."

Nguyệt Nha không đành lòng đuổi nàng, hướng hồ rõ như ban ngày trong nhà có hai người lớn, trong viện cũng không thiếu chỗ.

Vô Tâm vẫn làm như không thấy, ăn xong điểm tâm không ra ngoài mà trở về phòng tây ngủ. Nguyệt Nha đang rửa chén lau nồi bỗng thấy có động tĩnh, thẳng lưng nhìn ra ngoài phát hiện cô bé không biết đã đứng lên từ khi nào, đang giúp quét sân.

Hai người bắt đầu đứng nói chuyện với nhau như vậy, cô bé tự xưng họ Lý, là gái lỡ thì trong nhà, nhũ danh kêu tiểu muội. Nguyệt Nha hỏi một câu, cô bé đáp một câu, thành thành thật thật không hề chần chờ. Nguyệt Nha cười nói: "Khéo, chị cũng họ Lý. Tiểu muội, em bao nhiêu?"

Tiểu muội quét sân, lại xếp củi gọn gàng: "Tỷ tỷ, ta mười bốn."

Nguyệt Nha đặc biệt chú ý nhìn thân thể cô bé, quần áo lôi thôi nhìn không ra dáng người. Có điều cô bé phát dục muộn, lại là con út cho nên nói mười bốn tuổi cũng không sai biệt lắm.

Tiểu muội dọn sân sạch sẽ, đến cả băng ghế nhỏ cũng quy củ xếp vào góc sáng sủa. Ôm hai cái bánh bao lớn khom người thật sâu chào Nguyệt Nha, ngẩng mặt dùng đôi mắt ướt trong suốt nhìn: "Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ. Ta nghỉ tốt lắm, ta phải đi."

Nguyệt Nha từ nhỏ không có em gái, vừa cùng cô bé nói chuyện tào lao nửa ngày rất thú vị. Tiểu muội phải đi, cô cũng không thể giữ lại, cũng không

dám hỏi tới tương lai của tiểu muội, vì biết rõ tiểu muội đi ra ngoài chỉ có thể tiếp tục xin cơm. Tiễn tiểu muội tới cổng, Nguyệt Nha đang muốn nói chuyện, không ngờ chân trời bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm rền, quang cảnh sắp có sấm chớp mưa rào.

Mùa hè thế mưa to tới mạnh nhất, có thể khiến người không mở được mắt. Đương nhiên tiểu muội đi không được.

Nguyệt Nha nghĩ mưa không lâu, hóa ra vừa rơi xuống liền chuyển thành mưa to giàn giụa. Đào mắt đến giữa trưa, Vô Tâm ngáp mấy cái ra khỏi phòng, đặt mông ngồi xuống trước bàn cơm, trong phòng như ám đôi mắt âm u lờn thành hố của hắn. Không kiên nhẫn liếc mắt quét qua tiểu muội một cái, thanh âm không cao không thấp lắm bần: "Còn chưa đi!"

Nguyệt Nha hơi ngưng ngừng, một bên bày đồ ăn một bên liếc hắn một cái, lại đem chiếc đũa nhét vào trong tay của hắn: "Ăn của anh đi!"

Tiểu muội khiếp đảm lùi đến cửa, Nguyệt Nha cũng không dám để cô bé vào bàn, đành cho cô bé ăn trong bếp. Vô Tâm ăn uống no đủ lại trở về phòng. Tiểu muội một bên giúp Nguyệt Nha tắm, một bên nhẹ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, đại ca là tỷ phu sao?"

Nguyệt Nha bị hỏi nở nụ cười: "Còn chưa phải đâu!"

Mưa to ngớt một chút, tiểu muội vào phòng đông, thấy Nguyệt Nha ngồi trên giường thêu thùa may vá liền ngồi trên mặt đất, lấy tay chọn vải đưa lên, tội nghiệp sát ngôn quan sắc, ân cần làm cho Nguyệt Nha thật không được tự nhiên. Cho đến khi sắc trời chùng xuống, mưa to tuy yếu đi nhiều nhưng vẫn còn rả rích không ngừng. Nguyệt Nha không có biện pháp, tự mình đun nước cho tiểu muội tắm rửa một cái, thay quần áo sạch sẽ ở lại một đêm.

Tiểu muội ngoan ngoãn giặt quần áo, bộ dáng thoải mái phần chần cảm kích. Hai bím tóc lớn vì bẩn rồi không có thuốc chữa, cho nên cùng Nguyệt Nha thương lượng, giờ kéo cắt thành tóc ngắn. Nữ sinh bây giờ đều cắt tóc ngắn, tiểu muội xem như chạy theo xu hướng.

Cắt tóc rồi Nguyệt Nha lại kiểm tra da đầu, không có rận. Cô bé mặc vào quần áo cũ của Nguyệt Nha, tuy rằng hơi rộng nhưng so với lúc trước một thân rách nát tốt hơn trăm ngàn lần. Ăn xong cơm chiều, Vô Tâm như hôm trước đến phòng đông ngồi với Nguyệt Nha một lúc. Hơi cứng nhắc hàn huyên vài câu rồi mới về phòng.

Hắn ở đây Nguyệt Nha hiểu có tiểu muội rất vướng bận, hắn đi rồi Nguyệt Nha lại thấy tiểu muội như bạn nhỏ. Tiểu muội tiến đến bên cạnh, do dự xem vòng tay của nàng, xem rồi nở nụ cười chân thành, nhỏ giọng nói: "Thật xinh đẹp. Thời điểm đại tỷ của ta xuất giá cũng có một đôi vòng tay, so với của tỷ thì nhỏ hơn."

Nguyệt Nha rất đắc ý, không nhịn được đem lại lịch vòng tay nói lại một lần, lại ngẩng đầu lên cho tiểu muội xem khuyên tai mới của mình. Mái tóc của tiểu muội đen bóng xoã tung hiện ra một loại điềm đạm non nớt đáng yêu. Như cực kỳ hâm mộ nhẹ nhàng sờ sờ vòng tai Nguyệt Nha, rũ mắt xuống ngắm trước ngực đối phương, không tiến lại gần nữa. Nguyệt Nha khoe khoang xong, thổi đèn mờ miệng nói: "Thừa dịp trời mưa mát mẻ, mình cũng ngủ sớm một chút đi!"

Tiểu muội ngoan ngoãn "Àn" một tiếng chủ động trái độn chán. Nguyệt Nha trong lòng cho rằng hôm nay làm việc tốt, mười phần an nhiên, lại thấy tiểu muội tuy bé nhưng rất xinh đẹp. Vô Tâm cũng tốt, gặp người đẹp không động tâm cũng không nịnh hót.

Mưa rơi rả rích, không khí lạnh lẽo ẩm ướt. Nguyệt Nha nằm trong chăn ấm rất nhanh vào mộng đẹp. Tiểu muội nghiêng người nhìn thật lâu, chậm rãi đưa tay sờ lên cổ cô. Trên cổ là sợi dây nhiều màu bằng sợi bông có buộc một cái túi thơm. Đầu ngón tay vừa chạm vào sợi dây, lại do dự một chút rút trở về.

Rạng sáng, Vô Tâm vô thanh vô tức ngồi dậy.

Cửa sổ không cài chốt bị hắn đưa tay đẩy ra, chân trần nhảy qua bậc cửa.

Chân lấm bùn nước nhẹ nhàng đi tới phòng đông, hắn dừng bước hé vào trong nhìn. Trong bóng tối nồng đậm, hắn thấy Nguyệt Nha chu miệng ngủ say, mà tiểu muội ngửa mặt hướng lên trời khẽ nâng hai bàn tay, ngón tay cuộn lại giống như lợi đao!

Vô Tâm cười lạnh một tiếng, xoay người chậm rãi trở về phòng. Lanh lợi nhảy qua cửa sổ, hắn còn tưởng Nhạc Khởi La thật sự nằm trong quan tài!

Loại yêu nghiệt như vậy dường như lúc trước hắn cũng từng gặp qua, "Dường như" mà thôi, chính xác đã gặp chưa hắn cũng không nhớ rõ. Nữ sát cá tin kia có lẽ cũng không hay biết. Không biết Nhạc Khởi La đuổi tới đây là có ý gì, dù sao mình coi như là cứu cô ta, cô ta không có lý do lấy oán trả ơn.

Vô Tâm không ngủ, vẫn thức đến bình minh. Hôm qua nửa ngày mưa to, hôm nay bầu trời xanh trong như tẩy, ánh nắng tươi sáng làm cho người ta không mở được mắt. Trên bàn cơm sáng, Vô Tâm vẫn như cũ không để ý tới tiểu muội, nhưng trước mặt Nguyệt Nha bắt đầu lên lút nhìn cô bé, liếc mắt một cái lại một cái, toàn không phải kiểu đứng đắn. Nguyệt Nha để ý thấy không thoải mái, nghĩ hôm qua anh không nhìn hôm nay lại nhìn là thế nào? Cô bé hôm nay rửa mặt giống người rồi liền để trong mắt không nhô ra được?

Trong nhà nhiều việc làm chưa xong, hôm qua Nguyệt Nha khâu cho Vô Tâm bộ quần áo mới, ngại vải mới có mùi nên muốn giặt trước một lần. Áo ngâm trong chậu, thấy tiểu muội còn chưa định đi liền sai cô bé giặt. Tiểu muội ngồi xổm ở góc sân giặt giặt, Vô Tâm đi qua cũng ngồi xổm xuống.

Với tay vào chậu thấp giọng nói: "Nước lạnh, để anh giặt đi, không cần em."

Tiểu muội không động, ngón tay mềm mại như không có xương chạm vào bàn tay Vô Tâm. Vô Tâm giương mắt nhìn, dưới hàng mi đồng tử cô bé hơi lóe lên, ánh mắt như ánh mặt trời đỏ mặt, ngọt ngào lại ấm áp như có như không. Vừa như đang nhìn vào mắt hắn, lại vừa như không nhìn.

Vô Tâm ôn nhu cùng cô bé tranh đoạt quần áo, thấp giọng nói: "Nếu không có nơi nương tựa, lưu lại đây mấy ngày nữa cũng sao."

Tiểu muội gạt đầu một cái, cất giọng lễ phép nhưng nhấn rõ từng chữ rất dịu dàng, có một loại kiều mị như ngọn đậu khấu non: "Ta sợ đại ca chê ta thôi."

Vô Tâm giương mắt nhìn cô bé hơi nở nụ cười, nghĩ rằng cái cổ họng nhỏ của Nhạc Khởi La thật trong veo, có con mẹ nó chửi thì đàn ông cũng thấy rất mướt.

"Anh chê em làm gì?" Nhìn tiểu muội nói: "Anh không chê."

Thanh âm Tiểu muội càng nhẹ, hai phôi môi màu phấn hồng hơi cong lên: "Huynh ngày hôm qua không để ý tới ta đó thôi..."

Nguyệt Nha đang ở phòng bếp đun nước, một lúc lâu không thấy Vô Tâm xuất hiện bèn nhìn ra ngoài, phát hiện hắc cùng tiểu muội ngồi đối diện, hai người cười tủm tỉm chà xát một chậu quần áo.

Trong lòng không biết có vị gì, hai người còn chưa thành hôn, thân con gái có nhiều thủ đoạn không tiện sử dụng, cho nên dè dặt một bụng dấm chua: "Này, anh mang cho em bó củi vào đây."

Vô Tâm đứng dậy chuyển bó củi, rồi không đợi Nguyệt Nha nói đã quay người trở về bên cạnh tiểu muội. Nguyệt Nha hai tay chống nạnh đứng trong bếp, thấy tình thế biến hóa quá nhanh, hóa ra đàn ông đều là một lũ vô đạo đức!

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhạc Khởi La

Nguyệt Nha sống mười bảy năm, lần đầu tiên biết ghen. Không nghĩ tới tư vị lại khó chịu như vậy, đứng ở nhà chính lý leng keng lách cách nấu canh. Hai tay lót khăn bưng nồi sệt, thật muốn ra ngoài hất vào Vô Tâm cùng tiểu muội. Đúng là việc không xảy đến với mình thì không biết bản thân còn có thể nhẫn tâm phóng hỏa giết người.

Bình tĩnh phơi quần áo, Nguyệt Nha bắt đầu tính như thế nào làm cho tiểu muội rời đi. Tiểu muội đang cúi đầu quét sân, thoạt nhìn nho nhỏ ngoan ngoãn, cô thực không đành lòng cứng rắn đuổi đi. Nhưng nhớ mới vừa rồi Vô Tâm mờ ám mê đắm cười hi hi, cô liền tức giận đến hận không thể khóc lóc ôm sòm một hồi. Cẩn môi đầm ngực về phòng lấy ra hai xâu tiền nhét vào túi tiểu muội, cúi đầu nói: "Em gái, chị biết em không nơi nương tựa. Nhưng nhà chị vợ chồng mới cưới cũng không giàu có. Chị cho em hai xâu tiền đủ ăn uống một thời gian, chính em tự nghĩ cách sống tiếp đi."

Tiểu muội lập tức ngẩng đầu, hé ra mặt trái xoan dưới ánh mặt trời trắng tới gần trong suốt: "Tỷ tỷ, ta ăn ít, có thể làm việc, người để lại ta đi, ta không còn nơi nào."

Nguyệt Nha khó xử cau mày, đang muốn nói không ngờ Vô Tâm lặng yên không một tiếng động, từ sau đi tới: "Thêm một người cũng chẳng tốn bao nhiêu cơm, coi như làm việc tốt để em ấy lại đi."

Nguyệt Nha nuốt nước miếng, trong lòng sắp bốc lửa. Tiểu muội ngày hôm qua chưa rửa mặt thì không thấy hắc động lòng tốt, hôm nay rửa ra cả bộ đáng đẹp mặt, hắt lại lên mặt dạy mình "Làm việc tốt!" Dư quang chợt lóe nhận ra ánh mắt tiểu muội. Tiểu muội mới vừa rồi nhìn Vô Tâm điệu bộ khá lắm, trông mặt to thiếu chút nữa lời cả ra!

Nguyệt Nha áp chế một hơi ác khí, trên mặt nặn ra một nụ cười tạm không đuổi người. Ngồi trên giường khâu giày một hồi, để Vô Tâm cùng tiểu muội giữ nhà, tự mình ra ngoài mua chút thịt. Hai người rành mạch đáp ứng, đến khi Nguyệt Nha lác lác eo nhỏ ra khỏi cửa, tiểu muội đẩy cửa vào tây ốc mỉm cười: "Đại ca, huynh như thế nào không được thấy mặt trời nha?"

Vô Tâm ngồi xếp bằng trên giường, vẫy tay gọi cô bé: "Lại đây ngồi, buổi sáng làm liên lụy em."

Tiểu muội quả nhiên duyên dáng ngồi lên giường, âm thanh mềm mại nũng nịu: "Ta cũng không ngồi lâu, tỷ tỷ xem ra không muốn huynh cùng ta nói chuyện đâu."

Vô Tâm hơi cúi người về phía cô bé: "Vậy em có nguyện ý cùng anh nói chuyện không?"

Tiểu muội lấy răng nhỏ cắn môi, cười nâng lên một ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mi tâm Vô Tâm, giật mình: "Ta không biết."

Mi tâm là nơi hờn phách con người tụ tập, đầu ngón tay tiểu muội như chạm phải túi da, trong lòng lộ ra hàn ý. Vô Tâm vẫn không nhúc nhích đáp: "Nhạc Khởi La, người không biết, ta cũng không biết."

Tiểu muội không nói, trên mặt ý cười càng sâu, sâu đến mức cuối cùng chuyển thành dữ tợn. Vô Tâm nhắm mắt lại liền thấy phía trước ầm ầm một đám máu đen.

Chậm rãi đã mở miệng nói với đám máu đen: "Ngươi không cần cười. Ta thật không biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, vị nào bày trận nghịch đảo dùng chỉ âm tà khí trấn ngươi, cũng nuôi ngươi. Khó trách tiểu nha hoàn liễu mạng hồn phi phách tán cũng phải phá hủy vách đá, hóa ra vách đá vỡ rồi ngươi mới có cơ hội thoát ra."

Lập tức mở hai mắt, nâng tay cầm ngón tay tiểu muội: "Đừng phí công."

Tiểu muội chột thu lại nụ cười: "Ngươi rốt cuộc là loại người nào?"

Vô Tâm hạ ngón tay của cô xuống, lại vỗ vỗ lên mu bàn tay: "Tuy rằng ta vô tình phá hủy vách đá, nhưng dù sao cũng là cho ngươi gặp lại mặt trời, không có công cũng có sức. Cho nên ngươi đừng phiền ta, mời đi nhanh cho!"

Nhạc Khôi La bỗng nhiên cười, cười đến thiên chân vô tà: "Nguyên lai ngươi là cái xác không hồn, chẳng trách không sợ thần quỷ. Nhưng hồn phách ngươi ở đâu? Thời tiết nóng, ngươi đợi tới đêm động phòng hoa chúc có khi đã rửa thành một đồng thịt thối? Nguyệt Nha thật sự là đồ ngốc, nàng không biết nàng cùng với người chết thành thân sao?"

Vô Tâm tốt tính cười: "Được được được, ta là cái xác không hồn, ta là con rối, ta là cái bóng, ta là người chết. Ngươi nói ta là cái gì, ta liền là cái đó, được chưa?"

Nhạc Khôi La hất mái tóc đen ngắn, tỉnh tỉnh trẻ con mưòi phần nói: "Ta muốn đi nói cho Nguyệt Nha, dặn nàng khi động phòng nhớ xúc chăn lên chọn lấy một con giò thật dài!" Nói rồi khúc kha khúc khích cười thành tiếng, mưòi phần là bộ dáng một cô bé: "Trách không được ngươi không chịu phoi nắng, có hay không bởi vì càng phoi nắng càng rửa nhanh?"

Vô Tâm hơi cười nhìn cô không nói, mà cô cơ hồ ngây thơ vui vẻ tiến đến ngồi xuống đùi Vô Tâm. Nâng tay ôm cổ Vô Tâm, đôi mắt thu thủy mờ ám động lòng người: "Ta thấy ngươi khoác túi da này không tốt, bằng không ngươi theo ta đi! Ta sẽ tìm chút hồn phách vụn vặt nhập vào thân thể, cho ngươi đích thực thành người, thế nào?"

Vô Tâm cúi đầu nhìn nhìn vào mắt cô, nhìn nhìn, bỗng nhiên ôm cô hơi đẩy ra. Cùng lúc đó cửa viện mở, Nguyệt Nha xách rỏ không rào bước đi vào, nhìn qua hai cánh cửa sổ mở toang, bắt gặp tiểu muội ghé vào trên người Vô Tâm.

Nguyệt Nha nhất thời đỏ mặt, hình tượng thực nữ cũng không giữ nổi nữa, chỉ vào cửa sổ hét lớn một tiếng: "Hai người đang làm gì?"

Nói rồi quăng rỏ sang một bên, xồng xộc như gió lao vào phòng tây. Hai người kia đã tách ra ngồi dậy, Vô Tâm nhảy lên giường co lại, chỉ vào tiểu muội: "Không phải, là cô ta ôm anh!"

Nguyệt Nha trong đầu đã có chiến lược, diệt giặc ngoài đã rồi nội chiến sau. Một tay lôi tiểu muội từ trên giường xuống, chỉ vào mũi cô mắng: "Hò ly tính giỏi lắm! Ta có ý tốt cho cô ăn, hóa ra lại dẫn sói vào nhà! Thế nào? Chưa bao giờ thấy đàn ông sao, bao nhiêu người lại câu dẫn đàn ông của ta? Đồ đẻ tiện vô liêm sỉ, cô cút con mẹ nó đi!"

Nguyệt Nha có lực, mắng xong kéo tóc ném tiểu muội ra ngoài. Vô Tâm thấy thế lập tức xuống giường đuổi theo, đề phòng Nhạc Khôi La ra tay đả thương người. Nguyệt Nha không nghĩ nhiều như vậy, ném tiểu muội như ném gà xong "Cạch" một tiếng sập cửa. Quay lại trừng mắt với Vô Tâm: "Anh có nghĩ cho tôi không? Chưa thành thân đã muốn ngoại tình, sau này kết hôn tôi sống thế nào? Liếc mắt không thấy người liền mang gái lên giường, anh gấp như thế sao? Gặp đến độ ngay cả liêm sỉ cũng không cần?"

Nguyệt Nha càng nói càng giận, vì giặc ngoài đã bị đuổi ra nên hiện giờ hết sức chuyên chú xử lý nội gian. Vô Tâm bị cô đả cho mấy cú, ôm đầu chạy vào phòng trốn. Nguyệt Nha theo sát sau, vừa qua cửa phòng bất ngờ bị Vô Tâm ôm lấy cổ, thấp giọng hỏi: "Túi thơm còn nguyên vẹn chứ?"

Nguyệt Nha sừng sốt, lập tức bắt đầu giả vờ: "Đừng đánh trống lảng, anh..."

Vô Tâm không chịu buông tay, tiếp tục nói: "Anh nói cho em, tiểu muội kia... có yêu khí!"

Nguyệt Nha ngẩng đầu: "Có yêu khí anh còn mang lên giường? Vẫn biết anh có chỗ mờ ám, hai ngày nữa không đi tìm quỷ mà ngủ chứ?"

Vô Tâm một tay đặt ở thắt lưng Nguyệt Nha một tay vỗ vỗ: "Là cô ta ôm anh chứ không phải anh ôm cô ta. Nghĩ sao anh lại coi trọng cô ta chứ? Ai biết cô ta là cái gì?"

Nguyệt Nha hung tợn trừng mắt, trừng nửa ngày lại đả một cái: "Anh dám nói anh không dao động?"

Vô Tâm đứng lý hợp tình đáp: "Dám nói!"

Nguyệt Nha lại cho hấn một đả: "Anh cãi cứng?"

Vô Tâm mặc cho cô đánh, bàn tay cọ vào gương mặt cô ra điều không thèm chấp. Không muốn đôi co với cô, chỉ muốn chứng minh mình trong sạch.

Nguyệt Nha hiểu ý tứ của hấn, dần dần nguôi giận. Nâng tay véo tai Vô Tâm, nghiêng răng nói: "Đừng nhìn em không có nhà mẹ đẻ, em không phải người dễ đứng vào!"

Vô Tâm cười kéo trong cổ áo cô ra túi thơm, thấy lá bùa còn nguyên mới yên tâm, nghiêm túc nói: "Đừng nghĩ anh đùa. Lá bùa này có chút lai lịch khẳng định hữu dụng. Nguyệt Nha, em đoán tiểu muội kia rốt cuộc là ai?"

Nguyệt Nha nghe nói sợ hãi: "Em nào biết."

Vô Tâm thấp giọng: "Cô ta chính là Nhạc Khôi La!"

Nguyệt Nha run run: "A? Cô ta không phải sớm đã chết sao?"

Vô Tâm suy tư một lát, cuối cùng nói: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra anh cũng không rõ. Nói ngắn lại, em nhớ kỹ cô ta là người đáng chết, thấy cô ta tương đương thấy quý!"

Nguyệt Nha biết Vô Tâm dựa vào trêu thần chọc quỷ kiếm com, nói ra nhất định chuẩn. Nghĩ mình đêm qua thế mà còn cùng Nhạc Khôi La ngủ một đêm, không khỏi cả người nổi da gà. Bỗng nhiên xoay người đẩy cửa hướng ra phía ngoài xem xem, sân bên ngoài không có một bóng người, dĩ nhiên không có bóng dáng Nhạc Khôi La.

Nguyệt Nha bị kinh hãi, cũng may tính tình không phải loại nũng nịu, cho nên sợ thì sợ cũng không chậm trễ việc nấu com, chỉ là ban đêm chủ động chuyển sang phòng tây chia giường ngủ. Như thế qua năm ngày, Vô Tâm cùng cô lại đi trần trên mua vải đỏ nền đỏ. Bộ đồ mới khâu, các thứ chuẩn bị thành thân cũng đầy đủ hết.

Bởi cách ngày tốt còn có vài ngày, Nguyệt Nha rảnh rỗi bắt đầu mới lo đến mình. Đêm nay ôm một loạt chậu nước đổ vào bồn lớn, muốn tắm rửa triệt để một cái. Vô Tâm vào phòng muốn giúp lập tức bị đẩy đi ra ngoài, cách ván cửa dặn: "Trời sắp tối rồi, đốt đèn trước đi."

Nguyệt Nha đáp một tiếng nghe lời đốt đèn. Thuận mắt lướt qua giường trống, không tránh khỏi lại nhớ tới Nhạc Khôi La. May mà Vô Tâm ở nhà chính đi tới đi lui, không đập bàn lại đá ghế ồn ào làm cô đỡ sợ.

Thả xuống hai bím tóc lớn, Nguyệt Nha cúi đầu cời cúc áo. Thời tiết nóng, cả ngày bận rộn đến tối có thể ngửi thấy mùi mồ hôi. Nguyệt Nha ném quần áo lên giường, sau đó ngồi xổm trong bồn cúi người gội đầu trước. Đổ nước làm ướt mái tóc dài, nhắm mắt lại nâng tay tìm cục xà phòng mới. Sờ một cái không thấy, sờ hai cái cũng không thấy, lần thứ ba lại chạm phải thứ gì lạnh lẽo ẩm ướt, theo cổ tay chảy xuống. Đột nhiên vùng tóc mở to mắt, Nguyệt Nha hét to một tiếng, chỉ thấy một lớp nhầy đỏ như máu thịt bị hãm như dính đầy bàn tay, rõ ràng đang lan tràn dọc theo cánh tay. Nỗi điên gạt cánh tay vào cạnh giường vài cái, một bên đứng dậy hô to Vô Tâm, một bên linh tính mách bảo, ngay lúc đám máu thịt sắp sửa lướt qua khuỷu tay, tay kia nhanh chóng với lấy áo trên giường. Máu thịt vừa chạm vào túi thơm, "Xèo" một tiếng ngưng kết thành một lớp da hồng bó chặt cánh tay của cô. Lớp da kia không chỉ run rẩy mà như có gân mạch bình thường, không ngừng vận vẹo làm cho các khớp ngón tay bị trật hết cả. Nguyệt Nha nhin đau nhứt túi thơm xoay người hướng cửa chạy, một bên muốn lấy ra lá bùa. Phía trước cửa phòng đã vang lên tiếng cạch cạch, nhưng ván cửa chẳng những không chút sứt mẻ, thậm chí chặt chẽ đến khe hở cũng không có. Nguyệt Nha đau lại bị dọa, đoán bên ngoài tất nhiên xảy ra chuyện. Luống cuống tay chân lấy lá bùa đập vào cánh tay, bỗng nghe ngoài cửa sỗ vang lên một chuỗi tiếng cười thanh thúy hi hi ha ha. Là âm thanh của một cô bé.

Xoay người nhìn cửa sổ, qua ánh đèn lay động tới cửa kính bên ngoài hé ra khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn, đúng là Nhạc Khôi La.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Giao Đầu Nửa Đêm

Vô Tâm ở nhà chính nghe được Nguyệt Nha kêu thảm, cũng nghe được Nhạc Khôi La cười duyên. Ván cửa kiên cố như vách tường, nhằm phía cửa trước muốn vọt vào trong viện. Nhưng cửa trước cũng đóng chặt, lao cả người đẩy ra thì toàn thân đau nhức mà cửa vẫn không nhúc nhích.

Vô Tâm không nghĩ tới Nhạc Khôi La thực có vài phần yêu thuật bắt phàm, suy nghĩ trong chớp mắt, vớ lấy dao trên bếp cắt một vết trong lòng bàn tay. Một dao máu không chảy, lại cắt thêm một dao nữa mới có chút máu chảy ra. Vô Tâm có biện pháp phá yêu thuật, chỉ là quá mức thống khổ khó có thể chịu được. Thêm bảy tám nhát dao chém xuống lòng bàn tay nát nhừ, cuối cùng nâng dao cắt lên gáy rồi lập tức vứt sang một bên, đánh vào ván cửa một vết dấu tay máu. Chỉ nghe một tiếng nổ, cửa phòng bật tung ra, hấn vọt vào trong viện, xoay người vừa thấy Nhạc Khôi La mở cửa sổ phòng đồng muốn đi vào.

Sải bước tiến đến đồng thời nâng tay phải đè vết thương trên gáy, nhin đau cầm máu. Chà xát hai bàn tay đầy máu đánh về phía Nhạc Khôi La. Nhạc Khôi La nghiêng người tránh nhưng vẫn bị vài giọt máu dính vào gò má. Dính máu đau như bị lửa thiêu, một mặt nhấc tay ra sức lau một mặt lùi về phía cửa. Vô Tâm nhân cơ hội quay về cửa sổ gọi: "Nguyệt Nha, em thế nào?"

Nguyệt Nha còn còn đang dùng bùa đập lên cánh tay. Lớp máu thịt kia như đã hơi lỏng ra không làm đau các khớp ngón tay nữa. Thấy Vô Tâm đứng ngoài cửa sổ vội ngồi xuống che đi ngực và chỗ giữa hai chân, cao giọng đáp: "Em có bùa, em không sao!"

Vô Tâm nghe giọng cô ổn định liền yên tâm chuyển hướng về phía Nhạc Khôi La. Nhạc Khôi La còn mặc quần áo Nguyệt Nha, cổ áo tay áo đều rộng thùng thình. Buông tay ngẩng đầu nhìn thẳng vào Vô Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng điểm mấy giọt máu, da thịt xung quanh chỗ giọt máu dính vào run rẩy, khuôn mặt không chịu được vận vẹo. Nâng một ngón tay chỉ Vô Tâm, thanh âm khô khốc: "Người rốt cuộc là cái gì?"

Vô Tâm che mặt hơi nở nụ cười, nâng tay cầm máu trên gáy hung hăng đáp lại: "Người coi như ta là thần đi!"

Nói rồi hạ thấp trọng tâm giờ hai tay lao tới muốn bắt người. Nhạc Khôi La sống trong âm khí trăm năm thành ra tà vật, thế nhưng dính máu tươi của Vô Tâm lại như trúng độc, cả thể xác và tâm thần hoảng loạn. Thấy Vô Tâm tới gần vội vùng tay áo bay ra sau định trốn. Vô Tâm giao đấu với ma quỷ đã có kinh nghiệm, biết máu mình có thể trấn quỷ hơn nữa tác dụng cực lớn, cho nên mở cửa đuổi theo.

Vô Tâm chân trước vừa đi, Nguyệt Nha sau lưng cũng tự do, đám máu thịt bầy nhầy càng ngày càng nhỏ, cuối cùng teo lại thành một lớp da nhăn nheo. Nguyệt Nha nắm chặt lá bùa nhìn kỹ xem nó là thứ gì, chỉ thấy lớp da còn có gân mạch đang run rẩy, càng nhìn càng thấy ghê tởm. Đứng dậy chạy tới giường cho lá bùa vào túi thơm đeo lên, cô luống cuống tay chân mặc quần áo, chân trần giày vải mở cửa. Cửa phòng dễ dàng mở ra, lại đi tới bếp lấy hai thanh củi đang cháy thiếu hũy lớp da kia.

Mặt mày nhăn nhó, to gan cầm lớp da mang ra ngoài. Căn nhà ở nơi vắng vẻ, bên trái là đồng hoang, bên phải có một cái giếng cổ, qua giếng còn xa mới có người cho nên nửa đêm đốt lửa cũng không kinh động ai. Hai thanh củi cháy lớn, cô một tay cầm cây gấp than một tay nắm túi thơm trước ngực, trong lòng vừa sợ vừa hận. Lớp da trong lửa động đậy run rẩy, cô cắn môi cầm gấp than giữ nó. Một luồng khói tanh hôi bốc lên, cô dùng túi thơm chặn vào mũi, giống khi còn nhỏ cùng cậu mùa đông vào núi đánh hổ ly, nổi lên một lòng tràn đầy sát khí. Mặc kệ Nhạc Khôi La là yêu là quỷ, nếu giờ phút này lại dám xuất hiện cô cũng liều mạng lấy gấp than đánh!

Lớp da trong lửa cháy hết, Nguyệt Nha lại bỏ thêm mấy thanh củi khiến lửa cháy rất lớn. Cửa viện đột nhiên kêu lên, một bóng đen "Vù" nhảy vào!

Nguyệt Nha trong đầu đang muốn đại sát hồ ly tinh thỉnh linh kinh động, xoay người cầm gấp than đập tới: "Ai?"

Bóng đen cao lớn dừng lại giữa sân, chân trước chân sau lùi lại rút súng. Cận thận đánh giá đối phương vài lần: "Ai? Không phải tiên cô đây sao?"

Nguyệt Nha chớp chớp mắt, mười phần ngoài ý muốn: "A, Cô đại nhân?"

Cô đại nhân khịt khịt mũi: "Sao nhà toàn mùi kinh thế? Sư phụ đâu?"

Nguyệt Nha trải qua một hồi kinh hồn, hiện tại nhìn Cô đại nhân cũng thuận mắt hơn: "Đi thu phục yêu tinh!"

Cô đại nhân trong lòng tính toán đi thẳng vào nhà chính. Nguyệt Nha vội vàng quay đầu nhìn hắt: "Cô đại nhân, ngài tới có việc a?"

Cô đại nhân không quay đầu lại: "Con mẹ nó đánh nhau không ổn, có người đuổi ta, ta đến nhà cô trốn."

Cấp dưới của Cô đại nhân là Trương đội trưởng thông đồng với kẻ thù số một Đinh lữ trưởng, liên thủ tấn công đánh tan quân của Cô đại nhân. Cô đại nhân đơn thương độc mã chạy khỏi chiến trường, mơ hồ vừa tới trấn này. Vừa mệt vừa đói bụng cửa xông vào định hành hung cướp đồ ăn, không ngờ gặp đúng Nguyệt Nha.

Vào nhà chính nhìn sang bếp, mở nồi thấy bánh bao liền đưa lên miệng cắn. Nguyệt Nha dập tắt đồng hồ lửa trở lại nhà chính đốt đèn đèn, thấy Cô đại nhân ăn sắp ngẹn bèn tính rót cho cốc nước. Nào biết nước đến trước mặt, Cô đại nhân lại nhìn chằm chằm xuống bộ ngực của cô. Nguyệt Nha cúi đầu vội vàng buông chén khép lại vạt áo trước, cúc áo chưa đóng hết lộ ra bộ ngực lớn.

Cô đại nhân nuốt cổ, cố gắng nuốt xuống miếng bánh ngẹn trong cổ, nghĩ: "Hai cái bánh bao lớn quá!"

Nguyệt Nha không có tâm tư so đo với hắt, ra sân đợi Vô Tâm. Mà Cô đại nhân nghĩ tới bánh bao lớn của cô, không tự chủ cũng theo ra ngoài.

Cùng lúc đó Vô Tâm đã đuổi theo Nhạc Khôi La tới đồng hoang.

Nhạc Khôi La thân hình mơ hồ, không xa không gần thùy chung chạy trước. Vô Tâm biết thân thể cô là phạm thai, dù có yêu thuật cũng không bay lên trời được. Nay lại bị máu tươi của mình đã thương, chỉ sợ cũng chỉ có thể chạy tới loại trình độ này. Đẩy nhanh tốc độ, tuy hắt đối với Nhạc Khôi La không có hứng thú hay ý kiến gì, nhưng cảm giác người này chán ghét khó chơi, tuy chưa thăm dò ẩn tình của cô mà vẫn muốn bắt lại đánh cho một trận. Không đánh chết cũng phải đánh cho sợ phát khiếp.

Lúc này khoảng cách hai người rõ ràng đang dần ngắn lại. Thân xác Nhạc Khôi La chỉ bằng một con nhóc, làm sao chân dài được như Vô Tâm? Mắt thấy cô đã hết đường sống, Vô Tâm vùng tay muốn tóm lấy mái tóc ngắn, không ngờ cô bỗng nhiên xoay người tung đòn hồi mã thương. Vô Tâm bắt ngờ không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, trên mặt dính một lớp nhầy lạnh ẩm hôi hám. Dùng chân nâng tay sờ, chạm phải một khối lùn bùng tựa như mảnh da thịt kéo căng. Nhạc Khôi La hơi thở hỗn hển quay lại nhìn đồng máu thịt mình vừa ném lại, đang chảy xuối lan tràn bao lấy đầu Vô Tâm, còn bóp nghẹt lấy cổ hắt. Đắc ý đảo dạt vỗ tay một cái: "Đại ca, người đội mặt nạ của ta nhìn không đẹp!"

Máu trong lòng bàn tay đã khô từ lúc nào, muốn cắn lưỡi mặt lại bị bao, khớp hàm không động nổi. Nâng tay ra sau bóp gáy chấp nhận chịu đau, nhưng khối máu thịt kia bao quá chặt làm miệng vết thương không rách ra được. Vô Tâm biết rõ mình không hành động sẽ bị nuốt chửng, đến lúc đó thân thể vô lực mặc cho Nhạc Khôi La muốn làm gì thì làm. Đưa cả hai tay ra sau gáy dồn hết sức xé toạc tất cả, khối máu thịt như đã liền vào da thịt hắt bị rách, vết thương sau gáy đương nhiên cũng rách theo. Nhiều tia máu tươi toé ra, khối máu thịt như sôi lên bắt đầu run rẩy co rút nhanh.

Nhạc Khôi La nhìn phản ứng của khối máu thịt không khỏi đưa tay sờ lên má. Máu của Vô Tâm thế mà tà tới không thể nói, nghĩ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình gần như thủng ra một lỗ. Mắt thấy vết thương của Vô Tâm càng kéo càng rách lớn, làn da tái nhợt lộ ra từng lớp cơ thịt, máu cũng càng ngày càng ít. Cô nảy ra một kế, tay phải buông xuống như vô tình, lấy ống tay áo dài che đi một con dao nhỏ sắc bén. Đồng thời tay trái xuất huyệt chiêu về phía Vô Tâm: "Đại ca, tiếp chiêu!"

Vô Tâm không thể nhìn, chỉ cảm giác cô ném cái gì lại đây, sợ lại là một khối máu thịt khác nên giờ hai tay ra đỡ. Nhạc Khôi La nhân cơ hội này nhe răng cười liếm lưỡi dao bay tới, nhằm trúng đầu Vô Tâm chém một nhát chí mạng. Chỉ nghe một tiếng rống thảm thê lương, Nhạc Khôi La nhẹ nhàng lui ra phía sau. Tuy rằng mu bàn tay dính vài giọt máu từ óc của Vô Tâm, nhưng tóm lại coi như thắng lợi, nửa đầu Vô Tâm đã bị chém đứt lìa!

Hơi cười nhìn phía trước, Nhạc Khôi La chịu đựng đau đớn thấu xương tủy trên mặt, bình tĩnh nhìn phản ứng của Vô Tâm. Cô tin chắc Vô Tâm không phải cái xác không hồn, vì nếu không có hồn phách thân thể đã sớm thối rữa từ lâu. Cô muốn bắt hồn phách của Vô Tâm, bắt được rồi hẳn chính là của mình!

Về phần thể xác bị thương tổn không có vấn đề. Chỉ cần Vô Tâm ngoan ngoãn nghe lời cô sẽ chữa cho, nếu hông thật thì tìm một túi da đẹp khác thay vào cũng không khó.

Nhưng Vô Tâm chỉ đứng bất động tại chỗ.

Nhạc Khôi La thật đã chém đứt đôi đầu hẳn, từ mũi trở lên chỉ còn một mặt phẳng. Trên mặt chỉ còn mũi và miệng, về phần khối máu thịt kia đã bị óc của hắn hóa thành tro bụi.

Bỗng nở nụ cười với Nhạc Khôi La, Vô Tâm chuẩn xác không lầm chính là đá văng nửa cái đầu chắn đường, từng bước một đi về phía trước: "Nhu thể nào? Ngươi cho là ngươi đại công cáo thành?"

Nhạc Khôi La lui về sau từng bước, cất giọng trong veo: "Ta muốn hồn phách của ngươi!"

Vô Tâm tiếp tục bước đến: "Chẳng trách ngươi có thể nhớ rõ sự tình kiếp trước, hóa ra do ngươi không chế hồn phách. Ngươi thích làm gì thì làm không liên quan tới ta, kẻ cả có nhập hồn phách cho đồng thịt rữa khiến nó chạy loạn cũng tùy. Có điều ngươi lại đến nhà ta dọa người là không đúng rồi. Làm chuyện sai lầm, không chịu trừng phạt còn chém roi nửa cái đầu của ta..."

Vô Tâm hạ giọng, nửa dưới gương mặt be bét máu như co rút lại: "Em gái nhỏ, ngươi thật quá đáng a!"

Nhạc Khôi La không dám nghĩ tới việc bắt hồn Vô Tâm nữa, âm thầm thủ thế dự định chạy trốn. Cố ý làm bộ nũng nịu uốn éo bả vai nói: "Ta mặc kệ, ta sẽ lấy hồn phách của ngươi! Ta..."

Lời còn chưa dứt đã bị Vô Tâm đánh ngã xuống đất. Một giọt máu tươi bắn vào trong mắt, làm cô phát ra một tiếng thét trẻ con chói tai. Nhắm chặt hai mắt nhanh chóng động thủ, vẽ ra trên mặt cô một đường nét kỳ dị, cuối cùng ôm mặt hét lên một tiếng tê tâm liệt phế: "Sinh!"

Vùng hoang dã, dưới lòng đất dĩ nhiên có rất nhiều hải cốt. Đất nứt, một bộ xương trắng lốm chom đột ngột chui lên. Đầu lâu lệch sang một bên hẳn là do không được chôn tử tế, oan hồn còn vương vất quanh đây bị Nhạc Khôi La điều khiển, trở thành một con rối. Nhạc Khôi La tận mắt trông thấy đầu lâu xương trắng lao tới phía sau Vô Tâm liền nhanh chân chạy trốn. Vô Tâm đau đớn điên cuồng xoay người liều mạng né tránh, thuận thể đánh trả khiến cho bộ xương tan thành tro. Chỉ có vài giây ngắn ngủi, quay đầu lại Nhạc Khôi La đã biến mất trong bóng đêm, vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kinh Hồn

Vô Tâm mãi không trở lại, Nguyệt Nha liền chuyển băng ghế nhỏ ra giữa sân ngồi đợi. Cố đại nhân trong mắt chỉ toàn bánh bao, hồi hộp ngồi cạnh cô. Thấy Nguyệt Nha không yên lòng nhìn ra ngoài chờ, như có như không nói: "Sư phụ thật ra rất có duyên khiến người hay tới cửa, vậy mà nửa đêm để cô thân gái ở nhà một mình, rất không an toàn."

Nguyệt Nha không để ý đến hắn.

Cố đại nhân tà ý liếc mắt, trời tối, thể diện không thấy nhưng thân hình thì thấy rất rõ: "Ta nói cô dù sao cũng đã lớn, sư phụ không nghĩ để cô xây dựng gia đình riêng sao? Em gái cũng đâu thể nuôi cả đời phải không?"

Nguyệt Nha rót cục mở miệng: "Tôi không phải em gái hắn. Chúng tôi tìm hiểu một thời gian rồi, tôi không nhà hắn cũng không nhà, hai ngày nữa sẽ thành thân."

Cố đại nhân vừa nghe, đột nhiên có cảm giác thất tình, thuốc lá cuốn rơi xuống đất: "A? Hai người không phải anh em a?"

Nguyệt Nha lắc lắc đầu: "Không phải."

Vô Tâm ngồi xồm giữa đồng hoang cảm nửa cái đầu của mình. Thương tiếc sờ lên mái tóc ngắn cùng cái trán cao, vô vọng gấn lại. Óc rơi rách chảy đầy cổ, vẫn như cũ là đau.

Hắn rất lạnh, mặt chết đi, đầu như rơi vào biển lửa. Tưởng tượng khi về nhà Nguyệt Nha sẽ ngâm khăn nóng lau mặt cho mình, nhưng vừa đứng lên nửa đầu lại rơi xuống. Vẫn muốn giải thích rõ cho cô, trước chưa tìm được cơ hội, nay cơ hội tới hắn lại muốn giấu, mà giấu cũng không được.

Có lẽ mình không nên quay về, miễn cho Nguyệt Nha đang sống lại bị hù chết. Không sợ chết thì cũng phát điên, tuy rằng Nguyệt Nha cũng khá là to gan.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, dày đến mức cuối cùng nhạt đi, trời liền sáng. Trở về hay không trở về, hắn phải lập tức làm ra quyết định. Nếu thật sự kéo dài đến hừng đông, thôn trấn bên cạnh người đến người đi, hắn muốn lộ diện cũng không thể.

Vô Tâm cởi bỏ quần áo, mang nửa cái đầu giấu vào trong. Do do dự dự đứng lên, hắn nghĩ mình chậm chạp không về Nguyệt Nha nhất định cực kỳ lo lắng. Thôi về đi, cho dù Nguyệt Nha không cần hắn, hắn cũng muốn gặp cô lần cuối.

Nguyệt Nha ngồi trên ghế nhỏ đợi đến trời sáng.

Từ sau khi thiêu miếng da xong muối biển đi đâu hết, giờ bắt đầu tụ lại. Cô một bên đập muối bơm bóp, một bên moi mắt nhìn cửa. Cổ đại nhân ngồi một bên chán tường chết, muốn cưỡng gian Nguyệt Nha lại sợ Vô Tâm về không tha cho mình. Đúng lúc dâm ý chiến thắng, bỗng nghe được tiếng Vô Tâm thì thảo ngoài cửa: "Nguyệt Nha, anh... anh đã về."

Cổ đại nhân hoảng sợ, Nguyệt Nha nhảy dựng lên: "Anh thế nào giờ mới về?"

Ngoài cửa vói vào một cánh tay: "Đừng tới đây, anh bị thương."

Nguyệt Nha một phen nắm lấy tay hắn không cho giải thích, kéo vào: "Bị thương? Nhanh vào để em coi xem!"

Vô Tâm không động, lại nói một câu: "Em không sợ?"

Đêm đen như mực, Nguyệt Nha cách một lớp cửa, mông lung căn bản thấy không rõ, gấp đến mức tức giận: "Em sợ cái gì? Anh bị hồ ly tinh chém đứt đầu à?"

Vô Tâm từ sau cửa chậm rãi đi ra. Nguyệt Nha chăm chăm nhìn hắn, rõ ràng thấy hình dáng bình thường mà lại như có chỗ không ổn. Nhìn lầm rồi! Phía sau Cổ đại nhân cũng đứng lên, không nói lời nào nhìn Vô Tâm ra sức dụi mắt.

Cuối cùng Nguyệt Nha run rẩy vươn cánh tay, sờ lên hai gò má Vô Tâm... hai gò má chỉ còn lại có một nửa, không hết một tay sờ.

"Đầu đâu?" Thanh âm thương xót kéo ra như sợi dây, lại rung lên cao thấp hỏi lại: "Mất rồi?"

Chớp mắt lùi lại sau ngưỡng cửa.

Nguyệt Nha lùi một bước, Cổ đại nhân hú lên quái dị đỡ cô chạy vào nhà chính. "Cạch" một tiếng đóng cửa phòng, Cổ đại nhân run run đánh diêm đốt đèn, Nguyệt Nha dựa cửa ngồi xuống dừng một nhịp thở, sợ run chớp chớp hai mắt, mở miệng khóc nức nở: "Đầu đâu?"

Cổ đại nhân bỏ nhào tới trước mặt cô, bàn tay ở trên mũi ước lượng hạ giọng dồn dập: "Từ đây trở lên không có đúng không? Ta không nhìn lầm đi? Có hay không có?"

Nguyệt Nha há miệng khóc ô ô. Không ngờ lúc này phía sau ván cửa có động, là Vô Tâm nhẹ nhàng gõ.

Vô Tâm đứng ngoài cửa, cách cửa phòng mở miệng nói: "Nguyệt Nha, em đừng sợ, anh làm quỷ cũng sẽ không hại em. Anh nhất thời sơ sẩy bị Nhạc Khôi La chém nửa đầu, nhưng anh không chết, em cho anh một chút thời gian, anh có thể khôi phục nguyên dạng."

Nguyệt Nha nâng tay vỗ đùi, mặt giàn giụa nước mắt: "Nào có chuyện không có nửa đầu mà không chết? Anh... anh..."

Nói xong hai tiếng "Anh", cô bỗng nhiên sững sờ giương mắt nhìn Cổ đại nhân, Cổ đại nhân cũng trợn mắt há hốc mồm. Đúng vậy, người thiếu nửa đầu như thế nào còn khả năng trở về nhà? Vô Tâm vừa nói là nói cái gì?

Cổ đại nhân chậm rãi rút đao, nhìn Nguyệt Nha ra dấu: "Quý?"

Nguyệt Nha há miệng tránh khỏi cánh cửa, bốn chân bò về phía trước. Vô Tâm không hiểu, nhịn không được nâng tay lại gõ: "Nguyệt Nha?"

Nguyệt Nha quay lại ngồi dưới đất, khóc ré lên đến lạc cả giọng: "Đừng vào! Anh là người hay là quỷ a? Đừng vào!"

Ngoài cửa quả nhiên im lặng.

Nguyệt Nha lùi đến sau cái bếp, vẫn thút tha thút thít khóc. Khó khăn lắm mới tìm được lang quân như ý, mắt thấy sẽ thành thân. Không đoán được một đêm không thấy đã ít đi nửa cái đầu. Thiếu nửa đầu không biết tính là người hay là quỷ. Sống cả đời với nửa cái đầu thì hù chết cô rồi? Nhưng Vô Tâm không chết, cô không cần hắn thì hắn làm sao bây giờ? Đầu thiếu một nửa, đến đâu cũng là quái vật, còn ai quan tâm hắn?

Nguyệt Nha khóc như gan ruột đứt từng khúc, đau lòng chính mình lại đau lòng Vô Tâm, khóc tới quên cả sợ. Ngoài cửa sổ sáng dần, Cổ đại nhân sợ quỷ không sợ người, thấy mặt trời nhưng còn lo lắng. Trong tay cầm khảm đao, không kiên nhẫn nói Nguyệt Nha: "Khóc cái rắm, khóc có dùng được

không? Ta ra xem rốt cuộc là chuyện gì! Hắn thật chết khiếp, ta cho một đao để hắn ra đi thanh thản, cô không cần sợ, chẳng lẽ ta không phải đàn ông sao? Gã cho hắn không được thì gã cho ta, ta còn không khỏe hơn hắn?"

Đang nói bước lên thì Nguyệt Nha đứng dậy chạy trước mở cửa phòng: "Không cần ngại, tôi ra ngoài, tôi không sợ."

Rạng sáng không khí thanh lạnh, Nguyệt Nha đi vào trong viện không thấy Vô Tâm, chỉ thấy hai bó củi lộn xộn. Cô cố lấy can đảm dựa vào tường, phát hiện trong đồng củi vuren ra hai chân, một cái đi giày một cái không, đúng là chân Vô Tâm.

Do dự hạ thất lưng, cô vuren một bàn tay sờ lên mu bàn chân. Ngón chân lập tức giật giật, thanh âm Vô Tâm từ đồng củi truyền ra: "Nguyệt Nha em yên tâm, anh sẽ không ra dọa em. Em nếu vẫn sợ, trời tối anh sẽ đi."

Nguyệt Nha nghe thanh âm của hắn, vẫn hiền hòa vững vàng như trước, khẽ sờ tìm như đao cắt: "Vô Tâm, anh nói thật anh rốt cuộc là cái gì? Em muốn cùng anh thành thân, anh không thể giấu em gạt em"

Vô Tâm trầm mặc một lát, thở dài một hơi, rốt cục cũng đến lúc rồi.

"Anh không biết lai lịch của mình." Thấp giọng nói tiếp: "Anh cũng không biết đã sống bao nhiêu năm. Anh không lớn, không già, càng không chết. Xương cốt bây giờ đang phát triển, không bao lâu nữa đầu sẽ mọc lại giống như trước."

Cố đại nhân đi tới, ngồi một bên lắng lắng nghe. Vô Tâm tiếp tục nói: "Nguyệt Nha, anh vẫn chưa nói cho em. Anh... anh cũng không thể cùng em sinh con gái."

Cố đại nhân mở lời: "Ta hiểu, người chính là một tên thái giám trường sinh bất lão!"

Bó củi đột nhiên vuren một cánh tay trắng bạch, không sai chút nào kéo lấy ống tay áo Cố đại nhân: "Tin hay không ta rửa ngài?"

Cố đại nhân kinh hãi kêu một tiếng, linh hoạt cởi áo khoác thoát ra ngoài: "Ta đùa thôi người đừng xem là thật!"

Nguyệt Nha im lặng không nói gì, đứng lên đi thẳng vào trong phòng tây. Đóng cửa phòng rồi đóng cửa sổ, cô ngồi xếp bằng trên giường mang hỷ phục ra xem. Tất cả vải dệt đều là tốt nhất của hiệu, chạm vào thấy dày miến bàn, màu lại rất chuẩn. Cô không có nhà mẹ đẻ, tự mình gả đi, vừa lòng cực kỳ. Trong lòng tưởng tượng cảnh đẹp nhất, chính là cùng Vô Tâm bước qua chầu than chung sống cả đời.

Không nghĩ tới, Vô Tâm không phải là người.

Cô đem quần áo mới của mình và Vô Tâm ra sờ lên sờ xuống, sờ đủ rồi lại tựa sau tường, nước theo khoe mắt chảy xuống. Ngày bé chỉ ở nhà tự học hai năm, nói không nổi câu "Nhất kiến chung tình" linh tình hay ho, cô chỉ biết nói "Liếc mắt một cái liền nhìn trúng".

Đối với Vô Tâm, cô chính là "Liếc mắt một cái liền nhìn trúng". Liếc mắt một cái đã có thể sinh tình, cùng Vô Tâm đã cho nhau bao nhiêu ánh mắt? Sinh ra cảm tình so với núi đều cao, so với biển đều sâu hơn. Muốn cô ôm bọc nhỏ đi tìm phu quân khác, thà rằng cắt tóc làm ni cô đi. Trừ Vô Tâm, cô thấy ai cũng chán ghét.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, Nguyệt Nha cũng không có chủ ý. Một mình trên giường ngồi khóc, nằm khóc, xoắn tóc ra lẫn lộn khóc, ôm sòm khóc. Khóc đến cuối cùng bất động, ghé vào cạnh giường nghỉ một lát rồi đứng dậy buộc tóc lau mặt, đẩy cửa phòng vào nhà chính.

Nâng tay áo lau nước, hai mắt đỏ hồng đi vào bếp bắt đầu nhóm lửa nấu cơm như thường.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Sống Lại

Nguyệt Nha nghiêm mặt nấu nước luộc mì, dùng ba quả trứng gà trộn với tương cà, rau đậu làm một bát nhân to. Cố đại nhân đem để đao súng lại giường, một tay ôm đầu dựa vào tường bếp canh giữ, thêm nhỏ dãi ba thước chờ ăn. Nguyệt Nha lưng áo thanh tú mà động tác không thanh tú, luôn tay luôn chân công phu nháy mắt vớt mì ra, nhân cũng xong. Ngay cả bát đĩa nồi chảo, mặt bếp cũng lau dọn vệ sinh xong xuôi.

Cố đại nhân làm con đồ tể, miễn cưỡng cũng coi như xuất thân khó khăn, tuy rằng luôn ăn mỡ lợn, khổ cũng có hạn. Hắn ở huyện Văn ăn sơn trân hải vị, nhưng nay nghèo túng có thể ăn mì cũng thấy hào hạnh. Ngồi như lão thái gia trước bàn cơm, đúng lý hợp tình chờ đợi. Nguyệt Nha đứng trước bếp, đang dùng thìa múc nhân vào bát mì, nhắc đĩa bắt đầu trộn lẫn. Cố đại nhân thấy thế mở miệng nói: "Không cần trộn lẫn, ta tự làm"

Nguyệt Nha giọng mũi rất nặng nói: "Không trộn cho ngài."

Cố đại nhân hơi sừng sốt, lập tức phản ứng lại: "Cô định cho người ăn mì à? Người còn có miệng sao?"

Nguyệt Nha cúi đầu, đem mỹ sơi gấp lên cao: "Không miệng thì đồ trực tiếp vào cổ."

Cổ đại nhân nuốt nước miếng, đối với Nguyệt Nha có điểm chi tiết rèn sắt không thành thép: "Cô cái đồ đàn bà, người trường sinh bất lão còn cần ăn một bát mì? Dù sao đói cũng không chết, cô còn lo làm gì!"

Nguyệt Nha không để ý tới hắn tiếp tục trộn. Trộn xong bưng bát to đi ra ngoài, vẫn sợ hình dạng đó của Vô Tâm, đến gần dừng bước thấp giọng hỏi: "Ài, anh có đói bụng không?"

Vô Tâm còn tránh ở đồng củi, trong tay đang cầm nửa đầu của mình. Mỗi lần trọng thương, bộ phận nào mọc lại thì bộ phận bị đứt kia sẽ mất đi. Nay thân thể hắn còn sống, nửa đầu đã chết, cho nên cần mỗi lộn mí muốn mọc một bên nhãn cầu ăn cho đỡ đói. Thanh âm của Nguyệt Nha kích thích hắn, khiến hắn xúc động cầm mất nói: "Đói!"

Nguyệt Nha nghe tiếng rõ ràng, cho thấy thật là sống vẫn khỏe, bị thương nhẹ lòng. Mắt thấy đồng củi thoáng động, là cánh tay Vô Tâm hôm trước dùng kéo áo Cổ đại nhân. Xoay người đặt xuống bát mì, lại đem một đôi đũa đặt trên miệng.

"Ăn đi." Cô nhỏ giọng nói: "Không đủ lại nấu."

Sau đó thẳng lưng xoay người về nhà chính. Vào cửa quay đầu nhìn thoáng qua, gặp một bàn tay vươn đến, đầu tiên là cầm bát đũa sau là cả người đứng dậy theo đi vào.

Nguyệt Nha miễn cưỡng khép mắt, Cổ đại nhân nói cái gì cô cũng không nghe không đáp. Một nồi mì, một bát to cho Vô Tâm, cô ăn nửa bát còn lại đều bị Cổ đại nhân nuốt hết.

Sau khi ăn xong, Nguyệt Nha đi vào trong viện, thấy bát không cùng chiếc đũa để bên cạnh. Ngồi xuống thu dọn bát đũa, đứng dậy định đi, không ngờ một bàn tay vươn ra nắm lấy tay cô.

Đồng thời giọng nói của Vô Tâm vừa nhẹ vừa ngoan: "Nguyệt Nha, cảm ơn em."

Hơi thở Nguyệt Nha run lên, nước mắt rơi vào cái bát không. Một phen cầm tay Vô Tâm hung hăng bóp một cái, yết hầu nghẹn ngào không phát ra tiếng. Ngay sau đó buông tay đứng dậy, ngừng thở bước nhanh trở về nhà chính.

Như ngày thường Nguyệt Nha khóa cửa đi chợ, lần này định mua thịt cá về. Hơi đồ bệnh còn cần bồi bổ, huống chi Vô Tâm mất nửa cái đầu.

Cô chân trước vừa đi, Cổ đại nhân sau lưng liền đi ra. Rõ như ban ngày nên lá gan hắn đặc biệt lớn, chấp tay sau lưng đi vòng quanh đồng củi. Cuối cùng đứng phía trước Vô Tâm vươn hai chân hạ thấp lưng nhìn kỹ nửa ngày, phát hiện nguyên lai trường sinh bất lão cũng có tứ chi cùng một cái đầu, đồng dạng như mình.

Vô Tâm biết hắn đến đây, nhưng nằm bên trong không lên tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da đầu, da đầu chỉ mọc ít tóc ngắn như lông mi, giống như chó con lông xù. Từ khi ăn xong bát mì, Vô Tâm không có khẩu vị ăn chính mình.

Cổ đại nhân trong lòng ngửa ngáy ngồi xuống bên cạnh đồng củi, hé một con mắt nhìn vào: "Ài, người làm gì vậy?"

Vô Tâm đang ôm đầu vui vẻ thoải mái bỗng bị hắn quấy rầy, mất bình tĩnh. Nghiêng mặt nhìn ra cho Cổ đại nhân thấy cái miệng, môi mòng nhưng góc cạnh, trong lại đang ngậm cái gì đó đảo qua đảo lại. Cổ đại nhân nghĩ hắn đang thổi rửa nên trốn mình, không ngờ Vô Tâm đột nhiên mở miệng ra, giữa hai cái răng nanh là một con mắt đen trắng rõ ràng!

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, con mắt bay thẳng đánh tới mặt Cổ đại nhân. Cổ đại nhân đặt mông về sau ngồi, bị dọa mặt cắt không còn giọt máu. Bên tai chợt nghe Vô Tâm nói: "Cách ta xa một chút, nếu không ta ăn sống ngài!"

Cổ đại nhân nghiêng người đứng lên, trở lại nhà chính múc một chậu nước bắt đầu điên cuồng rửa mặt.

Nguyệt Nha buổi sáng ra ngoài, giữa trưa trở về, rõ bên trong ngoài thịt, hoa quả, mặt trên còn một tầng lá sen cùng vài cái đài sen. Đài sen là mua về ăn, lá sen dùng để nấu cháo. Đem lá sen tiện tay đặt trên đồng củi, cô cầm một cái đài sen lớn, cũng không nói chỉ trực tiếp cúi người nhét vào trong, sau đó thẳng hướng vào nhà.

Cổ đại nhân bị trông mắt đánh vào mặt, càng nghĩ càng ghê tởm đem mặt cọ đến đỏ bừng, giống quan công hướng Nguyệt Nha kể tội, nói Vô Tâm ăn thịt người. Nguyệt Nha mặt thay đổi lấy thốt lấy dao ra thái, thấp giọng nói: "Thích ăn gì thì ăn, không ăn cắt là được."

Cổ đại nhân hạ giọng, nhãn mặt trừng mắt nhìn cô nói: "Hắn có thể là yêu quái!"

Nguyệt Nha khép mắt, nhìn xuống miếng thịt lợn: "Yêu gì thì yêu, là được là được."

Cổ đại nhân nở nụ cười: "Ta cũng là được a!"

Nguyệt Nha bắt đầu thái thịt: "Cha ta cũng là được."

Cổ đại nhân bị hớ không nói nữa, trong lòng tự nhủ không phải tại mình không biết cách đối đãi. Vấn đề đương nhiên không ở mình mà do Nguyệt Nha quá mức nông cạn, bị tiểu bạch kiểm mê hồn.

Cõi lòng tràn ngập tự tin tiêu sái đi trong viện, thấy trông mắt Vô Tâm một cước đá văng ra, không có ý định rời đi. Ngày thường hấn ngang ngược, chọc không ít người, nay quân bị đánh tan, Trương đội trưởng cùng Đinh lữ trưởng tuyệt đối không buông tay, đánh rần giập đầu. Hiện tại lộ diện khác nào tìm chết, không bằng đợi cho tiếng gió yếu đi rồi tính.

Nguyệt Nha chiến xảo kết hợp làm xong com trưa rồi làm com chiều, trời vội vàng tối. Cô cũng biết Vô Tâm ngủ trong đồng cũi không thoải mái, nhưng để hấn về giường cô lại sợ. Đóng cửa phòng ngồi nhìn qua cửa sổ, nhìn nhìn lại không nhịn được cười một tiếng.

Nguyên lai một bàn tay từ đồng cũi vuron ra, hướng về phía trước sờ soạng bắt một mảnh lá sen lớn. Sau một lát Vô Tâm chui từ trong đồng cũi ra, lá sen chụp mũi chạy vào nhà vệ sinh, đầu vẫn chỉ có nửa, có điều đỡ hơn rạng sáng.

Qua mấy phút, Nguyệt Nha thấy Vô Tâm lại lén lút chui vào đồng cũi mới yên tâm nằm xuống, nghĩ rằng: "Thế này có làm sao đâu!"

Vô Tâm trốn trong đồng cũi đứng nửa tháng. Một buổi sáng sớm, Nguyệt Nha còn ngủ trên giường bỗng nghe thấy tiếng mở cửa sổ, mở to mắt đứng dậy nhìn chỉ thấy khuôn mặt Vô Tâm sáng như thủy tinh, lông mi là lông mi ánh mắt là ánh mắt. Bộ dáng giống hệt như trước, da mặt trắng hồng.

Cô nghĩ mình đang mơ, há miệng nhìn Vô Tâm không nói. Vô Tâm hai tay chà xát, đối diện làm cái khẩu hình: "Lạnh."

Nguyệt Nha xúc chấn xuống giường vội vàng mở cửa cho hấn.

Hai giờ sau, Cố đại nhân đầu tóc rối bù từ phòng đông đi ra, trước mặt chỉ thấy Vô Tâm một thân quần áo mới tinh đang ngồi bên bàn uống canh.

"A!" Cố đại nhân thực kinh ngạc: "Sống?"

Vô Tâm giương mắt nhìn hấn: "Ngài chừng nào thì đi a? Nguyệt Nha đã hầu hạ ngài hơn nửa tháng rồi!"

Cố đại nhân coi như không nghe thấy, đầu tiên là cao thấp đánh giá Vô Tâm, đánh giá đủ rồi đi ra phía trước, giờ ngón tay chạm vào đầu. Đầu lâu cứng rần, da cũng vừa mềm vừa trắng, da đầu hơi xanh chuẩn bị mọc tóc.

"Má nó!" Cố đại nhân xem như mở nhãn giới, dùng cả bàn tay sờ đỉnh đầu Vô Tâm: "Phát triển tốt a, trước sau như một ai có thể nhìn ra có nửa đầu là mọc lại?"

Vô Tâm mặc hấn rảnh rồi, nhận nhà uống canh, Nguyệt Nha đứng trước bếp cũng không để ý đến hấn. Nguyệt Nha không cần làm lụng kiếm sống, không để ý Cố đại nhân ăn bằng hai người. Chỉ ghét hấn ở chỗ hay ba hoa ác khẩu, làm cho người ta giận cũng không đủ mà không giận thì không phải. Nguyệt Nha không muốn trêu vào, chỉ hy vọng hấn nhanh chóng mang theo đao súng cút đi.

Nhưng Cố đại nhân không cút đi. Bệ vệ ngồi đối diện Vô Tâm, mặt không rửa ráng không đánh, phát tay áo mở miệng nói: "Sur phụ, đừng không để ý tới người khác, người ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, ta có việc đứng đắn nói cùng người." Nói tới đây hấn vung tay lên: "Nguyệt Nha cho ta một bát canh, ta phải vừa uống vừa nói!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hợp Tác

Cố đại nhân uống một bát canh thịt nóng, đưa tay lên trán lai mồ hôi. Bất chéo chân nhìn Vô Tâm nói: "Ta có tiền."

Vô Tâm bày ra tư thế rồi việc, lười biếng buồn ngủ: "Ăn."

Cố đại nhân bình thường hay cọt nhà lúc này cũng thấy khó chịu: "Hôm qua ta ra ngoài đi bộ một vòng, nghe nói Trương lông ngắn và Đinh đầu to trở mặt, đang đánh nhau ở huyện Văn."

Trương lông ngắn là Trương đội trưởng, Đinh đầu to là Đinh lữ trưởng, đều là kẻ tử thù của Cố đại nhân. Vô Tâm bên ngoài mặc ảm, bụng cũng ảm, thoải mái không nhúc nhích, hô hấp cũng ngừng lại: "Ăn."

Cố đại nhân đưa khuỷu tay lên bàn, lông mày xéch lên hung hăng: "Ta muốn dùng tiền chiêu binh mãi mã, để hai tên khốn kia đánh một rồi, ta sẽ khiến chúng trở tay không kịp."

Vô Tâm khẽ gật đầu: "Ăn."

Cố đại nhân thấy hấn lười đến dao kiếm cũng không muốn tránh, gấp đến độ lấy tay chọc xuống bàn: "Cho nên ta phải đi lấy tiền!"

Vô Tâm quay ra ngoài nhẹ nhàng vung tay áo: "Tốt, lấy đi, gấp lại sau."

Cố đại nhân lệch mũi thờ hất ra: "Con mẹ nguoi chó má! Một mình ta mà lấy được thì phí lời với nguoi làm gì? Ta nói cho nguoi, ta có ba rương vàng năm kia đào được từ mộ của Phùng gia. Cụ thể đáng giá bao nhiêu ta chưa tính, dù sao mới chỉ vụng trộm mang giấu đến núi Đầu heo. Giờ nguoi giúp ta chuyển vàng ra, không để nguoi phí công, ta nhất định không bạc đãi. Nguoi xem nguoi ngoài giả thần giả quỷ ra thì cũng chẳng có gì, nguoi đói không chết nhưng Nguyệt Nha thì sao? Chỉ cần nguoi ngoan ngoãn giúp ta, ta sẽ để cho nguoi chút vàng vụn, thừa đủ cho hai người sống tốt nửa đời còn lại."

Lời vừa nói ra, Nguyệt Nha mang rau đổ vào nồi kêu "Xèo" một tiếng lớn. Nguyệt Nha cười thầm nghĩ Cố đại nhân có việc nhờ người mà còn dám đồng dục, làm như hai người các cô không sống nổi phải chờ bột vàng của hắn vậy!

Nguyệt Nha vung xẻng xào một bát đồ ăn, thoát nhìn như đao quang kiếm ảnh. Vô Tâm bất động nhắm mắt: "Vì sao nhất định tìm ta?"

Cố đại nhân ngồi gần khói bếp ho khan một tiếng, lập tức đáp: "Từ sau khi bị Trương lông ngăn phản bội ta không tin ai."

Vô Tâm hỏi ngược lại: "Ai cũng không tin, chỉ tin ta?"

Cố đại nhân hít vào một hơi toàn mùi thức ăn, bỗng sinh ra dũng khí âm thầm nắm chặt hai bàn tay, nói với Vô Tâm đứng ngoài cửa: "Thầy tướng số nói ta sẽ làm tướng công thành khô vạn cốt, ông đây còn chưa lên cấp tướng, còn chưa giết được ngàn vạn người sao có thể nói xong là xong? Sư phụ, người xem lại đi, ông đây tương lai phát đạt, mặc kệ người rút cuộc là cái gì đều không thiếu người vinh hoa phú quý! Cho nên..."

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, Cố Đại Nhân dùng nắm tay đập xuống mặt bàn, như hổ rình mồi gần từng tiếng với Vô Tâm: "Người theo ta lên núi Đầu heo đi!"

Vô Tâm chớp mắt nhìn hắn, vẻ mặt không hiểu gì: "Cố đại nhân, nguoi đồng một câu tây một câu nói cái gì? Nói cho ngài bây giờ đầu ta rất non, gió thổi một chút cũng đau, dựa vào cái gì muốn ta cùng lên núi?"

Đồ ăn bùng lên. Vô Tâm cùng Cố đại nhân còn cãi nhau. Thật ra lên núi không có gì, chỉ là núi lớn không tính được, giống như tên nhìn xa là một cái đầu heo. Mà trấn này vừa hay ở dưới nên mới có tên là Mõm heo. Nhà Vô Tâm ở ngoài rìa trấn lên núi rất tiện, bảo lên núi một chuyến cũng không khó đến mười phần. Có điều Cố đại nhân nói chuyện khó nghe, từ trên cao nhìn xuống thay người làm chủ cho nên Vô Tâm không đáp ứng. Đợi đến khi Cố đại nhân gấp đến độ mặt tía tai hắn mới khôn ngoan thờ ơ đồng ý.

Buổi chiều Cố đại nhân không sợ người, tự mình vào trấn mua dụng cụ leo núi. Vô Tâm và Nguyệt Nha ở nhà. Nguyệt Nha ngồi trên giường khâu chỉ hỏi: "Thật muốn lên núi à?"

Vô Tâm bốn chân quỳ một bên chủ động tới gần: "Anh nghĩ mang chút vàng về, rất lâu sau cũng không thiếu tiền."

Nguyệt Nha cúi đầu nói: "Em cũng theo các anh đi."

Vô Tâm thăm dò đem cảm để lên bả vai Nguyệt Nha: "Lên núi mệt lắm, ở nhà chờ anh đi!"

Hai gò má Nguyệt Nha nổi lên rặng mây đỏ, trên mặt nóng nhưng trong lòng nghĩ chuyện mưu cầu danh lợi mà thấy lạnh... hai người gần như vậy, hơi thở của đôi phương cũng cảm thấy. Bỗng buông kim chỉ trong tay áp vào ngực Vô Tâm.

Ngực không có động tĩnh gì, một chút vui vẻ cũng không có.

Nguyệt Nha không đòi hỏi nhiều, buông tay đáp: "Một em không sợ, chỉ sợ vất vả chờ anh, đến lúc quay về lại thiếu đi cái gì đó."

Vô Tâm cười nhìn một bên mặt của Nguyệt Nha, cúi đầu càng gần, cuối cùng môi chạm môi. Nguyệt Nha hơi run run cảm thấy như uống rượu, nửa người đã tê rần, nội tạng cơ hồ muốn theo cô hòng phọt ra.

Cùng lúc đó Cố đại nhân đang mua dây thừng.

Dây thừng chất thành từng bó trên đất, đều là loại tốt mềm mại bóng láng, bình thường mọi người vẫn tự làm được nên bán ra không có mấy lợi nhuận. Buổi chiều, trong trấn người đến người đi tấp nập, mười phần náo nhiệt. Cố đại nhân ngồi xổm chọn dây thừng bỗng cảm thấy như có người cách lớp quần áo chọc mình, không khỏi giật dử quay đầu hỏi: "Ai à?"

Phía sau không có người, chỉ có một con nhóc ăn mặc rách rưới đầu tóc rối bù, mặt toàn bùn bẩn nhìn không ra mặt mũi. Cố đại nhân tuy háo sắc nhưng không hề có hứng thú với trẻ con, há mồm liến mắng: "Đi đi đi, nhóc con ra chỗ khác!"

Cô bé mới lớn mặt không đỏ sắc, cúi người dùng ngón tay chỉ vào mi tâm của hắn. Cố đại nhân bị cô bé chạm vào một cái cảm giác tâm thần naoảng lên, giống như đầu óc suy nghĩ bị hút ra ngoài. Bực mình phát tiết dùng sức hất ngón tay đứng dựng dậy, đồ mặt tía tai muốn chửi cô bé. Cô bé thấy vậy lùi lại từng bước xoay người bỏ chạy. Tiểu thương bên cạnh vội vàng giữ Cố đại nhân lại, sợ là trộm vật trên đường dùng kẻ đương đồng kích tây làm loạn.

Cố đại nhân mua các thứ đầy đủ rồi về thẳng nhà, dọc đường đi đầu vầng mắt hoa còn hơi có chút buồn nôn. Đến dưới tàng cây cạnh giếng, trước mắt chính là cửa nhà mà vô luận thế nào cũng không đi nổi nữa. Ngồi trên miệng giếng thờ hồn hèn nửa ngày, cảm giác trong lòng nhẹ nhàng một chút mới đứng dậy tha hai cái đùi, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi Cố đại nhân qua cửa, dưới tàng cây lộ ra một cái bóng nho nhỏ, trong ống tay áo bẩn thỉu có hai bàn tay gầy thồng xuống, ngón cái ngón

trò tay phải chậm rãi ma sát.

Nhạc Khôi La không nghĩ tới dương khí của Cổ đại nhân lại nặng như thế.

Dương khí nặng, sát khí cũng nặng, đạo hạnh của cô không thể dẫn hồn phách của hắn ra. Hai ngón tay phải tốc độ ma sát dần dần nhanh hơn, đồng thời dùng tay trái lấy từ túi ra một xấp giấy vàng đã được cắt thành hình nhân nhỏ, phóng đèn miệng giếng. Mắt thấy bốn phía không người, cô cắn nát đầu ngón tay phải, rất nhanh viết huyết chú lên một loạt hình nhân, trong miệng lầm bầm. Dùng sức viết ra huyết chú cuối cùng, tay trái đột nhiên chỉ hướng cửa nhà, tay phải vung lên tạo ra một cơn gió cuốn lấy đám hình nhân: "Ngô bội thực phù, sai khiến vạn linh, bay lên tam cảnh, đi họp để thành, lập tức tuân lệnh!"

Một đám lửa bùng cháy, người giấy nháy mắt thành tro. Miệng giếng sạch sẽ không để lại vết lửa khói. Nhạc Khôi La cắn giận nâng tay bụng kín mặt, cất bước biến mất sau cây đại thụ.

Cô vốn có điểm thích Vô Tâm. Không phải vì Vô Tâm phá tan đại trận giải cứu cô, mà là khi đó Vô Tâm trần truồng nhìn vừa mắt lắm. Lúc ấy cô nằm ngửa trong quan tài, ánh mắt xuyên qua khe hở của lá bùa thấy rõ nhất cử nhất động của hắn. Từ chi thon dài gương mặt tuấn tú, điểm chết người là trước sau không sợ hãi, không biết sợ.

Trước giờ cô ở trong nhân gian cố ý vô tình đều dọa người, vì thế Vô Tâm như có vẻ thật đáng quý. Nhưng Vô Tâm chẳng những không tán thưởng, còn dùng máu độc đã thương mắt của cô. Trời biết cô đối với khuôn mặt này có bao nhiêu vừa lòng, cô cho rằng mình rất đáng yêu, xinh đẹp cực kỳ. Để giấu đi lỗ thủng trên mặt, âm ức đành phải hóa trang thành ăn mày, đào móc thi thể chung quanh luyện đan, sử dụng pháp thuật khôi phục dung nhan.

Việc của cô cực kỳ quan trọng, nhưng không thể dễ dàng tha cho Vô Tâm. Nếu gã họ Cổ không lợi dụng được, cô đành phải tự mình chế tạo vài tên bộ hạ coi như Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhi, miễn cho nhất thời sơ sẩy để mất tung tích đối phương về sau.

Cổ đại nhân không biết gì vào sân, Nguyệt Nha xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn thấy, vội vàng nép vào tường tránh. Vô Tâm xấn tới giữ lại hôn cô một cái, mỗi hai người đều hơi sững sờ. Nguyệt Nha kéo rèm, kéo tay hắn từ trong quần áo của mình ra: "Đừng như thế! Sớm hay muộn đều là của anh, ban ngày ban mặt anh gấp cái gì?"

Cửa phòng vang lên một tiếng, Cổ đại nhân bước vào. Vô Tâm mặt nhăn thành chữ bát, xuống giường ra cửa nhìn: "Này nọ mua đủ chưa?"

Cổ đại nhân một tay mang dây thừng, một tay đỡ xéng: "Đủ, chúng ta lập tức đi, được không?"

Vô Tâm gạt đầu một cái: "Đi, thừa dịp đêm đi thừa dịp đêm về."

Ăn xong cơm chiều, Cổ đại nhân thắt lưng đeo khám đao, nghiêng xéng mang thừng đi đầu. Hắn là người địa phương, ngày bé thường chạy lên núi Đầu heo, nhắm mắt cũng dạo quanh được. Nay chỉ cần vào núi đào vàng, dùng dây thừng trói lên lưng mang về là có thể sống tốt. Rương không lớn, chỉ cần có sức, khuôn vác không thành vấn đề. Mà mình rất khỏe, Vô Tâm cũng khỏe, Nguyệt Nha lượng cơm ăn không ít, cũng không phải cô gái bình thường. Ba người lớn lại không nghiêng được ba rương vàng?

Vô Tâm đi sau, một tay cầm túi một tay lôi kéo Nguyệt Nha. Túi lông hơi nhô lên là do hắn âm thầm giấu da đầu của mình vào... Xương thịt của hắn không phân hủy, chỉ dần dần mềm đi, cuối cùng thành tro. Da đầu bây giờ đã mềm còn bạc đi một tầng, nếu không xử lý cũng sắp mất đi. Dù sao đều là biến mất không bằng trước mang trên người, chẳng phải gì xấu mà ít nhất có thể dùng để trừ tà.

Ba người lặng lẽ đi qua đồng hoang vào trong núi. Núi Đầu heo không hiểm trở, nhìn từ xa giống như cái đầu heo to tròn. Thời gian cuối hạ đầu thu trên núi cỏ cây xanh um, nên gọi là đầu heo xanh thì hơn. Nguyệt Nha đang đi bỗng quay đầu lại, không phát hiện cái gì, thuận miệng hỏi Vô Tâm "Trên núi không sói chứ?"

Cổ đại nhân không quay đầu lại đáp: "Không có sói! Có ta đã lột da làm đệm giường!"

Nguyệt Nha quay đầu lại nhìn thoáng qua, tự vỗ ngực nói: "Làm tôi sợ nhảy dựng, tôi còn tưởng có đôi mắt xanh đang nhìn mình, hóa ra là một cặp đom đóm."

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Lấy Hạt Dẻ Trong Lò Lửa

Cổ đại nhân đối với núi này thật sự rất quen thuộc, cho nên ngay cả cây đuốc hay đèn bão cũng không chuẩn bị, thân nhiên dẫn đầu đi dưới ánh trăng. Vô Tâm cùng Nguyệt Nha từng bước theo sát, thi thoảng chợt nghe tiếng côn trùng kêu vang nên cũng không cảm thấy tịch mịch.

Không lâu sau Cổ đại nhân bắt đầu chui vào bụi cỏ trong rừng. Muối kết thành đàn, hận không thể ăn hết ba người bọn họ. Cổ đại nhân một bên đuổi muỗi mở đường một bên nhỏ tiếng chửi đổng, không tự chủ ăn phải rất nhiều muối. Nguyệt Nha rút ra một cái khăn tay to khua loạn. Vô Tâm không bị muỗi đốt, liếc mắt nhìn Cổ đại nhân rồi nhìn Nguyệt Nha, thoải mái đi sau.

Không biết đi bao lâu, muỗi dần dần thưa thớt. Nguyệt Nha rốt cục có cơ hội mở miệng: "Cố đại nhân, còn chưa tới?"

Cố đại nhân đem dây thừng về phía sau đưa cho Vô Tâm, bản thân khua xẻng vượt chông gai: "Nhanh lên, ta giấu vàng lại không tìm chỗ bí ẩn?"

Ba người lại đi thật lâu, cuối cùng Cố đại nhân rốt cục ngừng bước. Vô Tâm kéo Nguyệt Nha lên trước nhìn xem, thấy phía trước có một gò đất hình như mộ phần. Bốn phía dày đặc cây che hơn nửa ánh trăng, đỉnh núi toàn cỏ dại, không đi gần không thể phát hiện ra.

Cố đại nhân đứng lại, quay đầu nói với Vô Tâm: "Người xem nơi này có gì thần kỳ? Ta nói cho người, ban ngày ban mặt cho có mang theo bản đồ tìm đến cũng không nhất định tìm được! Núi Đầu heo sơn nhìn không hiểm, nhưng trên núi ngoài rau dại năm không còn gì khác, ai đi sâu vào làm gì? Lấy đất đào mộ cũng không thêm a!"

Vô Tâm nâng tay sờ cảm, sau đó liếc Cố đại nhân một cái: "Ngài đem vàng chôn xuống đất?"

Cố đại nhân dựng một ngón tay lắc lắc: "Sai! Ba rương vàng ta lại có thể tùy tiện đào thành một đồng như này?" Lập tức cất bước lên đi quanh gò đất một vòng. Ngửa đầu nhìn trăng rồi định phương hướng, lại cúi đầu nhìn xuống không nói một lời cầm xẻng.

Cố đại nhân rất khỏe, hơn nửa đào đúng phương pháp, tám xẻng mười xẻng bỏ xuống, Vô Tâm và Nguyệt Nha liền nghe được tiếng kim loại va vào đá, đến gần lại phát hiện dưới lớp đất là một phiến đá. Cố đại nhân chèn xẻng vào bên cạnh phiến đá bắt đầu bẩy, đồng thời nghiêng răng nghiêng lợi: "Sur phụ, đến giúp một tay!"

Vô Tâm buông Nguyệt Nha, tiến lên xoay người nâng phiến đá, phiến đá không lớn nên cũng không quá nặng. Nguyệt Nha mắt thấy Cố đại nhân buông xẻng, cùng Vô Tâm hợp lực đẩy phiến đá lên, nhưng không tiến lên hỗ trợ. Cúi đầu cầm khăn tay dịch lên cúc áo, cô thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt một cái, nghĩ: "Trong rừng hình như có dã thú."

Bẩy phiến đá xong, phía dưới lộ ra miệng động tối tăm. Vô Tâm cúi người xem, phát hiện động này mới đầu tuy thẳng một đoạn, nhưng chỉ đủ một người chui, xuống chút nữa có cảm giác rất tà, không quanh co hiểm trở mà âm u lạnh lẽo. Cố đại nhân một phờ thờ hỏn hển nói: "Không biết động này xuất hiện thế nào, nhưng đá phiến là của ta để lấp kho báu. Chỗ hay ho này của ta rất đáng khen chứ?"

Vô Tâm vẫy tay gọi Nguyệt Nha hỏi: "Cố đại nhân, trong động có rắn độc không?"

Cố đại nhân trả lời thuyết phục: "Có con chó! Núi Đầu heo không sinh rắn độc!"

Vô Tâm tuy không thích Cố đại nhân, nhưng cũng không muốn để hắn vô duyên vô cớ chết trên núi. Nếu trong động còn vàng, hắn còn kiên quyết dẫn đầu đi xuống, có rắn đánh rắn. Hắn đi đầu, Cố đại nhân theo sau, ở giữa có vẻ an toàn, cho Nguyệt Nha đi.

Ba người bàn bạc tốt rồi ngồi ở miệng động đợi một lát, đến khi hơi ẩm trong động tràn ra phân nửa mới tập nập đi xuống. Ba người mỗi người một cái dây thừng, Cố đại nhân buộc nút quá chắc nên phải mất một lúc mới cởi ra được. Lạnh lợi nhảy xuống, khoe mắt sáng lên nhìn về phía trước, bỗng phát hiện Nguyệt Nha còn đứng trên miệng làm bộ không dám nhảy xuống.

Cố đại nhân cười, ngửa đầu hỏi: "Sợ hãi? Cô không hề rằng ta sẽ để lại luôn đấy." Sau đó đem dây thừng khoác lên vai, hướng về trước dơ hai tay: "Đến đây, nhảy vào ngực ta này, ta đỡ cô! Nhanh chút, nếu không bị sur phụ bỏ xa mất!"

Động tác Nguyệt Nha cứng ngắc nhảy xuống, nhảy vào ngực hắn thật. Cố đại nhân bế rất đầm tay, nghĩ Nguyệt Nha bánh bao to mông cũng to, phân lượng thế mà rất kinh người. Nguyệt Nha không nói lời nào, hắn liền tự động nắm tay đối phương hứng chí búng búng xoay người vào động. Trong động tối đen một mảnh, Cố đại nhân đi mãi đi mãi mà không nghe thấy phía trước có động tĩnh, liền mở miệng hỏi: "Sur phụ, phía trước thế nào?"

Thanh âm Vô Tâm rất nhanh vọng lại ngay phía trước: "Đúng là không có rắn, mà động này vòng vèo thế?"

Cố đại nhân không rõ lắm: "Ngọt mấy vòng rồi."

Lập tức Nguyệt Nha mở miệng: "Các anh nói xem động này là của con gì chứ như không phải người, như dùng móng vuốt cào ấy. Chúng mình xoay người thoải mái, xem ra trên núi khẳng định có dã thú lớn."

Cố đại nhân tự nhận dân bản xứ lập tức khinh thường cãi: "Nào có cái gì dã thú, ngay cả báo còn hiếm thấy, ta nói cho hai người..."

Nói đến đây hắn bỗng giật mình. Dừng một lúc, hắn nhẹ giọng: "Nguyệt Nha, cô nói có thể là con gì?"

Nguyệt Nha thanh âm từ trước truyền lại: "Không nói được, tôi cũng không hiểu."

Cố đại nhân trên đầu lập tức đổ một tầng mồ hôi lạnh... đi phía trước là Nguyệt Nha, vậy còn mình đang bế ai?

Cố đại nhân hiện giờ đã có thêm hiểu biết về quỷ thần, coi như kiến thức rộng rãi. Mạnh mẽ áp chế một tiếng kêu sợ hãi, làm như không có việc gì để yên. Một lúc sau bất ngờ buông tay lại bị thứ kia bắt lại. Dừng bước run run mở miệng gần như khóc: "Hai người... đánh diêm lên..."

P phía trước "Xoẹt" một cái, Nguyệt Nha hai tay đánh lửa quay lại, miệng lải nhải lắm bầm không kiên nhẫn: "Là ngài kéo chúng tôi đến, chúng tôi còn không sợ ngài còn sợ?"

Đang nói hạ xuống, Nguyệt Nha cứng người trợn tròn hai mắt. Bên trong ánh lửa mỏng manh, cô thấy Cổ đại nhân run rẩy cầm một cái tay, rõ ràng là một bàn tay tái nhợt đứt lìa!

Hai người lập tức như có cảm ứng tâm linh quay đầu lại, gần trong gang tấc trên vách động như dán lên một cái xác nữ, hai bím tóc dài thả xuống che khuất nửa khuôn mặt trắng như tuyết, chỉ lộ ra đôi mắt cười đen ngòm trùng trùng.

Ngon lửa phụt tắt, tiếp đến là tiếng kêu thảm thiết của Nguyệt Nha và Cổ đại nhân. Gần đó lại lóe sáng, là Vô Tâm đánh diêm. Xác nữ du động bò từ vách lên đến đỉnh, hoàn toàn lộ ra gương mặt với hai mắt nhắm tối và cái miệng đỏ ngầu. Cộng thêm không có mũi thành ra một khuôn mặt cười quỷ dị. Cổ đại nhân rút khảm đao phi thẳng vào lồng ngực xác nữ. Xác nữ không di chuyển nhưng hai tay vươn xuống rất dài, tưởng như sẽ chạm đến cổ của Cổ đại nhân. Cổ đại nhân dựa vách tường không thể tránh được, đúng lúc nguy cấp giữa khoảng không bỗng xẹt qua một tia lửa, đánh trúng đầu xác nữ. Tiếp theo một đám lửa bùng lên, trong động vang lên một tiếng thét thảm khốc, xác nữ đương nhiên tan thành tro bụi!

Cổ đại nhân thu hồi khảm đao, tay phải cũng sạch sẽ, lòng bàn tay chỉ lưu lại ít bột giấy. Thở hổn hển khô khốc một lúc sức lực đã hồi lại. "Sư phụ, sao lại thế này?"

Trong bóng tối vang lên thanh âm Vô Tâm: "Không phải sợ, là hồn phách bám vào người giấy làm loạn. Châm lửa đốt xác, hồn phách sẽ tự động tan biến."

Cổ đại nhân đem khảm đao dặt lại bên hông, lấy diêm trong túi. Nguyệt Nha cũng gắt gao cầm chặt hộp diêm khóc nức nở: "Thứ ác quỷ này là từ đâu đến a, trong động hay ngoài động?"

Lời vừa nói ra, Cổ đại nhân dựng hết cả tóc: "Trong động... không thể nào?"

Vô Tâm xoay người về phía trước, thấp giọng nói: "Trước đi ra rồi nói sau, trong động chật chội, vạn nhất lại có người giấy có đánh cũng không đủ chỗ!"

Động tác linh hoạt dắt Nguyệt Nha xoay người đi nhanh, Nguyệt Nha cũng muốn đi nhưng lại ngại Cổ đại nhân, liền kéo luôn hắn ra ngoài. Nhưng chưa đi xa Vô Tâm lại thấy ánh trắng phía trên như chợt biến mất, là do phiến đá đang hạ xuống sắp đóng lại miệng động!

Vô Tâm nhất thời nóng nảy... hắn không sợ giam cầm, nhưng Nguyệt Nha cùng Cổ đại nhân ở trong động lâu không cảm cự được! Cổ đại nhân liếc mắt cũng hiểu, mạnh mẽ buông tay Nguyệt Nha cùng xông lên trước, ở thời khắc cuối cùng vùng đao. Chỉ nghe "Oành" vang vọng, thân đao vừa hay chặn giữa phiến đá và miệng giếng.

Đá phiến đổ xuống nhưng khảm đao không gãy. Cổ đại nhân đỏ mắt, bắt đầu chửi ầm lên: "Mẹ cái gì dám đối đầu với ông? Ông đây lấy vàng của mình không trộm không thương, sợ đứa nào?"

Nói chưa dứt, mặt ngoài phiến đá vang lên những tiếng chát chát xoạt xoạt. Vô Tâm để Nguyệt Nha ngồi xồm xuống tay lại vỗ Cổ đại nhân: "Người giấy muốn lấp đất trên mặt! Chúng tôi đẩy ngài lên mau bẫy phiến đá!"

Cổ đại nhân không thềm nhìn nhắc chân dẫm lên. Đứng trên lưng hai người vươn tay đẩy phiến đá, vận rất nhiều lực hét lớn một tiếng: "Ông chấp cả mẹ chúng mày!"

Hai người liều mạng mới có thể nâng được phiến đá, nay bị Cổ đại nhân dẫm lên. Vô Tâm cùng Nguyệt Nha làm kê chân, thiếu chút nữa bị hấn đè lúc xuống đất. Mà lúc đó cửa động cũng hở ra, một đôi bàn tay trắng bệch thò vào, chuẩn xác không lầm bóp cổ Cổ đại nhân. Cổ đại nhân nhất thời hít thở không thông, nhưng trong lòng phần hận cực kỳ không buông tay chịu thua. Đúng lúc sống còn, Vô Tâm dồn sức nhắc cả Cổ đại nhân lên! Nguyệt Nha được tự do, vội vàng đứng dậy cả nhắc châm lửa đốt cái túi lông xù ném qua khe hở.

Tay trên cổ Cổ đại nhân lập tức hóa thành tro tàn, cùng lúc đó sâu trong động truyền ra một tiếng nức nở, là thanh âm của phụ nữ. Ba người cùng nhau sùng sốt, Nguyệt Nha và Cổ đại sợ tới mức chết lặng, nghĩ lại là người giấy xuất hiện. Vô Tâm trong lòng vừa động lớn tiếng thúc giục: "Cổ đại nhân nhanh đẩy phiến đá đi, trong động có thứ gì đó!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Động Quỷ

Cổ đại nhân đỏ mắt, ra sức vận khí xuống đan điền, trùng mắt cắn răng thật mạnh "Hự" một tiếng đem phiến đá đẩy sang một bên. Chống tay lên miệng động lập tức xoay người xuống dưới kéo Nguyệt Nha lên trước. Cái túi lông vẫn đang cháy mù mịt, Nguyệt Nha không biết vừa rồi Vô Tâm cố tình trở mình để nó cháy mạnh hơn. Cùng lúc đó Cổ đại nhân cũng kéo Vô Tâm lên.

Cổ đại nhân mặt run cả tay, cầm khảm đao cảnh giác bốn phía. Vừa nãy loáng thoáng thấy mấy cái bóng chặn cửa tóc tai bù xù, mặt trắng miệng cười giống hệt người giấy trong động. Nguyệt Nha một tay nắm túi thơm trước ngực, đứng yên nín thở không dám vọng động. Vô Tâm xắn tay áo, nghĩ rằng

thành thạo điều khiển hồn phách, lại từng dính máu của mình chỉ có một Nhạc Khởi La. Mới vừa rồi trong động kinh hồn một trận chắc chắn có liên quan đến cô ta. Minh dù sao coi như ân nhân không ngờ đối phương lấy oán trả ơn. Chẳng những mưu hại Nguyệt Nha còn chém đứt nửa đầu mình, làm mình khổ sở mất nửa tháng. Tuy biết đàn ông chân chính không so đo với đàn bà, nhưng nghĩ lại từ đầu tới giờ thật tức không chịu nổi.

Xấn đến khuỷu tay lại nói với Cổ đại nhân: "Ngài và Nguyệt Nha không nên cử động, khỏi có thể ngăn quý. Ta đi kiểm cũi về đốt một một đồng lửa!"

Cổ đại nhân leng keng đáp: "Người đi đi, con mẹ nó dám lại đây ta chém chết!"

Vô Tâm thấy da đầu mình càng ngày càng teo lại, không cháy được lâu nữa vội vàng rời đi. Mặt đất xung quanh cây cỏ hẻo rữ hết cả. Người giấy còn lảng vảng nhưng sợ lửa trước sau không dám tới gần. Vô Tâm tận dụng thời gian đánh diêm đốt lửa. Ngọn lửa vừa ổn định thì khói bên cạnh cũng nhạt đi, nguyên nhân là da đầu đã cháy hết.

Vô Tâm gọi Cổ đại nhân cùng Nguyệt Nha đến, để hai người quay lưng ngồi sau đồng lửa. Cổ đại nhân có dao trong khi Nguyệt Nha tay không tác sát, vì thế Vô Tâm lấy xẻng đưa cho cô, nhỏ giọng: "Gặp quý liền đánh, ra tay đừng lưu tình!"

Nguyệt Nha hai tay nắm lấy xẻng, trong lòng cứng rắn: "Anh yên tâm, em có gan! Trước ngực còn có bùa hộ mệnh!"

Vô Tâm không nói gì, vì không biết lá bùa kia hoạt động ra sao, chỉ khẳng định là có thể trị Nhạc Khởi La. Có lẽ cô ta không phải quý, chỉ là người bị giam nên không chết. Suốt trăm năm không sinh trưởng, ở nơi chỉ âm tu luyện thành một thân yêu khí. Nhớ lần trước Nhạc Khởi La đào thoát là lúc bùa chú bị hỏng, Vô Tâm hoài nghi cô ta dùng pháp thuật môn phái nào đó.

Hai người ngồi ổn rồi, Vô Tâm bắt đầu chậm rãi đi lại quanh đồng lửa, khi lửa yếu lập tức đi quanh quần tìm cành khô thêm vào. Hắn không đi xa nên người giấy cũng không đến gần, trong động vẫn tiếp tục truyền ra tiếng nứt nẻ như có như không, đứt quãng thương tâm, yếu ớt cực điểm. Cũng may Cổ đại nhân và Nguyệt Nha ngồi quay lưng lại nhau, trước sau rõ ràng không việc gì phải sợ.

Vô Tâm im lặng đi lại một lát, bỗng nhiên bắt đầu nhặt về rất nhiều củi. Chặt vào tạo thành ngọn lửa thật lớn, không đổi sắc mặt rút lấy khăn từ cạnh sườn Nguyệt Nha. Đứng dậy bịt mắt, không nhìn thấy gì mới rõ ràng cảm nhận được hồn phách quanh mình.

Oán khí của hồn phách rất mạnh, tất cả đều là hận ý khắc cốt ghi tâm. Tuy rằng khi còn sống kết thù với người khác, nhưng bị thao túng thống nhất chuyển thành bọn họ. Vô Tâm nếu đơn phương độc mã thì chẳng cần để ý đến bọn chúng, chỉ là giấy thôi mà, dẫn lửa đốt một lượt là sạch. Vấn đề bên cạnh còn Cổ đại nhân và Nguyệt Nha, còn phải chui vào cái động quanh co kia nữa. Hắn không thể mang theo một loạt âm hồn bắt tán vào động được, miễn cho hai người kia lại bị người giấy bóp chết.

Hai bên giằng co không biết bao lâu, Cổ đại nhân mạnh miệng hỏi: "Sự phụ, chúng ta phải đợi tới khi nào? Bọn kia ác ý không đến không đi là có ý tứ gì?"

Vô Tâm đứng cạnh nhẹ giọng đáp: "Chúng nó là vì mình mà đến, đương nhiên không dễ dàng rời đi. Chỉ vì sợ lửa không dám tới gần mà thôi."

Cổ đại nhân bật dậy: "Ta đốt chúng nó đi!"

Vô Tâm gật gật đầu: "Tốt, đi đi."

Cổ đại nhân liếc mắt nhìn Vô Tâm, lại quay đầu nhìn Nguyệt Nha. Nguyệt Nha tay cầm xẻng, tinh thần vững vàng. Ánh mắt Vô Tâm nhìn không rõ, mũi mũi giống như tượng không có sinh khí.

Cuối cùng nhìn về phía quý ảnh dao động, Cổ đại nhân không khỏi sợ khiếp. Nâng tay sờ cổ, này bị bóp một phen hiện tại hầu kết vẫn còn đau: "Ta đi thật à? Ta chỉ có một mạng này thôi! Chỉ bằng người đi đi, người ngay cả quý có xương thịt cũng đánh được, còn sợ vài mảnh giấy?"

Nguyệt Nha đưa lưng về phía đồng lửa nghe được rành mạch, nhin không được nói: "Anh ấy đi được đã đi rồi, còn đợi ngài giục? Ngài đừng sai bảo nữa!"

Cổ đại nhân nửa đứng nửa ngồi, tay cầm dao mà tâm loạn như ma, cũng không biết chính mình có nên ra tay hay không. Đột nhiên khi hắn đang hết sức khó xử, Vô Tâm đoạt lấy khảm dao rồi lập tức xoay người nhặt lên một cây củi cháy, đứng lên cao lớn vung dao qua ngọn lửa. Sóng dao chạm lửa, trong bóng đêm chỉ thấy một viên lửa vùn vụt bay ra, xa xa bùng lên lửa khói, một tên người giấy lập tức hồn phi phách tán.

"Cổ đại nhân." Vô Tâm cầm khảm dao đi vòng quanh đồng lửa: "Không phải ta không dám ra tay, là ta sợ rời ra hai người sẽ nguy hiểm. Chúng ta chỉ thấy có vài cái người giấy quanh đây, nhưng ai biết sâu trong rừng không nhìn tới còn có bao nhiêu? Ai biết ngoài người giấy còn thứ gì nữa?"

Nguyệt Nha suy nghĩ nói: "Em chưa nghe ban ngày ban mặt đi đường gặp quý, chúng lợi hại gặp mặt trời cũng xong đời. Cùng lắm mình đợi hừng đông lại xuống lấy vàng. Hiện tại trên núi không có rau dại, không có mưa cũng không có nấm, ai rồi việc lên núi làm gì? Ban ngày lấy vàng cũng không có ai để ý, nếu sợ khi xuống núi gặp người vậy nhin đối một chút trời tối hãy về nhà!"

Chủ ý của Nguyệt Nha tuy chậm, nhưng bọn họ không địch nổi chúng nên cũng chẳng nghĩ được cách nào khác. Ba người liền yên tĩnh chờ đến hừng đông. Cổ đại nhân thấy rõ, người giấy dần dần biến mất như những cái bóng!

Cổ đại nhân yên tâm tinh thần tỉnh táo, cơ thể Nguyệt Nha sung sức khỏe mạnh, qua một đêm cũng chưa mệt. Chỉ có Vô Tâm còn buồn ngủ ngáp mấy cái liền. Ba người không có lương khô cũng không có nước, sợ còn trì hoãn đi xuống thể lực không đỡ nổi, liền cùng nhau thu xếp muốn xuống động lần nữa. Vô Tâm biết trong động không sạch sẽ, nhưng ngoài động ánh nắng tươi sáng nổi lên bốn phía, cảnh tượng tràn ngập sinh khí, không phải thời gian

ma quỷ tàn sát bừa bãi nên dẫn đầu nhảy xuống, giống như hôm qua dẫn đầu diệt quỷ. Cổ đại nhân chu đáo đem áo khoác cuộn vào cành cây, tìm một cây tùng chiết ra nhựa làm đuốc để Vô Tâm đi trước mở đường. Ba người tấp nập người chui vào tà động, một đường mười phần thuận lợi. Sau vài lần rẽ trong lòng Vô Tâm bỗng nhiên rung mình, thầm nghĩ ngoài động chính xác là ban ngày mà trong động không chút ánh sáng, vĩnh viễn toàn một màn đêm. Thái dương trên cao lại không thể tiêu tan địa đạo hắc ám.

Nháy mắt vừa sinh ra ý niệm, dường như lại vang lên âm thanh quỷ khóc nước nở. Nguyệt Nha cùng Cổ đại nhân song song rung mình một cái, đồng thời nghe Vô Tâm thô thanh quát: "Con mẹ ngươi khóc lóc cái gì! Làm như ông đây muốn cướp đi cốt của ngươi vậy?"

Lời vừa nói ra, trong động nhất thời khôi phục im lặng. Nguyệt Nha cùng Cổ đại nhân phục lăn, nghe hắc đến quỷ cũng mắng như thật!

Lại rẽ tiếp một lần, Vô Tâm ngừng bước thấy phía trước hết đường, không gian cũng trống trải hơn, quả nhiên có ba cái rương gỗ dựa sát vách. Giờ đuốc soi lên không thấy mốc, hoa văn trên mặt rõ ràng, có thể thấy thùng đựng vàng đương nhiên không phải loại thường.

Cổ đại nhân tiến lên dùng tay vỗ thùng: "Đúng rồi, chính là bảo bối của ta!"

Vô Tâm nhìn rõ hoa văn, quay người giao đuốc cho Nguyệt Nha rồi giúp Cổ đại nhân buộc thùng lên vai. Nào ngờ tiếng khóc lại vang lên, gần ngay bên cạnh!

Vô Tâm một phen đoạt lấy cây đuốc theo tiếng khóc chiếu đến, chỉ thấy bên vách động gấp gheh sáng tối ẩn hiện một chiếc bình cao nửa thước. Bên ngoài bình còn đọng lại một vết máu khô cạn, cơ hồ che khuất chất men bóng loáng như răng. Mà miệng tròn tuôn ra một đám tóc đen khô khốc, ẩn dấu bên trong một cái đầu!

Nguyệt Nha thất kinh ngen hòng trốn sau Vô Tâm. Cổ đại nhân vốn muốn chuyển vàng giờ phút này cũng choáng váng mặt mày, quay đầu há mồm, ngăn người trừng mắt nhìn cái bình. Bên trong phát ra âm thanh nước nở, bốn phía vách động cũng phối hợp rung lên bần bật, tựa như đang có biến cố lớn nổi lên bên trong. Bỗng một khối bùn đất chạm vào vai Nguyệt Nha, cô quay đầu nhìn lên, chỉ thấy vách động dần hiện ra một bàn tay vớ vụn, cùng lúc nghe Vô Tâm hô to một tiếng: "Chạy mau!"

Nguyệt Nha không hề nghĩ ngợi quay đầu chạy ra bên ngoài, chân trước vừa nhấc, sau lưng xuất hiện một cánh tay máu thịt lẫn lộn xuyên qua khoảng không bám lấy ống tay Vô Tâm. Cổ đại nhân nhìn rõ, rút khảm đao chém đứt cánh tay rồi lập tức xoay người, cũng hướng ra phía ngoài chạy như bay. Vô Tâm chạy sau cùng quay đầu nhìn lại, thấy rõ một cái đầu phụ nữ đang ngoi lên miệng bình, cặp mắt như vẽ, thất khiếu đỏ máu như răng cười.

Quanh mình bùn đất rơi càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dày. Cánh tay liên tiếp vươn đến, như ký sinh trùng ẩm dính tanh hôi, như thịt khô có xương. Nguyệt Nha vốc dáng nhỏ nhất trong ba người, thắt lưng nhỏ nhắn mà linh hoạt, luôn lách thoăn thoắt chạy rất nhanh. Cổ đại nhân lưng dài vai rộng cao lớn vạm vỡ, xoay trở khó khăn bị cánh tay cản lại mãi mới tiến được vài bước, dọc đường vừa chạy vừa vung đao vượt mọi chông gai. Vô Tâm không tác sát, một tay dĩ nhiên cầm cây đuốc, tay kia cần nát ba ngón cũng không rỉ ra giọt máu nào. Đột nhiên cánh tay máu bắt được cây đuốc, hắc bất ngờ không kịp đề phòng, trong bóng đêm chỉ thấy cây đuốc trong nháy mắt bị cánh tay lòi vào trong vách đá, biến mất không thấy gì.

Hai người nghiêng ngả lao đảo chạy về trước, Cổ đại nhân biết bên ngoài ban ngày ban mặt, chỉ cần ra khỏi động là có thể an toàn cho nên suy nghĩ bình tĩnh hơn. Chém giết nửa đường đến đỏ cả mắt, uy vũ vung đao như gió. Mắt thấy phía trước loáng thoáng ánh sáng liền nhắm mắt chém loạn, giấy dựa khua đao ra sau. Mở to mắt thấy Nguyệt Nha đứng ở cửa lo lắng vọng vào bên trong.

Thân bất do kỷ bị Vô Tâm đẩy về phía trước, Cổ đại nhân vẫn còn duy trì vẻ mặt quắc mắt nhìn trừng trừng, đồng thời phát hiện vách động đã khôi phục nguyên dạng, dường như chỉ ở sâu bên trong mới có cánh tay quái dị tàn sát bừa bãi. Ba người ngã ra đất, Nguyệt Nha mặt xám mày tro, nghĩ mà sợ không dám nói chuyện. Vô Tâm giáng một quyền vào ngực Cổ đại nhân: "Cứ thật, ngươi con mẹ nó đem vàng giấu vào động quỷ, thảo nào khẳng khẳng muốn ta hỗ trợ! Ngươi gạt ta thì thôi đi, lại để Nguyệt Nha đi theo mạo hiểm?"

Cổ đại nhân buông lỏng tinh thần, thân thể lập tức mệt mỏi. Dính một quyền ngã ngửa nhìn lên trời: "Su phụ, ta thề với trời thật sự không biết bên trong có quý... Lúc ấy giấu vàng căn bản không nguy hiểm, đi vào để lại rồi lập tức đi ra... Ta lại có thể đem vàng đưa cho quý? Diên rồi hay sao?"

Vô Tâm tức giận: "Ngài nếu như bị quỷ kéo vào tường cùng lắm vài phút là nghẹt chết. Còn ta làm sao bây giờ? Trốn không thoát chôn trong đó đến lúc nào mới đủ?"

Cổ đại nhân đáng thương "Hề hề" nhìn hắc: "Su phụ đừng ừ ừ, ngài nghĩ cho ta biện pháp như thế nào mới có thể đem vàng ra?"

Vô Tâm vung tay áo: "Tự đi đi! Ta với Nguyệt Nha một đêm không ngủ, điểm tâm chưa ăn, rắm cũng chưa đánh được một cái. Muốn ta nghĩ biện pháp? Vậy cho ngài một cái miệng có muốn không?"

Nói xong lời này nhắc Nguyệt Nha đứng dậy: "Đi, chúng ta về nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Đi Đêm

Cố đại nhân đi theo Vô Tâm cùng Nguyệt Nha một đường xuống núi trở về nhà. Nguyệt Nha mệt đến độ muốn ngất đi, nhưng trách nhiệm phụ nữ đảm đương chuyện ăn uống để đàn ông rảnh tay lập nghiệp, nên vẫn cố gắng nấu một nồi canh. Cô uống một chén mà chẳng thấy vị gì, thấy Cố đại nhân còn đuổi theo Vô Tâm nói chuyện, lúc này mới về phòng ngã lên giường liền ngủ.

Miệng Cố đại nhân làm việc rất năng suất, đi vào bếp mang cả nồi ra sân vừa nói vừa ăn. Vô Tâm đang ngồi gội đầu rửa mặt, quay lại nhìn nồi canh chỉ còn non nửa lồng tông nước. Nhướn mi liếc Cố đại nhân một cái, về mặt đau khổ thở dài một tiếng: "Ngài nên để cho ta một chút chứ!"

Cố đại nhân đội trời đạp đất đứng một bên hai tay chống nạnh, chép miệng thành khẩu: "Này không đủ ăn?" Sau đó lấy tay vỗ vỗ bả vai Vô Tâm: "Người đừng vội nghĩ đến ăn, nghe ta nói đã!"

Vô Tâm về phòng hắt nước nóng rửa mặt, Cố đại nhân vẫn bám theo.

Cố đại nhân ngồi xếp bằng trên giường, chém đinh chặt sắt mà thề, nói lúc trước chính mình mang theo hai gã vệ sĩ vào động, trong động sạch sẽ khẳng định không có quỷ. Vô Tâm kê tay nằm nghiêng lười biếng hỏi: "Có thể có người quay lại động tay động chân?"

Cố đại nhân khoát tay chặn lại: "Không có khả năng! Xuống núi ta lập tức xử lý hai tên kia!"

Vô Tâm chậm rãi liếc mắt một cái: "Vì sao?"

Cố đại nhân đứng lý hợp tình đáp: "Vì sao? Giết người diệt khẩu cho yên tâm!"

Vô Tâm thu hồi ánh mắt, cho rằng Cố đại nhân cơ bản chính là loại cùng hung cực ác. Người như vậy không nên trêu chọc, nếu hắn không muốn chủ động rời đi, Vô Tâm cũng không muốn mạnh tay ném hắn ra ngoài. Âm thầm suy nghĩ cân trọng, Vô Tâm nhắm mắt lại nửa ngủ nửa thức nói: "Đại khái là bị hồn phách trong người giấy chạm vào làm tỉnh giấc. Thành thật mà nói ở trong bình là quý hay sát ta không rõ, có điều vô luận ở đâu là cái gì đều thật sự khó chơi. Nếu ở ra ngoài ta có thể xem xét, bằng không thì không có cách nào. Nói ngắn gọn là ta không dám vào, vạn nhất bị tay quỷ lôi vào đá không biết năm nào mới ra được."

Cố đại nhân nâng tay gỡ gỡ đầu: "Hay là... Ta đào cả cái động ấy lên?"

Vô Tâm cọ mặt vào cánh tay: "Tốt, đào đi."

Cố đại nhân thấy thái độ này dù biết mình nói lời nói ngu xuẩn. Đất tuy không quá rắn nhưng động loanh quanh ăn sâu xuống dưới. Mù quáng đào không biết đến năm nào mới thành công. Do dự nhìn Vô Tâm hy vọng hắn cho ý kiến, Vô Tâm như ý đáp lại: "Ta xem ngài vẫn nên đi tìm một vị hòa thượng, hay đạo sĩ có pháp lực thật sự xin bùa trấn quỷ thử xem! Chỉ cần có thể kim chân ở trong bình, ba rương vàng cũng không vương vãi, còn không phải muốn chuyển lúc nào thì chuyển sao?"

Cố đại nhân không nói được một lời nhìn Vô Tâm, phát hiện mới qua một ngày đêm trên đầu đối phương đã mọc lên chút tóc. Hình như cũng chỉ dài bằng lông mi, nhưng dày xù lên.

"Người nói đúng!" Cố đại nhân mở miệng: "Nhưng đến chỗ nào tìm hòa thượng với đạo sĩ?"

Vô Tâm vui mặt trong cánh tay, thanh âm càng ngày càng nhỏ: "Ta cũng không biết, ta chưa bao giờ cùng những người đó giao tiếp. Tự ngài nghĩ cách đi..."

Lời còn chưa dứt dư âm lượn lờ. Cố đại nhân đợi nửa ngày mà không được câu nào, nhìn kỹ phát hiện Vô Tâm đang ngủ.

Cố đại nhân lòng đầy tâm sự, về sau lượng cơm ăn cũng ít đi. Vô Tâm nhân cơ hội châm ngòi thổi gió, dốc sức khuyến khích hắn đi tìm pháp sư chân chính. Nguyệt Nha cũng khẩn trương, ngày ngày dựng thẳng lỗ tai chờ Cố đại nhân cáo từ. Kết quả một buổi sớm nhìn không thấy người, hay là đi thật rồi.

Vô Tâm và Nguyệt Nha mừng rỡ lập tức đi chợ mua thịt, còn mua cả cân rượu trắng trở về. Hai người ra ra vào vào trải qua một ngày yên tĩnh, đến chạng vạng Vô Tâm lấy ra một đôi nến đỏ, mi phi sắc vũ bố trí động phòng. Không ngờ trời chưa tối hẳn Cố đại nhân đã trở về.

Cố đại nhân vào cửa lập tức dốc hồ lô đổ nước vào miệng uống từng ngụm, lau miệng nói với Vô Tâm: "Hôm nay ta đi vài tòa miếu mà chẳng tìm được ai, còn thiếu chút nữa đánh nhau với hòa thượng! Làm thế nào đây?"

Vô Tâm lẳng lặng nhìn hắn, nhìn nửa ngày, cuối cùng thấp giọng mở miệng: "Giúp ăn mày giúp đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên. Dù sao lúc trước là ta chủ động tìm tới ngài, cho nên đến nơi đến chốn lại bỏ sức giúp ngài lần cuối. Sáu mươi dặm ngoài trấn có Thanh Vân quan, ta tự đi đến thử thời vận. Có điều ta nói trước, vô luận vận khí lần này như thế nào ngài cũng không thể ở mãi không đi. Ngài nếu thật sự có bản lĩnh, hẳn cũng không đến mức thiếu ba rương vàng không thể Đông Sơn tái khởi!"

Cố đại nhân biết hai người vợ chồng son mới cưới, không phải người nhà lại ra vào chạm mặt rất chướng mắt. Cung kính cất lời đáp ứng, hẩn hỏi Vô Tâm: "Người thừa dịp đi đêm? Không cần ta đi cùng?"

Vô Tâm gọi Nguyệt Nha đến, cắn nát đầu ngón tay mạnh bạo ép nửa ngày mới chảy được chút máu tươi, về lung tung lên mi tâm của cô. Mi tâm là nơi

hồn phách con người tụ tập, bảo vệ mi tâm hồn phách tất nhiên an toàn. Thay một đôi giày vải mới, lại dặn Cố đại nhân bảo hộ thật tốt Nguyệt Nha, sau đó liền đẩy cửa ra ngoài.

Núi Đầu heo và huyện trấn phụ cận mấy năm gần đây, ngoài đường sắt cơ hồ không có thay đổi lớn. Vô Tâm dọc theo đường nhỏ đi trong đêm đen, trong lòng nhớ tới chuyện cũ đã rất lâu. Chuyện cũ trong đó vẫn còn hình ảnh hắc đội tóc đuôi sam, dù Ngọc nhi đi trên con đường này. Hàng xóm rảnh rồi bàn tán càng ngày càng nhiều, bọn hắc quyết định trốn vào núi sống. Ngọc nhi đã già, đi hơi xa liền ho khan, hắc xoay người công năng, trong lòng biết rõ qua vài năm nữa Ngọc Nhi sẽ chết.

Phía trước có ánh sáng mờ mờ, phát ra từ đèn lồng của một tiệm cơm ven đường. Trước sau hoang vắng, ban ngày trên đường nhiều người, còn có thể có các loại sạp ẩm thực, buổi tối mọi người thu quán chỉ còn lại có tiệm cơm còn sáng đèn. Vô Tâm không khát không đói nên đi thẳng qua.

Qua thật lâu sau, ven đường phía trước lại hiện ra một chiếc đèn lồng. Đèn lồng và biển hiệu trên cao nhìn rất quen mắt, hình dạng phòng ốc phía sau bị chiếu rọi mờ mờ, cũng cảm giác như đã từng nhìn thấy. Vô Tâm dừng bước hơi suy nghĩ, nhìn lại cánh cửa thấy mình như rơi vào vòng luân quần. Tiệm cơm này vừa rồi hắc mới đi qua!

Vì trên người không trói buộc không vướng bận, tất nhiên không hề sợ hãi tiến vào. Thời tiết còn chưa lạnh lắm, trước cửa tiệm cơm buông rèm trúc, phía sau rèm mờ mờ truyền đến thanh âm trẻ con khóc nỉ non. Vô Tâm nâng tay vén một bên rèm, trước mặt chỉ có một người đàn ông tươi cười cứng ngắc như tượng gỗ!

"Mời vào, mời vào." Người đàn ông có lẽ là chủ quán tiếp đón hắc, ngữ khí đều đều vẫn vẻ máy móc: "Trong quán cái gì cũng có, ngài muốn ăn gì?"

Vô Tâm vòng qua chương quầy đi vào: "Cái gì cũng có, cụ thể là gì?"

Chương quầy chậm rãi chuyển người, từng bước một nặng nề đuổi kịp hắc: "Mỳ sợi, bánh bao, cháo chim, rau xào."

Một người phụ nữ khoác áo lông lèo đi ngang phía trước, trên khuỷu tay cô ta ẵm một đứa trẻ đang ngậm vú, ẵm ức khóc thút thít. Vô Tâm dừng bước, quay đầu nhìn phía góc cửa hàng.

Sau chiếc bàn nhỏ một cô bé xinh xắn lạnh lợi đang ngồi, là Nhạc Khôi La!

Trên bàn để vài ngọn đèn, ngọn lửa rất cao chiếu sáng cả một góc. Nhạc Khôi La tì hai tay vào cạnh bàn, tươi sáng cười với Vô Tâm rồi lập tức vui vẻ vỗ tay, thanh âm trẻ con: "Đại ca! Đã lâu không gặp, nhớ ta sao?"

Vô Tâm hơi cười, vòng qua bàn đi về phía cô: "Ta không nhớ cô, nhưng xem ra cô có vẻ rất nhớ ta."

Nhạc Khôi La cười đến hai mắt cong cong, chiếc bóng kéo dài nhảy múa qua ngọn lửa: "Ha ha ha, đại ca thật không tình cảm!"

Vô Tâm ngồi xuống đối diện, đồng thời phát hiện gương mặt cô đã khôi phục trơn bóng, chỉ còn mắt phải có một chấm đỏ hơi dị thường.

"Cô lại rất tình cảm." Vô Tâm nói: "Làm mấy tên người giấy giả thần giả quỷ với ta."

Nhạc Khôi La lấy người giấy từ trong ngực tung lên: "Biết là người giấy mà huynh còn sợ? Hay là nói, người giấy của ta dọa Nguyệt Nha của huynh, huynh đau lòng?"

Nói rồi búng tay, người giấy lơ lửng bay lạc vào ngọn lửa, hóa thành tro tàn.

Phía trong bếp vang lên tiếng chiên xào lạch cạch, chắc Nhạc Khôi La muốn ăn một chút. Vô Tâm rũ mắt xuống đất, liền thấy âm hồn bốn phía bắt đầu động đậy: "Đúng vậy, ta đau lòng."

Nhạc Khôi La nhẹ nhàng cong tay chỉ mặt: "A... thật không biết xấu hổ!"

Vô Tâm giương mắt nhìn cô: "Cô dẫn ta tới đây, ngoài nói chuyện tình cảm còn gì khác không?"

Nhạc Khôi La cười tủm tỉm nhìn hắc, khuôn mặt thiên chân vô tà, đôi mắt đen không hợp tuổi như đã trải qua thương hải tang điền: "Đại ca, nói chuyện tình cảm còn chưa đủ nghe sao?"

Vô Tâm lắc đầu: "Nếu luận tuổi, ít nhất cô nên gọi ta một tiếng cụ tổ. Đối với cụ tổ chỉ cần tôn kính, không cần tương tư."

Nhạc Khôi La hơi sợ run, lập tức lại nở nụ cười. Đúng lúc này người phụ nữ bê một bát tô lớn đến, hai bàn tay dường như không biết nóng ôm lấy thân bát. Nhạc Khôi La hơi cúi người xem đồ ăn bên trong, hít sâu một hơi như mất hồn, sau đó cười với Vô Tâm: "Mời huynh ném thử tay nghề của bà chủ, coi như không phí công đến đây một chuyến."

Đang nói động đậy vào trong bát canh, gấp một miếng thịt gì đó nổi lên đưa vào miệng. Vô Tâm liếc vào bếp, thấy trong nồi canh đang sôi trào có một đứa nhỏ, da thịt quanh thân đều đã bị nấu chín. Đôi mắt còn mở to, hình như chính là đứa trẻ mà người phụ nữ vừa ẵm.

Vô Tâm hít một hơi: "Nhạc Khôi La, người chiếm đoạt hồn phách vợ chồng người ta, lại điều khiển bọn họ nấu chính con mình cho người ăn."

Nhạc Khôi La che miệng nhai, cuối cùng cúi đầu nhè ra một chuỗi xương nhỏ, đúng là từ ngón tay trẻ con. Nuốt xuống thịt non trong miệng, nhướn mi

nói với Vô Tâm: "Ta đã nhìn ra, huynh rất muốn làm người, nhưng ta không giống, ta thật không muốn làm người! Như thế nào? Không thích nghe? Muốn giết ta? Hì hì, chưa nói huynh không giết được ta, cho dù ta chết thật cũng không hồn phi phách tán. Ta có thể đầu thai làm người sống tiếp cuộc đời này."

Vô Tâm biết mình không làm gì được cô, cô cũng không có biện pháp khống chế chính mình. Bị thứ như vậy coi trọng cũng không phân biệt được là thắng hay bại, chỉ sợ tương lai không có ngày nào sống yên.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngẫu Nhiên Gặp Đạo Trưởng

Nhạc Khởi La tin chắc mình cần tầm bổ, thậm chí hy vọng sau một trăm năm có thể tiếp tục lớn lên. Cô nhận định cơ thể này đích thị là một cái phôi thai mỹ nhân, đáng tiếc thời gian chỉ đọng lại trên cành đậu khấu. Một đóa hoa tươi hé nụ, không nở rộ một lần thật sự là rất đáng tiếc.

Liếm đôi môi nhỏ nhắn, mút vào vị ngon mềm như đậu hũ của thịt trẻ con. Thịt như tan vào canh, nước canh sền sệt toàn thịt. Nâng bát canh thịt vừa ăn vừa uống, bỗng nhiên cảm thấy mỹ mãn ợ một cái, cô hỏi: "Đại ca, huynh sao không ăn?"

Vô Tâm lắc đầu trong đám hơi nóng: "Ta là người, người không ăn người."

Nhạc Khởi La lại nhè ra một đoạn xương nhỏ: "Ai nói người không ăn người? Huynh chưa thấy qua người ăn thịt người?"

Vô Tâm đáp: "Người bị ăn phải chết, người ăn rồi cũng sẽ chết. Kết quả đều như nhau, chi bằng không ăn."

Nhạc Khởi La nhấc đũa đảo đảo trong bát: "Đại ca, đáng tiếc máu của huynh có độc, nếu không ta nhất định phải ném thử."

Vô Tâm nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Đoàn Tam Lang ăn được không?"

Nhạc Khởi La đôi thìa, ý muốn vét hết chỗ thịt còn dính: "Huynh cũng biết Đoàn Tam Lang? Đoàn Tam Lang không có gì hay, lúc ấy thu hồn phách của hần chơi, chơi chán rồi để hần đi chết."

Vô Tâm hơi nở nụ cười: "Nhưng Đoàn gia cuối cùng cũng không tha người!"

Nhạc Khởi La sờ môi, nghiêng đầu hơi cười nhìn hần: "Đoàn gia là cái gì, sa cơ thất thế mà thôi. Có người muốn đối phó ta, thế nào chẳng tìm được cơ hội. Tính mạng Tam Lang, cơ hội của hần!"

Vô Tâm hứng thú nhìn cô: "Hần là ai?"

Nhạc Khởi La uống thêm một ngụm canh thịt, sau đó nhìn hần lắc lắc cái thìa: "Ta không nói cho huynh."

Vô Tâm đứng lên: "Ta đi đây."

Nhạc Khởi La buông thìa: "Không được đi!"

Vô Tâm xoay người bỏ chạy, nháy mắt đã ra khỏi cửa tiệm. Nhạc Khởi La mắt thấy không đuổi được, lập tức đứng dậy lấy từ trong ngực ra một chuỗi người giấy. Người giấy bay lên lơ lửng, đồng thời cô cũng lăm bắm vẽ bùa vào hư không. Cuối cùng phát ổng tay về phía cửa sổ hét lớn một tiếng: "Đi!"

Giấy nhân theo tạt phong bay ra ngoài cửa sổ, loáng thoáng hóa thành hình người giương nanh múa vuốt đuổi theo Vô Tâm. Vô Tâm sợ thì không sợ, chỉ là lười xé mấy con người giấy kia. Một hơi chạy hai dặm đột nhiên muốn rẽ sang đường lớn, kết quả thiếu chút nữa vì nhanh quá mà va vào một chiếc xe ngựa rất to.

Xe ngựa to mười phần uy vũ, hai con ngựa Arab chạy song song phía trước, phía sau treo hai ngọn đèn bão. Xa phu cuống quýt kéo trụ dây cương, chỉ nghe một hồi người kêu ngựa hí, người ngồi trong xe không kịp phòng bị sợ hãi ngã xuống. "Cốp" một tiếng, một cây phát trần từ trên trời rơi xuống, nện trúng đầu Vô Tâm.

Vô Tâm biết mình gây họa vội vàng xoay người nhặt phát trần. Khách trên xe vốn ngã sắp giờ tự đứng lên đứng lên. Vô Tâm mở mắt nhìn xem, chỉ thấy đôi phương đầu đội mũ, thân mặc đạo bào, là một vị đạo sĩ khí vũ hiên ngang. Đạo sĩ vung ống tay áo, chấp tay cao giọng nói với Vô Tâm: "Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn!"

Vô Tâm không nghĩ tới vị đạo sĩ thật bao dung, ngã thành chó ăn cứt còn không chửi người. Hai tay cung kính dâng lên phát trần, hần muốn xin lỗi không ngờ đạo sĩ bỗng nhiên biến sắc, to mồm chửi: "Đồ vô liêm sỉ kia giỏi lắm, nửa đêm còn chạy loạn cái gì? Vạn nhất ta ngã xảy ra chuyện không hay, người đền nổi sao?"

Vô Tâm như thình lình trúng một cái cái tát, nhất thời co mặt giận dữ hỏi: "Người là ai? Như thế nào tùy tiện đánh người?"

Đạo sĩ giờ đèn bão lên trước mặt ngạo nghễ đáp: "Bản đạo pháp danh Xuất Trần Từ, đương kim Tổng thống cũng phải gọi một tiếng chân nhân, tối nay đánh người, người còn không phục sao?"

Vô Tâm nuốt xuống một ngụm ác khí, nâng tay chỉ về sau: "Đạo trưởng, phía trước có quý! Ta có lòng tốt đến đón người, người còn không cảm kích?"

Xuất Trần Từ cười lạnh một tiếng, tiến lên đoạt lại phát trần lập tức xoay người ngang nhiên lên xe. Đoan đoan chính chính ngồi vững, hấn vung phát trần tự cao tự đại nói: "Nực cười! Bản đạo lúc này đổ ai dám trêu vào!"

Lời vừa dứt, phía trước lập loè bóng trắng, vừa hay người giấy đuổi đến. Xa phu ngồi lên xe, có vẻ sợ hãi vung roi mà không dám nói. Xuất Trần Từ cười nhạt, giọng nói như chuông đồng: "Không cần sợ, đi!"

Xa phu nhắm mắt vung roi, xe ngựa lạo xạo đi tiếp. Xe ngựa càng về phía trước, bóng người càng nhạt, tới lúc ngoặt ra đường lớn thì biến sạch. Xuất Trần Từ trong lòng đắc ý, lấy khăn lụa trắng lau sạch bụi đất trong lòng bàn tay, xong rồi thuận tiện ném theo gió. Bỗng có cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn lại giật mình đối mặt với Vô Tâm!

Vô Tâm từ nãy vẫn bám vào mặt sau xe, giờ bị Xuất Trần Từ phát hiện hành tung, tiện tay chui luôn vào trong ngồi cạnh Xuất Trần Từ. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lát, cuối cùng vẫn là Vô Tâm mở miệng trước: "Đạo trưởng, ngài là trụ trì Thanh Vân quan sao?"

Xuất Trần Từ không trả lời, nhướn mi chất vấn: "Ai cho người lên xe? Đi xuống!"

Vô Tâm nhìn Xuất Trần Từ từ trên xuống dưới, thầm nghĩ người này dường như thật có vài phần bản lĩnh, mình không thể dễ dàng buông tha hắn. Cho dù hắn không chịu ra mặt hỗ trợ, có thể cho vài lá bùa cũng tốt.

Vô Tâm tính toán, sống chết ngồi xe thẳng đến Thanh Vân quan. Mà hừng đông cũng là lúc Nhạc Khởi La rời tiệm cơm, một mình đi về hướng huyện Văn.

Trước khi rời đi cô còn bày trò đùa dai, để hai vợ chồng chường quây ngồi trước bàn. Ra khỏi cửa rồi liền trả lại hồn phách cho họ, có lẽ chỉ một lát sẽ cùng nhau hoàn hồn. Hoàn hồn nhìn một bàn đầy xương cốt, Nhạc Khởi La không tưởng tượng nổi bọn họ sẽ có phản ứng gì.

Mọi việc có đảo lộn như xiếc, cô cũng vĩnh viễn không chơi đủ. Nếu Vô Tâm không đề cập tới Tam Lang, cô có lẽ đã quên hẳn. Đoàn Tam Lang chết thật náo nhiệt, là con rối thứ hai của cô. Thứ nhất chính là tiểu nha hoàn bên cạnh, tiểu nha hoàn nhất định không rõ vì sao bản thân lại yêu tiểu thư như thế... Bởi vì hồn phách của nàng đều nằm trong tay tiểu thư.

Nhạc Khởi La muốn tìm một nơi cư trú, Vô Tâm thích làm người, vậy cô sẽ dùng con người chinh phục hắn. Thật ra chinh phục được rồi có gì lợi? Cũng chẳng dùng vào việc gì được. Cô không ăn nổi hắn, thậm chí đem hắn luyện thành đan cũng không có gan dùng. Làm cho hắn yêu cô ở bên cô? Rồi cô cũng sẽ ngấy, huống hồ hắn căn bản không có cảm tình gì với cô.

Nhạc Khởi La đi trên con đường heo lánh, không gặp ai đi bên cạnh. Vội tay vào trong bộ ngực nhỏ hơi gò lên lấy ra chiếc gương, cô đứng dưới trời nắng hơi nheo mắt.

Mắt phải dính một giọt máu của Vô Tâm như muốn mù.

Vô Tâm về nhà lúc nửa đêm.

Trong nhà mọ sự thái bình, Nguyệt Nha đang trông mồn con mắt chờ hắn. Vô Tâm lấy trong người ra một xấp giấy đưa cho Cố đại nhân: "Lão đạo trụ trì Thanh Vân quan tự mình vẽ, này nếu vô dụng ta cũng không còn cách nào khác!"

Cố đại nhân nửa đêm không ngủ tốt, bị sái cổ. Nghiêng đầu nhận giấy mở ra xem, xem xong tinh thần tỉnh táo: "Sự phụ, chỉ có người là giỏi! Đêm nay chúng ta lại lên núi đi?"

Vô Tâm tiếp nhận khăn mặt trong tay Nguyệt Nha, lau mặt và cổ một lần: "Bọn ta không đi, chỉ ngài đi thôi!"

Cố đại nhân nhất thời há to miệng: "A?"

Vô Tâm đưa khăn mặt trả Nguyệt Nha: "Ngài có biết lỗ mũi Thanh Vân quan kia to như trâu rồi không? Mặt mũi ta đều không cần, quần quít lấy hắn xin xỏ về cho bao nhiêu bùa. Cố đại nhân, tự bản thân đặt tay lên tìm suy nghĩ xem, ta đối với ngài cũng coi như tận tâm giúp đỡ?"

Nguyệt Nha nghe Vô Tâm nói cảm thấy thật mạnh mẽ, không phải loại trượng phu yếu đuối. Cố đại nhân hoàn toàn choáng váng, cầm bùa cứng họng.

Vô Tâm không hề để ý đến hắn gọi Nguyệt Nha vào phòng. Lấy lá bùa vàng trong túi thơm ra về lại, tính đi Thanh Vân quan lần nữa hỏi Xuất Trần Từ. Không thể ngồi nhà chờ Nhạc Khởi La đánh tới cửa, hắn phải sớm có chuẩn bị.

Có điều đối với Nguyệt Nha hắn không nói nhiều, nhất là không đề cập tới Nhạc Khởi La, sợ cô kinh hãi.

Ba ngày qua đi, Cố đại nhân do dự không lên núi một mình, Vô Tâm lại đường dài đi Thanh Vân quan.

Thanh Vân quan ở đỉnh núi Thanh Vân, khí thế nguy nga tựa như thiên cung. Bình tĩnh xem xét, núi Thanh Vân ngoài cái tên nghe êm tai, còn lại cũng không hơn gì núi Đầu heo. Đơn giản là nhờ Thanh Vân quan mới thành danh thắng.

Thanh Vân quan thuộc chính phái, không khí bên trong tự do tự tại. Vô Tâm được tiểu đạo sĩ dẫn qua chính điện, không biết qua mấy khu nhà mấy lối rẽ, cuối cùng dừng ở một khoảnh sân thanh u như vẽ, gặp được đạo trưởng Xuất Trần Từ.

Xuất Trần Từ mặc một bộ quần áo trắng tuyết lạ lùng, tóc tai bù xù đứng bên trong hành lang, trong tay cầm một ly Martell. Ra về từ trên cao nhìn xuống, nghiêng người dựa vào cột trụ đồng thời nâng chén nhấp một ngụm: "Nghe nói người có bữa chủ kỳ quái muốn cho ta xem?"

Vô Tâm có việc cầu người, mười phần cung kính hai tay mở ra tờ giấy, tiến lên đưa đến trước mặt Xuất Trần Từ. Xuất Trần Từ tiếp nhận cao thấp xem hai lần, bảo trì mặt trắng không có biểu tình: "Từ nơi nào có được?"

Vô Tâm đáp: "Trong một chiếc quan tài."

Xuất Trần Từ bỗng nhiên cười, hiện ra nếp nhăn trên khóe mắt ngoài bốn mươi: "Ta xem không hiểu."

Vô Tâm gật đầu, chấp tay với Xuất Trần Từ: "Đã quấy rầy đạo trưởng, nếu đạo trưởng không hiểu ta cũng chỉ còn nước cáo từ. Đúng rồi đạo trưởng, lại nói với ngài một câu... Người trong quan tài đã ra ngoài một thời gian rồi."

Chỉ nghe "Xoảng" một tiếng thanh thúy, chén rượu thủy tinh rời tay mà rơi, chạm xuống nền đá vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chuyện Xưa

Xuất Trần Từ tránh được mảnh vỡ thủy tinh, khoan thai đi vòng quanh Vô Tâm, cuối cùng dừng trước mặt hần hỏi: "Người rốt cuộc là ai?"

Vô Tâm đang âm thầm tính toán bỗng nhiên nghe hần hỏi, không nói thật chỉ sâu xa cười khó hiểu: "Con người ta không phải tăng không phải tục, không nói rõ được tốt cùng là thế nào, phiêu bạt bốn phương kiếm cơm ăn thôi."

Trong viện một cơn gió mát thổi qua, làm gọn lên mái tóc đen dài và chiếc áo choàng lạ lùng của Xuất Trần Từ: "Người biết người trong quan tài kia?"

Vô Tâm ngẩng đầu nhìn thẳng vào hần: "Vốn không biết, nhưng cô ta từ sau khi trở lại nhân gian tự nhận là yêu ta, suốt ngày quẩn lầy đánh loạn lên làm ta rất phiền. Thực không dám giấu diếm, ta cũng không phải không có bản lĩnh, nhưng cô ta đạo hạnh thâm sâu thật không biết làm thế nào."

Xuất Trần Từ nhấc tay giữ cằm, quét mắt liếc Vô Tâm một cái: "Yêu người?"

Vô Tâm gật đầu: "Đúng vậy, nhưng ta có vợ rồi."

Xuất Trần Từ đưa năm ngón tay về sau hất tóc: "Đạo hạnh thâm sâu?"

Vô Tâm tiếp tục gật đầu: "Đúng vậy, xác chôn dưới đất cũng bị cô ta gọi dậy đánh người."

Xuất Trần Từ buông tay, mái tóc dài rẽ ra làm đôi. Vô Tâm không đợi hần hỏi trực tiếp làm rõ ý đồ: "Đạo trưởng, mời ngài nói cho ta biết lai lịch của nàng, nếu không trong lòng hồ đồ không biết xuống tay thế nào."

Xuất Trần Từ đưa hai tay ra sau lưng, tóc dài lại bị một làn gió thổi ra trước: "Ta không biết."

Vô Tâm thờ dài một tiếng: "Được, ngài không nói ta đành dẫn cô ta tới Thanh Vân quan. Lâu nay nghe nói đạo trưởng là thần tiên sống, thần tiên sống gặp yêu quái sống hẳn sẽ có chuyện để nói, tất nhiên rất hấp dẫn."

Xuất Trần Từ nghe đến đó lại nâng tay hất tóc, đột nhiên biến sắc: "Nói hươu nói vượn! Đây với ta có quan hệ gì? Ta không biết làm sao nói!"

Vô Tâm phát hiện Xuất Trần Từ không giỏi nói dối, lời trước lời sau không khớp đầy sơ hở. Vốn không nghĩ Xuất Trần Từ biết gì thật, nhưng hần lại làm rơi chén rượu, tin chắc hiểu biết đối với Nhạc Khôi La có chút sâu xa. Bày ra điệu bộ lộn chết không sợ nước sôi chấp tay thi lễ với Xuất Trần Từ, xoay người định đi. Chưa tới năm bước quả nhiên bị gọi lại.

Xuất Trần Từ dẫn Vô Tâm vào phòng. Thanh Vân quan lộng lẫy, Xuất Trần Từ lại là vị đạo sĩ tôn quý thường kết giao với quan lớn, nên phòng hần bên ngoài u nhã bên trong xa hoa. Ngồi xếp bằng trên giường gỗ lim lớn, không nhìn Vô Tâm trực tiếp khép mi mở miệng: "Người trong quan tài, hẳn vẫn là một tiểu cô nương đi?"

Cách một chiếc bàn nhỏ, Vô Tâm dựa giường thư thái: "Đúng vậy, nghe nói mười bốn tuổi."

Xuất Trần Tử nói tiếp, biểu tình có chút khó xử: "Nàng... cũng tính là Sư thúc tổ của ta, không cha không mẹ lớn lên cùng Thái sư tổ. Sư phụ ta nói Sư thúc tổ từ nhỏ si mê quỷ thần thuật, trước chỉ là về bữa niệm rửa mà thôi, vậy mà sau lại còn đào mộ bảy trò người chết người sống, gây ra rất nhiều tai họa thâm trầm. Thái sư tổ nhìn không được muốn khuyên tỉnh nàng, không ngờ chưa nói buổi đêm nàng đã tự sát."

Xuất Trần Tử nói đến chỗ này, thở dài một hơi: "Người đã chết Thái sư tổ cũng không còn lời nào để nói. Ai biết qua mười mấy năm có một tiểu cô nương tìm tới, lời nói cử chỉ kỳ kỳ giống Sư thúc tổ. Thái sư tổ đầu tiên còn tưởng nàng mượn xác hoàn hồn, nhưng nhìn kỹ hồn phách của Sư thúc tổ, quả nhiên là không tiêu tan mà đầu thai thành người. Nguyên lai pháp thuật Sư thúc tổ tu luyện chính là linh hồn bất diệt, trước thí nghiệm trên người ngoài được rồi, mới tự treo cổ thử bản lĩnh của mình. Thái sư tổ dự cảm không ổn nhưng không làm gì được. Vài chục năm tiếp theo hai người vẫn tranh đấu suốt, Sư thúc tổ đã chết vài lần, nhưng đối với nàng đến cùng cái gọi là từ vong, đơn giản chỉ là thay đổi một khối tủy da mà thôi."

Vô Tâm khô khốc: "Cho nên Thái sư tổ liền quyết định phong ấn cô ta?"

Xuất Trần Tử gật đầu: "Thái sư tổ tuổi càng lúc càng lớn, tự biết Sư thúc tổ đã thành yêu vật cho nên mang theo Sư tổ tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng rốt cục tìm ra ở huyện Văn. Sư phụ ta khi còn nhỏ đã tận mắt thấy mặt Sư thúc tổ, nói tuy nàng bị Thái sư tổ phong ấn, thoát nhìn chỉ như một nha đầu không có gì đặc biệt."

Thái sư tổ làm xong đại sự liền dựng Thanh Vân quan ngay trên núi Thanh Vân này, nói muốn trấn tà khí của Sư thúc tổ. Từ khi Thái Sư tổ vũ hóa không có ai nhắc lại việc này. Đến nay cả tòa đạo quan này trừ bỏ bản trụ trì, không còn ai biết trăm năm trước còn có một thời đấu tranh sinh tử."

Vô Tâm không nói gì nghĩ Nhạc Khởi La thật tà, còn Thái sư tổ kia cũng không hoàn toàn chính. Thái sư tổ bày trận lấy độc trị độc, chẳng những đem Nhạc Khởi La chôn dưới giếng hoang, hơn nữa để bảo đảm âm khí trong giếng đủ nhiều phối hợp với trận pháp, liền hành hạ tiểu nha hoàn đến chết rồi ném xuống. Chắc không ngờ Nhạc Khởi La ở nơi chỉ âm giam cầm quá lâu, ngược lại tà khí càng tăng lên. Còn tiểu nha hoàn khi sống vẫn kính yêu tiểu thư, mang theo chấp niệm biến thành ác quỷ một lòng muốn cứu nàng ra.

Xuất Trần Tử nói xong chuyện xưa, quay đầu nhìn Vô Tâm: "Là ai phá trận pháp của Thái sư tổ?"

Vô Tâm hơi do dự lấy tiểu nha hoàn ra làm lá chắn... Tiểu nha hoàn chết thảm, tiểu nha hoàn giết người, tiểu nha hoàn đánh vỡ vách đá... tất cả đều là lỗi của tiểu nha hoàn. Còn hẳn vì quá anh tuấn nên Nhạc Khởi La ngẫu nhiên vừa thấy đã yêu.

Sau một hồi nói dối hẳn hỏi Xuất Trần Tử: "Đạo trưởng, ngài có biện pháp nào đem Nhạc Khởi La phong ấn lần nữa?"

Xuất Trần Tử lắc đầu: "Không có."

Vô Tâm truy hỏi: "Không có?"

Xuất Trần Tử khoát tay áo: "Không có."

Lập tức nhấc chân xuống giường, thông thả chấp tay sau lưng đi qua đi lại trên mặt đất một vòng: "Chuyện tình trăm năm trước ta chỉ biết như thế, đã nói hết với người rồi. Tóm lại ta vô kế khả thi."

Vô Tâm khách khí đứng lên thi lễ với Xuất Trần Tử: "Đạo trưởng, đa tạ giải thích nghi hoặc. Có điều ngài vốn từ bi, không thể để ta bị Sư thúc tổ của ngài đuổi giết."

Xuất Trần Tử nghĩ hẳn lại muốn nhờ vả, nhất thời có chút khẩn trương: "Cái gì Sư thúc tổ! Ta cùng nàng không quan hệ gì cả!"

Vô Tâm nở nụ cười: "Đừng hiểu lầm, ta chỉ vô tình coi đạo trưởng cùng loại với yêu nghiệt. Thực ra ta muốn thỉnh đạo trưởng nhìn lá bùa này rồi về lại mấy cái. Không dám giấu diếm, Sư thúc tổ của ngài rất sợ cái này!"

Xuất Trần Tử vung ống tay áo: "Người thật chó má! Sư thúc tổ của ta đã thất cổ chết một trăm năm trước, giờ ta không có Sư thúc tổ! Người còn dám nói nàng là Sư thúc tổ của ta, đừng trách bản trụ trì rửa chết người!"

Vô Tâm bị hấn văng vào mặt bao nhiêu nước bọt, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu: "Đạo trưởng, người đừng vội a, ta đâu có nói với người khác Sư thúc tổ của ngài chui từ quan tài ra ăn thịt người. Sư thúc tổ của ngài chết đi sống lại bị ép thành yêu quái, ta coi như bí mật bảo tồn ở trong lòng nha!"

Xuất Trần Tử nâng tay chỉ hấn: "Người dám uy hiếp ta?" Sau đó không đợi Vô Tâm trả lời di động ngón tay vẽ bùa vào hư không, cuối cùng chỉ thẳng vào mi tâm của hấn.

Vô Tâm chẳng hề để ý: "Đạo trưởng, ta không uy hiếp ngài. Ta chỉ cầu ngài vẽ cho ta mấy lá bùa, ngài không đồng ý ta đi là được."

Xuất Trần Tử tức giận đến rối cả tóc, uy lực của Sư thúc tổ hẳn chưa gặp qua, chỉ thấy Vô Tâm còn đáng giận hơn!

Xuất Trần Tử không thể nể hà, đành phải thay quần áo rửa mặt chải đầu. Về bùa là chuyện lớn trang trọng, nghi thức mười phần rườm rà. Nhưng nhân Xuất Trần Tử có đạo hạnh khá nên không chịu trôi buột, hình thức thực hiện rất tiêu sái.

Đợi hấn vẽ ra ba lá bùa, Vô Tâm cung kính hỏi: "Đạo trưởng, bùa này cũng có danh mục sao?"

Xuất Trần Tử hơi sợ run: "Danh mục? Đây là bùa chú Thái sư tổ tự nghĩ ra, ngày thường không dùng, cũng không có danh mục chuyên môn." Sau đó đem bút lông đặt trên án, lạnh lùng nghiêm mặt nói: "Chuyện xưa đã kể, bùa đã vẽ. Ngày mai ta đi Thiên Tân không biết khi nào mới có thể trở về. Ngươi đừng tới tìm, ta cũng không tiền!"

Vô Tâm hả hê thu dọn rồi lập tức cáo từ. Trời vừa tối đã về trấn, mở cửa liền quên hết mệt mỏi. Nguyệt Nha ở nhà vẫn tốt, còn cả Cố đại nhân. Cố đại nhân dính như sam theo hần về phòng, không đợi hần ngồi yên Nguyệt Nha đã mang khăn nóng chụp lên mặt, lau sạch bụi đất.

Về nhà lập tức có người bắm người lau làm Vô Tâm hạnh phúc sắp rơi lệ. Lấy ra ba lá bùa, cho thêm vào túi thơm của Nguyệt Nha, cho Cố đại nhân, hần giữ một cái. Dù sao bùa không nặng, mang thêm cũng không hại. Ăn xong cơm chiều nóng hổi, Vô Tâm để Nguyệt Nha ngồi bên cạnh thêu thùa may vá. Vốn muốn cho Cố đại nhân chút tiền rồi đuổi ra ngoài, giờ lại có chút luyến tiếc nên cũng cho hần lên giường ngồi cùng.

Hai tay hai bên chạm vào đầu gối Nguyệt Nha và Cố đại nhân, Vô Tâm chậm rãi tường thuật lại lai lịch của Nhạc Khôi La. Hai người nghe xong mà không hiểu, vì thật không tính rõ được ngôi thứ. Đợi Vô Tâm nói xong, Nguyệt Nha dùng răng nanh cắn đứt sợi chỉ: "Bất kể cô ta là thứ gì, dù sao cách xa chúng ta một chút là được. Ngày mai có nên mua rau cải trắng không? Mua nhiều chút rồi muối hết lên mới đủ cho nhiều người ăn."

Cố đại nhân ngoáy lỗ tai nói: "Sư phụ, người thật không cùng ta lên núi đi? Ba rương vàng óng còn nhẵn tằm không cần?"

Nguyệt Nha lập tức ngừng đầu nhìn hần: "Ngài đừng khuyến khích anh ấy cùng chạy lên núi! Thấy quý không né còn muốn tự dâng tới cửa? Ngày mai chúng tôi đi mua rau cải trắng, không có sức lên núi gặp quý với ngài."

Cố đại nhân cau mày: "Này con quý nhỏ kia, đúng là tóc dài não ngắn." Nâng tay chuyển mục tiêu sang Vô Tâm: "Người nói xem lên núi hay hơn?"

Vô Tâm dịch sang cạnh Nguyệt Nha cười với hần: "Ta muốn cùng Nguyệt Nha đi mua rau cải trắng."

Cố đại nhân vỗ đùi mười phần thất vọng: "Người chỉ biết vây quanh đàn bà, có sống thêm một vạn năm cũng không tiền đồ!"

Nguyệt Nha nói với Vô Tâm: "Anh đừng để ý đến ngài ấy!"

Nhạc Khôi La một mình đi trên con đường lớn đen tối của huyện Văn, ở đây sáng nay mới phát sinh bắn giết, khắp nơi toàn bao cát và xác chết.

Cô tìm được một góc tối đen, ngồi xuống ôm đầu gối. Cô rất đói bụng, mắt phải cũng có chút đau đớn. Lúc suy yếu không kịp tránh bị máu độc bắn vào mắt, vết thương dần dần lan ra khiến tròng mắt biến thành đỏ tươi. Nhắc ngón tay chạm vào mặt hơi chần chờ, quyết định tự mình ra tay thi triển pháp lực.

Kéo một cái xác còn trẻ vào góc, rồi nhặt đại một cây mã tấu bỏ đôi đầu. Ngón tay nhón chút óc đưa lên miệng, tư vị đậm mà tinh tế. Bỗng nhiên nghe xa xa truyền đến một loạt tiếng vô ngựa, chớp chớp mắt đã thấy khối phục đen trắng rõ ràng. Dùng tay áo quệt miệng sau đó đứng dậy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trăm Năm Bên Nhau

Trời đã qua tiết Bạch Lộ, đó là một ngày lạnh giống như thường lệ. Sáng sớm rời giường, Nguyệt Nha muốn đốt nóng giường phòng tây, vì thế Cố đại nhân theo khí nóng chuẩn sang phòng đông, rất tự nhiên nhảy lên giường sưởi ấm.

Điểm tâm có bánh canh ăn kèm dưa muối. Cố đại nhân đang cảm bát to ngồi ở góc giường, dựa vào vách tường hơn hờ uống ừng ực. Vô Tâm khoác chăn bông quý cạnh giường, than ngày hôm qua đi đường dài mệt, đến giờ muốn rời giường ăn cũng không có sức. Vì thế Nguyệt Nha bụng chầu nước nóng ngồi cạnh giường tỉ mỉ lau mặt cho hần.

Cố đại nhân có chút ghen tị, kỹ càng nhìn trộm hai người, thấy Vô Tâm giống như con chó ngừ đầu gối lên hai cái mông, thò ra một loạt ngón chân ngay ngắn. Mặt Vô Tâm trắng như tuyết, mặt Nguyệt Nha phấn hồng hồng, môi Vô Tâm hồng run lên theo động tác nhai nuốt, môi Nguyệt Nha mềm ướt khê liếm, giống như là nóng thay cho Vô Tâm.

Một chậu nước đủ rửa mặt, Vô Tâm nhắm mắt nghiêng đầu cọ lên ngực Nguyệt Nha. Nguyệt Nha đánh khê hần rồi bụng chầu ra ngoài. Cố đại nhân vẫn nhìn chăm chăm thân hình cô, bộ ngực run lên, cặp mông uốn éo, xen vào giữa mông và ngực là một đoạn thắt lưng nhỏ nhắn. Cố đại nhân biết xem hàng, cho rằng dựa vào tư sắc của Nguyệt Nha tuy không đủ gây sóng gió nhưng làm vợ bé thì rất có tư cách. Bỗng nhiên nhớ tới mấy cô vợ bỏ lại huyện Văn, Cố đại nhân có chút buồn bã vì không biết các cô sống hay chết. Hần là đều chạy theo thằng khác rồi.

Cố đại nhân đã lâu không chạm vào nữ sắc, vừa nhớ đến đứng quần lập tức dựng lều trại. Đúng lúc Vô Tâm quay đầu cười với hần.

Cố đại nhân bất ngờ không kịp phòng bị, đối mặt với Vô Tâm không khỏi hoảng sợ. Vô Tâm khoác chăn bông đi về phía hần, bốn chân nhanh nhẹn tư thế không giống người, vẻ rất đặc ý rung đùi.

Từ tối qua đến giờ, Vô Tâm đối với hấn sinh ra một chút hảo cảm, vươn tay từ trong chăn ra nhẹ nhàng chạm lên đùi của hấn: "Anh đêm qua lạnh hay không lạnh?"

Cố đại nhân trừng mắt nhìn hấn dựng hết tóc: "Không lạnh."

Vô Tâm vẫn thật lòng nói: "Nếu lạnh để Nguyệt Nha đốt giường cho."

Cố đại nhân vận đủ khí lực, một cước đá hấn ra thật xa: "Đi đi đi, sáng tỉnh mơ đã như quỷ thế? Cách xa một chút sang bên ngồi đi!"

Vô Tâm thật lòng quan tâm kết quả đôi lấy một đá. Hai người khai chiến, Cố đại nhân buông bát cơm mở cửa sổ, Vô Tâm linh hoạt nhảy theo ra. Nguyệt Nha đang ở trong viện cân nhắc nên muối dưa như thế nào, mắt thấy Vô Tâm bay ra cô cũng không để ý. Vô Tâm vừa đuổi vừa mắng Cố đại nhân, mắng hấn một tiếng không ra gì.

Đến giữa trưa hai người đình chiến. Vô Tâm theo Nguyệt Nha ra ngoài mua rau cải trắng, Cố đại nhân phụ trách chuyển đồng củi ra đằng sau lấy chỗ phơi. Việc vất vả thời gian khiến trời tối nhanh, ba người làm cả buổi chiều cuối cùng cũng xếp xong một trăm bó rau cải trắng.

Cơm chiều cũng là rau cải trắng, Cố đại nhân ăn uống no đủ sẽ không còn hùng tâm tráng chí, ngáp mấy cái liền muốn ngủ. Hấn ngủ rồi Vô Tâm và Nguyệt Nha cũng về phòng lên giường. Nguyệt Nha rốt cục cũng mua một loạt rau cải trắng, không có tâm sự đưa lưng về phía Vô Tâm nhắm mắt. Đúng lúc đang mộng lung bỗng nhiên phía sau ấm áp, đứng là Vô Tâm bò qua một đoạn giường dài chui vào chăn của cô.

Cô run lên nhất thời cũng không biết như thế nào mới tốt, nên đơn giản giả bộ ngủ không nhúc nhích. Vô Tâm nhẹ nhàng nâng tay kéo bả vai cô, thấp giọng nói: "Nguyệt Nha, Cố đại nhân không biết ngày nào mới đi, chúng mình... đừng đợi."

Nguyệt Nha cả người như bị thiêu, tay chân đều mất khống chế nằm yên không động đậy, sốc đến trong đầu nổ bùm bùm. Vô Tâm trong ổ chăn bóp bóp nắn nắn, dính chặt lấy ngực của cô. Lòng bàn tay bị kéo xuống dưới chạm vào nửa cái mông trần của hấn.

Nguyệt Nha hô hấp rối loạn tim đập lộn xộn, liều mạng muốn rút tay ra. Rút được rồi lại chen vào giữa hai người, mu bàn tay dán sát vào một cây xa lạ nào đó, nóng bỏng cứng ngắc đứng đờng. Lập tức trong ngực nổi lên cuồng phong mưa rào, Nguyệt Nha biết mình chạm vào chỗ sinh tử của đàn ông.

Sáng sớm hôm sau Cố đại nhân đẩy cửa vào nhà chính. Híp mắt nhìn Nguyệt Nha trước bếp, mơ hồ nửa ngày mới phản ứng lại... tóc Nguyệt Nha có thay đổi.

Hai bím tóc dày mở ra, cuộn thành một vòng sau đầu, trên còn gài một bông hoa bằng vải nhỏ màu hồng. Bỗng nhiên tỉnh ngộ "A" một tiếng, Cố đại nhân cọt nhả mở lời: "A, xem ra đêm qua có chuyện tốt a!"

Nguyệt Nha đưa lưng về phía hấn không quay đầu lại, hơi nóng trong nôi bốc lên nghi ngút phả vào gương mặt đỏ bừng: "Thì sao? Chúng tôi vốn là một đôi."

Cố đại nhân ôm quyền chấp tay: "Chúc mừng chúc mừng, chúc hai người..."

Hấn muốn nói bạc đầu giai lão, nhưng đầu Vô Tâm sẽ không bạc. Lại muốn nói sớm sinh quý tử, nhưng Vô Tâm cũng không có mầm mống. Đầu lưỡi trong miệng đảo qua một vòng, suy tư nghiêm chỉnh cẩn thận nói: "Trăm năm bên nhau."

Nguyệt Nha lấy hôm nay tính là ngày đầu tiên tân hôn, sợ Cố đại nhân nói hươu nói vượn thành nói xui, giờ nghe hấn miệng chó rớt cục phun ra ngà voi, trên mặt không khỏi nở nụ cười: "Xin nhận lời tốt của anh."

Không ngờ lập tức Cố đại nhân lại tới một câu: "Gã tiểu bạch kiểm thật có dịp lên mặt, nói lấy vợ liền có vợ."

Nguyệt Nha cảm giác Cố đại nhân tựa như ngựa hoang thoát cương, lời nói hành động khiến người ta không thể đoán trước, cho nên đẩy cửa chạy nhanh ra ngoài tránh mấy lời cao kiến của hấn. Cố đại nhân một mình đến phòng tây, lại gặp Vô Tâm khoác chăn bông ngồi trên giường. Hai bên bốn mắt nhìn nhau, Vô Tâm cười: "Ha ha."

Cố đại nhân mỉm cười đáp lễ, nghĩ cũng không rõ tiếng cười này mấy tuổi.

Nguyệt Nha và Vô Tâm hòa hợp ngọt ngào, Cố đại nhân xem trong mắt thấy lòng chua xót. Cứ như vậy không lâu, huyện Văn bỗng truyền ra tin tức nói Trương long ngắn bị thua, thị trấn lại rơi vào tay Đình đầu to. Cố đại nhân thấy tình thế có biến lập tức ngủ đông không dám vọng động.

Cố đại nhân ngủ đông, Trương long ngắn cũng ngủ đông, chỉ còn Đình đầu to lữ trưởng quân lâm văn huyện, có thể tùy ý diều võ dương oai. Vệ sĩ vây quanh hạ bước tiến vào bên trong rạp hát lớn nhất huyện, thoát nhìn cao dị thường. Kỳ thật không phải hấn cao mà là bà Chín đang cười ở trên cổ hấn. Bà Chín ăn mặc rực rỡ sắc màu, coi Đình Lữ Trưởng như lừa như ngựa đi lên lầu. Đình lữ trưởng dường như yêu nàng đến trình độ đầu rơi máu chảy, mặt mũi đều không cần.

Đám vệ sĩ ở phía sau cười thầm. Bà Chín thoát nhìn chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi đầu, vẫn là một miếng thịt non chưa lớn, không nghĩ tới lại hợp khẩu vị của lữ trưởng. Tám bà vợ trước lập tức thành không đáng giá. Đối với người khác thì đàn bà không có địa vị. Đình lữ trưởng cống bà Chín vào nhĩ gian, nếu cô không hạ lệnh có khi Đình lữ trưởng vẫn còn cống.

Tuồng bắt đầu diễn, bà Chín và Đình Lữ Trưởng sóng vai ngồi. Nghiêm mật nhìn Đình Lữ Trưởng, mắt phải của cô lộ ra một chấm nhỏ màu đỏ: "Như thế nào, đau lòng bà Tám của người?"

Đinh Lữ trưởng mặt hoảng hốt nhìn cô, trong lòng nổi lên từng trận từng trận mờ mịt, có điểm yêu cũng có điểm sợ: "Khởi La, ta đau lòng cô ấy làm gì? Sau này trong nhà em định đoạt, em muốn như thế nào liền như thế."

Nhạc Khởi La vừa lòng chuyển hướng nhìn phía trước. Đinh Lữ trưởng cũng nhìn xuống sân khấu, trong lòng một mảnh mê mang.

Một đêm không lâu trước hần nhất được Nhạc Khởi La, đơn giản xem xét thấy cô có dáng người đẹp, mang về nhà làm hầu gái, dùng làm việc cũng tốt mà bồi ngủ cũng tốt. Nhưng không hiểu sao Nhạc Khởi La vào nhà không khí liền quái dị.

Rốt cuộc là quái dị như thế nào, Đinh Lữ trưởng nói không rõ. Nhạc Khởi La câu dẫn hần trước, cô gái nhỏ tuổi dậy thì, cười hết ra thật rất có sức hấp dẫn. Nhưng cảm giác vừa tỉnh lại thấy như mất hồn, chú ý, tư tưởng đều không có. Thăm nghĩ mọi sự nên mặc cho Nhạc Khởi La phân phó. Vốn hần thật rất yêu bà Tám, bà Tám cũng mới mười tám tuổi, thật sự xinh đẹp. Hiện tại nhớ tới bà Tám vẫn thấy thích. Bà Tám không vừa mắt Nhạc Khởi La nên vẫn coi như không thấy, hôm qua không biết bị ai khuyến khích ngang nhiên muốn cùng Nhạc Khởi La đánh một trận. Buổi sáng hôm nay hần trở về nhà, Nhạc Khởi La bảo hần đi giết bà Tám, hần dường như mộng du lập tức đem cô ra xử lý.

"Kỳ thật không đến mức." Hần dờ dẩn nghĩ lại, đám vợ bé mâu thuẫn cãi nhau không đến mức khiến hần động đao thương. Nhạc Khởi La kéo thi thể bà Tám vào phòng dùng đao chặt bỏ, đúng là chặt nhưng lại rất nhẹ nhàng bỏ đôi đầu bà Tám. Óc của Bà Tám vẫn còn bốc lên hơi nóng, bị Nhạc Khởi La dùng muỗng nhỏ múc lên nhét vào cái miệng hồng hồng nhún, óc mềm mại môi cũng mềm mại. Đinh Lữ trưởng mắt thấy Nhạc Khởi La ăn uống no đủ, không hiểu sao tâm tình vẫn bình tĩnh. Mà ăn sống óc người là chuyện động trời lệch đất số một, bà Tám đâu có phạm tội gì nên mới nghĩ là không đến mức.

Rất nhiều người đã nhận ra Đinh Lữ trưởng gần đây hơi ngốc, nói chuyện làm việc đều có điểm khác thường nhưng chưa tới mức điên. Bản thân hần cũng có chút tri giác nhưng như bị tê liệt.

Hần không biết mình dương khí nặng sát khí cũng nặng, cho nên Nhạc Khởi La không thể hoàn toàn thu hồn phách của hần. Nếu không hần đã biến thành cái xác không hồn, làm gì còn ở đó mà hoang mang.

Một hồi ca hát tuồng cũng hết, Nhạc Khởi La cảm giác thật đã nghiền vỏ lan can cười ha ha. Sau khi cười xong cô hỏi Đinh Lữ trưởng: "Có muốn diệt trừ hậu họa không?"

Đinh Lữ trưởng không hiểu: "Cái gì?"

Nhạc Khởi La cười nói: "Cho ta một đội binh, ta giúp ngươi bắt Cố Huyền Vũ."

Cố Huyền Vũ là đại danh của Cố đại nhân. Đinh Lữ trưởng nghĩ nghĩ, cho rằng mình thật muốn bắt Cố Huyền Vũ, bà chín yêu cầu hợp lý mình nên là đáp ứng.

Vì thế bỏ qua khủng hoảng bên trong chỉ đầu Nhạc Khởi La: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Mượn Đao Giết Người

Nhạc Khởi La không thể hoàn toàn khống chế Đinh Lữ Trưởng, hần ôm cô hôn vài cái, cô tuy không thích nhưng vẫn để cho hôn. Đinh Lữ Trưởng hoàn thành tâm nguyện lại không nhớ nổi kế tiếp muốn làm gì, mắt hôn lạc phách ngồi một hồi lâu. Hần im lặng, Nhạc Khởi La cũng im lặng, cả hai ngồi yên trong phòng suy tư.

Cô nghĩ mình luôn rơi vào mê muội đối với những chuyện thoát nhìn không có khả năng. Hồn phách bắt diệt vốn không có khả năng, cô nghiên cứu cả đời đem không thể biến thành có thể. Cơ thể bắt diệt cũng vốn không có khả năng, cô đã nghiên cứu mấy kiếp mà đến gương mặt còn không giữ nổi. Vô Tâm mất nửa cái đầu, nói mọc lại liền mọc lại khiến cô mười phần hâm mộ, cho rằng Vô Tâm rất có tư cách làm bạn đồng hành với mình. Nhưng người trong lòng hần lại là một con quỷ nhỏ đáng người hồ lô. Cô gái trẻ kia có thể sống, càng có thể khóc lóc om sòm, thật sự cũng chỉ là một cô gái mà thôi. Bình tĩnh suy xét thì không xứng với Vô Tâm.

Hơi kéo mí mắt bên phải soi gương cẩn thận nghiên cứu vết máu, xem chân vết máu lại quay ngang quay dọc ngắm cái đầu. Nhìn kỹ rồi tự cảm thấy mình rất đẹp, thật đáng yêu.

Từ bình hoa trên bậu cửa sổ phát ra tiếng lay động, là đóng máu thịt của bà Tám mấp máy bên trong, tim gan phero phổi bầm ra bầm vào vài hồn phách xa lạ. Bản năng của hồn phách không chịu yên nhưng đã bị Nhạc Khởi La che lại, không yên cũng không làm gì được. Không tự vị chép miệng, cô bỗng cảm thấy hơi đói khát. Cô còn nhỏ, khẩu vị cũng nhẹ, vì thế cho rằng hần là nên nhồi vào dạ dày những thứ đồ ăn tốt nhất. Ăn được uống được mới phát triển tốt, mới có sức ngăn chặn máu độc, nghĩ đây gọi là thưởng thức. Ăn trẻ con tươi mới, uống óc trẻ đối với cô đến cùng cũng là thưởng thức.

Đứng dậy ra khỏi phòng tự mình đi săn thú.

Màn đêm vô hạn, Nhạc Khờ La lẫn trong âm u vui chơi giải trí, còn Cố đại nhân nằm trong ổ chăn lại thở ngán than dài.

Trong phòng tây trước sau không yên tĩnh, hết rì rầm nói chuyện rồi lại cười. Cố đại nhân thừa biết Vô Tâm và Nguyệt Nha đang làm việc tốt. Việc tốt khiến tinh thần Nguyệt Nha cả ngày tỏa sáng, làm việc như máy xay gió từ sớm tới muộn. Không cầu kinh mà lòng mảy mòi lúc nào cũng cong lên vui vẻ. Cô gái lớn còn chưa sinh con, toàn thân đã đổi sang diễn vai vợ hiền. Vô Tâm biến thành bảo bối của cô, được hầu hạ chu đáo. Cố đại nhân tuổi còn trẻ, chưa đến ba mươi tuổi mà bên người không có đàn bà, nhìn thấy mà chua chát. Hắn muốn hưởng đãi ngộ của bảo bối nhưng Nguyệt Nha lại không chịu quần.

Cố đại nhân trừng mắt nhìn chăm chăm, chờ phòng tây dừng lại hắn mới an tâm ngủ được. Nhưng hai người kia không biết nỗi khổ của hắn, nằm trên giường sưởi ấm áp xếp hình điều hầu đánh cá chép giấy, các kiểu kỹ năng đều luyện đến thành thục. Cuối cùng Nguyệt Nha ngồi dậy xốc chăn nhìn thân dưới của Vô Tâm, bốp bốp chim lại sờ sờ trứng thâm nghĩ trong lòng: "To ra cũng rất dài, cây cuốc cũng rất tốt. Thật sự xuất không ra mầm kết không ra quả sao?"

Nguyệt Nha đùa nghịch cái gì đó, trong lòng vẫn còn một phần mong chờ, hy vọng cùng với Vô Tâm nở hoa kết quả sinh ra vài đứa nhỏ. Cố đại nhân cuối cùng cũng được thanh tĩnh, khoác áo bông mới xuống giường ra nhà vệ sinh đi tiểu. Mùa thu đường như chỉ vài ngày ngắn ngủi, ban đêm lạnh đã có hơi thở mùa đông. Cố đại nhân vừa ngáp vừa phun ra ào ào nước tiểu, bỗng rùng mình một cái. Đi tiểu rùng mình là chuyện bình thường, chỉ có điều lần này rùng mình không thoải mái, hết hồn khó chịu. Cố đại nhân là người từng trải qua sinh tử nên miễn cảm khác thường. Kéo quần hít vào mấy hơi lạnh, cúi người úp sấp tai liền mặt xanh như cải trắng.

Ấn ấn tựa hồ như có một đại đội người ngựa đến đây!

Cố đại nhân đứng bật dậy, không cần suy nghĩ định về phòng lấy súng. Đi vài bước qua nhà chính lại sực tỉnh quay sang phòng tây, nhỏ giọng kêu: "Hai người dậy mau, bên ngoài như có gì rất không ổn!"

Lại lập tức quay về phòng nháy mắt lấy súng mặc giáp. Ra cửa đã thấy Vô Tâm và Nguyệt Nha quần áo không chỉnh tề đứng giữa nhà. Nguyệt Nha chạy theo Vô Tâm đã bị dọa thành ngốc, to gan nghênh diện hỏi Cố đại nhân: "Có quý đến?"

Cố đại nhân lắc đầu: "Không giống như là quý, hình như là người."

Vô Tâm cũng khoác áo bông mới, vừa cài cúc vừa hỏi: "Người? Lính đến bắt anh?"

Cố đại nhân không kịp nhiều lời, chạy ra ngoài viện thờ hỗn hển. Quay đầu nhìn về hướng cái giếng đã thấy rõ một đội bóng dáng... thật rất nhiều lính!

Cố đại nhân không biết mục tiêu của người tới có phải mình hay không, cũng mặc kệ quyết định trốn thật kỹ. Mất thấy từ giếng đến cổng viện còn một khoảng cách, hắn không qua cửa mà nhảy hàng rào ra ngoài. Rơi xuống đất quay đầu ngẩng lên phát hiện Vô Tâm và Nguyệt Nha cũng theo kịp.

"Hai người cũng muốn đi theo tôi?" Cố đại nhân nhẹ giọng đặt câu hỏi: "Tôi phải ra chỗ hoang dã trốn, chờ lính đi rồi trở về!"

Vô Tâm một tay dẫn Nguyệt Nha một tay chỉ về phía trước: "Lên núi!"

Đang nói chưa dứt, Vô Tâm cùng Nguyệt Nha nhanh chân bỏ chạy. Cố đại nhân không hiểu gì đuổi theo: "Trốn cũng không lên núi trốn à."

Vô Tâm không quay đầu lại đáp: "Người đến, quý cũng đến!"

Cố đại nhân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách phía sau không xa hiện ra bóng dáng màu trắng, hé ra trên mặt con mắt đỏ dẫn miệng cười quái dị, đúng là người giấy!

Cố đại nhân cổ họng không thoát ra tiếng, chuyển hướng phía trước chạy thực mạng, thiếu chút sồn cả ra quần.

Binh lính của Đình lữ trưởng dựa theo bà Chín chỉ điểm mà đến đánh lén, đá văng cổng viện mà không tìm được vật gì còn sống. Có điều hàng rào hơi lệch, soi được xuống hiện ra dấu chân rõ ràng. Gã chỉ huy không do dự, theo dấu chân liền nhắm núi đuổi theo.

Trong lúc đó khoảng cách đội quân và đám Vô Tâm nhiều nhất không quá một dặm, ở giữa còn lập lờ một đám người giấy. Vô Tâm một bên chạy vội, một bên giục Cố đại nhân tăng tốc chạy lên dẫn đường. Cố đại nhân chạy nhanh, gió bên tai rung động, thở hỗn hển hỏi: "Hướng nào?"

Vô Tâm rất nhanh nắm tay Nguyệt Nha: "Động quý!"

Cố đại nhân lập tức khóc nức nở: "Vậy khác gì tự sát?"

Vô Tâm giải thích mục đích: "Đến động quý anh lập tức mang Nguyệt Nha trèo lên cây, vô luận phía dưới xảy ra chuyện gì cũng không cần động dẩy."

Cố đại nhân dưới tính thể cấp bách rề khỏi đường chạy xuyên vào rừng: "Đi, đến đó ngay đi!"

Đám Vô Tâm cầm đầu chạy, truy binh phía sau cũng cùng nhau đuổi. Cố đại nhân đã cố ý đi đường tắt xóa dấu vết mà truy binh vẫn một lòng đuổi tới. Khoảng cách hai bên ngày càng gần, bỗng nổi lên một tiếng súng vang phá không gian, Vô Tâm kéo Nguyệt Nha đến trước ngực đẩy: "Cố đại nhân, mang cô ấy lên cây đi!"

Cố đại nhân thấy phía trước là động quý, cột sống đã muốn lạnh đi, bỗng nghe được lời này giống như được đại xá. Vô Tâm ngừng bước, tận mắt thấy Nguyệt Nha và Cố đại nhân trèo lên đại thụ mới xoay người nhìn lại. Người giấy không rõ từ chỗ nào dưới chân nhẹ nhàng bay tới, bộp lấy cổ Vô Tâm. Hắn thuận thế ôm lấy người giấy quay đầu chạy vào quý động. Hai người ngồi trên cây thấy rõ, gấp đến muốn chết lại phát hiện cách đó không xa một con rồng lửa uốn lượn bay đến, đúng là truy binh giờ được đã đuổi tới đây.

Nguyệt Nha ngồi trên một chạc cây cao, mồn con mắt nhìn xuống cửa động. Vô Tâm vừa kéo người giấy nhảy xuống, hiện giờ miệng động đen ngòm không chút động tĩnh. Cố đại nhân tay cầm súng ngồi xổm phía sau Nguyệt Nha, nhỏ giọng hỏi: "Su phụ đi vào làm gì? Không ra thì người sẽ đổ hết vào động!"

Nguyệt Nha cũng không rõ nên đang muốn hỏi hắn xem có biện pháp gì, không ngờ trong động chợt lóe sáng, lập tức Vô Tâm nhảy ra chạy như tên bắn về phía đại thụ. Vô Tâm lên cây thì truy binh cũng tới.

Động quý đã bị đào bới thấy rõ, cửa động lại vừa bị Vô Tâm đâm đập một hồi, đất mới và cỏ dại quăn lấy nhau. Gã chỉ huy vây quanh cửa động đi một vòng, lập tức ra lệnh cho phía sau cử ba người tiến vào.

Cố đại nhân lập tức hiểu được... nguyên lai là Vô Tâm mượn quý giết người! Người giấy bị hắn tiêu diệt, hồn phách lưu động sẽ đánh thức con quý ngủ sâu bên trong, binh lính vào trong động khác nào vào miệng sói.

Không nói gì giờ ngón tay cái với Vô Tâm, Cố đại nhân xem như bội phục hắn. Nhưng Vô Tâm ngồi dưới nhánh cây không đắc ý.

Mượn quý giết người cũng là giết người, mà Vô Tâm căn bản không muốn giết người, người tốt không giết người xấu cũng không giết. Chạy không thoát bốn chữ "Không thể nề hà", tính mạng Nguyệt Nha và Cố đại nhân so với binh lính quan trọng hơn. Vì bảo hộ Nguyệt Nha và Cố đại nhân đành phải ra hạ sách này.

Nhìn người giấy không khỏi nghĩ đến Nhạc Khôi La. Vô Tâm biết Nhạc Khôi La vẫn đang âm thầm, nhất cử nhất động của mình đều không qua được mắt cô ta. Không biết người giấy cùng binh lính trong đó có vấn đề gì, đối với Nhạc Khôi La cũng đồng dạng là không thể nề hà.

Ba gã lính vào động không ra nữa, vì thế chỉ huy lại phái mười người. Mười người mang theo năm cây đèn bảo tấp nập đi xuống.

Một giờ trôi qua, người và đèn bảo vẫn không quay lại. Chỉ huy nóng nảy phái tiếp hai mươi người tiếp tục xuống động. Hai mươi người nắm tay gấn bó, người cuối cùng còn buộc dây thừng qua lưng, một đầu do chỉ huy nắm.

Sau khi người cuối cùng đi vào, trong lòng đất ầm ầm nổi lên một loạt tiếng súng. Không chờ chỉ huy kéo người cuối cùng đã ngã ra, vài anh em phía sau cũng ngã ra như vậy: "Có rắn! Trong động có rắn!"

Gã chỉ huy hai tay chống nạnh: "Các người con mẹ nó chưa thấy qua rắn?"

Vài người thất kinh nói: "Rắn chui từ trong đất ra, chui..."

Chưa nói hết câu lại có một người trốn ra: "Có người, trong động có người!"

Đến khi người này vừa trèo lên mặt đất, trong động liền truyền ra một tiếng kêu rên chấn động tâm can. Chỉ huy giờ được chiếu vào cửa động, lập tức sợ hãi lùi về sau hai bước... một gã binh lính ngã trái ngã phải vọt ra, nửa người máu thịt mơ hồ!

"Tay!" gã lính chết khiếp run rẩy kêu một tiếng đau đớn, trên mặt hiện ra vô lực, chỉ có thể vận vẹo thân thể kêu lên thảm thiết: "Tay!"

Chỉ huy hét lớn một tiếng: "Tay cái gì? Nói!"

Gã lính há mồm, qua ánh lửa lộ ra khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, da mặt như tan ra, ngũ quan thối nát không có hình dạng, con mắt cơ hồ lòi ra khỏi hốc: "Tay bắt nhóm của ta, tay..."

Kế tiếp chỉ là tiếng rít vô nghĩa. Chỉ huy bắn hắn một phát, hoang mang lo sợ nhìn quanh bốn phía. Cuối cùng vung tay ra lệnh cho bộ hạ: "Rút trước, hừng đông tính sau!"

Binh lính rút sạch không còn một mảnh, núi Đầu heo dần dần khôi phục im lặng trống trải. Cố đại nhân mở lời: "Su phụ, kẻ của cậu đủ tàn nhẫn!"

Vô Tâm nhẹ giọng đáp: "Cố đại nhân, giờ đã thái bình, thừa dịp trời chưa sáng chúng ta xuống núi chạy xa một chút!"

Giống như muốn đáp lại hắn, trong động sâu kín truyền ra một tiếng nước nở hàm chứa máu và nước mắt. Gã lính vừa bị bắn gục lúc này chậm rãi đứng dậy, động tác trên mặt cứng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bỏ Trốn Mất Dạng

Nguyệt Nha gắt gao ôm lấy chạc cây, gắng hết sức để không gây thêm phiền. Cổ đại nhân nắm chặt súng nhắm vào miệng động sẵn sàng. Vô Tâm ngồi xổm phía trước quan sát gã lính chết vừa sống dậy càng chạy càng gần. Ánh trăng mờ ảo, thị lực Nguyệt Nha và Cổ đại nhân có hạn, chỉ nhìn ra tên lính dường như bị người ta lột một lớp da, lột còn chưa sạch máu thịt đâm đĩa chỗ còn chỗ mất. Vô Tâm càng nhìn càng rõ, tên lính cơ bản là bị ăn mòn, có lẽ nửa người đều bị tay quý kéo vào tường nhưng giấy ra được, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thoát khỏi một viên đạn của chỉ huy.

Tên lính tựa hồ theo hơi người tìm đến, từng bước đặt dẹo như không điều khiển nổi hai chân. Dừng lại dưới tàng cây ngẩng đầu, gờ hai tay ôm lấy thân cây, gương mặt mờ hồ dữ tợn. Đột ngột từ từ há miệng, càng há miệng càng mở to, khoe miệng vậy mà dần kéo đến mang tai.

Nguyệt Nha cố nén không run, Cổ đại nhân cẩn thận nói với Vô Tâm: "Sur phụ, cậu trốn trước để ta cho hắn một viên!"

Vô Tâm quay lưng nhắc tay cản Cổ đại nhân: "Hắn đã chết, không sợ anh giết. Có bùa không?"

Cổ đại nhân cầm súng vỗ vỗ quanh người nhất thời không tìm ra. Nguyệt Nha mở miệng: "Có có, Cổ đại nhân ở túi trong! Anh không phải ngày nào cũng âm ỉ muốn lên núi tìm vàng sao? Tôi sợ anh đánh mất nên khâu túi trong để vào!"

Cổ đại nhân bình tĩnh lại cho tay vào trong áo bông, quả nhiên đụng thấy cái túi. Xé rách miệng túi được khâu hơi cầu thả lấy ra một tập bùa: "Tìm được rồi, dùng thế nào?"

Vô Tâm vờn tay: "Đều là bùa trấn quý, tùy ý lấy ra là được!"

Cổ đại nhân lập tức xoay người đưa lá bùa, Vô Tâm cảm rồi nhẹ nhàng nhảy xuống, người rõ to mà linh hoạt như rắn. Đón đúng hướng trước mặt gã lính đánh ra một chưởng, chụp lá bùa lên mi tâm đối phương!

Động tác tên lính lập tức cứng lại, nửa người bám vào thân cây. Vô Tâm theo dõi hắn, trong lòng cũng hơi lo lắng không biết Xuất Trần Tử vẽ bùa có hiệu nghiệm không. Nếu không chỉ còn nước cùng tên người chết sống lại này đánh một trận.

Cứ như thế một lúc lâu, tên lính bắt đầu có phản ứng. Diên cuồng lắc lắc hông thoát thân, lùi lại như muốn cản xé Vô Tâm, nhưng Vô Tâm vững vàng đè chặt mi tâm hắn quyết không lùi bước. Về mặt hắn càng ngày càng hung ác thống khổ, trong cơ thể như vỡ ra, gương mặt liên tiếp lồi lên lõm xuống. Thân xác như chảy xuống, lớp da như dính vào thân cây. Bỗng nhiên con mắt phồng lên rồi nổ mạnh, một đám máu đậm đặc bắn phọt ra. Vô Tâm nghiêng đầu tránh đồng thời dồn lực vào tay: "Người cũng đã chết, xác bị người hủy, người còn không buông tha?"

Đêm đen tĩnh lặng, giọng nói Vô Tâm như chuông đồng: "Có oán báo oán, có thù báo thù. Trốn trong động đau khổ có ý gì? Một lần nuốt hơn hai mươi mạng người, nên thức thời trốn vào cái bình mà vụng trộm hí hửng, còn dám dùng người chết già thần giả quý? Có tin không ta cho người năm muối, phơi nắng làm dưa muối ăn?"

Mắng đến đây nâng tay đánh mạnh vào mi tâm tên lính, đem giấy bùa lún sâu vào trong máu thịt. Tên lính co rút trượt xuống, cuối cùng ngã ngồi dưới gốc cây đại thụ.

Cổ đại nhân nhẹ nhàng thở ra, cất tập giấy bùa và súng vào bao: "Sur phụ, xong rồi?"

Vô Tâm kéo tên lính ra khỏi gốc cây mang đến miệng động. Đánh một cây diêm ném lên cái đầu trơn máu đốt thành một đống. Vô Tâm biết người này tất nhiên hồn phi phách tán, vừa rồi đều do oán khí trong động chi phối cơ thể, nên không cần niệm kinh hướng sinh. Đi vòng quanh miệng động một vòng thăm nghĩ: "Nếu cho Nhạc Khôi La cùng cái bình trong động đánh một trận, không biết ai thắng ai thua."

Sau đó bỗng nở nụ cười, cảm thấy ý tưởng của mình rất thú vị. Đáng tiếc Nhạc Khôi La không phải đại ngọc, chắc gì mình gài bẫy cô ta sẽ chui vào. Bất ngờ xoay người nhặt một cành cây đốt lên ném vào chỗ tối, một đám khói lửa bùng lên thiêu người giấy thành tro. Vô Tâm không biết trên núi rất cục còn bao nhiêu người giấy, hoài nghi chắc Nhạc Khôi La cũng chẳng quý trọng gì đám bộ hạ rẻ tiền này, dù sao muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhắm mắt quay tại chỗ một vòng không phát hiện người giấy. Trong rừng giờ mới sạch sẽ, chỉ có vài hồn phách vụn vặt du đãng quanh miệng động, mỏng manh không được việc gì. Đột nhiên hoang mang cau mày xoay người nhảy vào trong động.

Đợi tới khi Vô Tâm lên mặt đất, Nguyệt Nha và Cổ đại nhân cũng vừa chạy tới. . . Lúc ở trên cây không kịp ngăn Vô Tâm xuống động, hai người đều sợ hãi. Bây giờ tóm được một cánh tay Vô Tâm, răng nanh Nguyệt Nha vừa nhe ra tiếp xúc với không khí, Cổ đại nhân đã lên tiếng: "Cậu xuống định chết à?"

Vô Tâm lập tức đáp: "Tôi không vào sâu chỉ nhìn qua thôi."

Nguyệt Nha hỏi: "Thấy gì?"

Vô Tâm lắc đầu: "Không có gì."

Cổ đại nhân từng bước đi lên trước: "Không có thì đi thôi! Gã chỉ huy vừa nãy tôi nhận ra chính là bộ hạ của Đinh đầu to. Núi này không lớn, Đinh đầu to nhất định phái quân đến bao vây. Nhân trời chưa sáng chúng ta nhanh chạy ra ngoài!"

Vô Tâm kéo Nguyệt Nha đuổi theo: "Vàng trong động còn muốn không?"

Cố đại nhân lắc đầu như trống bỏi: "Không cần không cần, thật sự không cần!"

Vô Tâm đi không xa liền phát hiện Cố đại nhân đi trước dẫn đường linh tinh, bước chân hỗn độn đông một bước tây một bước không rõ ràng. Cố đại nhân cũng thấy kỳ quái, từng bước tiêu sái đi tới mà quay đầu lại phát hiện mình đi thành một vòng.

"Sao lại thế này?" Cố đại nhân hơi hoảng hốt: "Này không phải do quỷ chứ?"

Vô Tâm kéo Cố đại nhân dừng lại: "Sợ cái động quỷ kia tối nay đổi khẩu vị, muốn đem toàn bộ vật sống trên núi dẫn vào!"

Nguyệt Nha đưa ra chủ ý để Cố đại nhân dán bùa lên người. Cố đại nhân cười nhạt cho là đàn bà kiến thức nông cạn: "Giấy bùa trấn quỷ dán vào người có ích gì?"

Nguyệt Nha không chấp hấn: "Vây anh nói làm sao bây giờ? Dù sao ông bà chỗ tôi thường nói nếu gặp tường chắn của quỷ, tụt quần tiểu ra nước là được."

Cố đại nhân đẩy Vô Tâm: "Nước tiểu!"

Vô Tâm trước mặt Cố đại nhân và Nguyệt Nha không kiêng kị cái gì xoay người tụt quần. Nhưng hai người tro mắt một lát thấy hấn đến cái rắm cũng chưa xì ra. Cố đại nhân nhìn hấn chậm chạp gấp đến cơn cả bụng: "Mẹ nó, tôi cũng không có nước tiểu, Nguyệt Nha em có không?"

Nguyệt Nha nhỏ hấn một miếng lập tức nói: "Ngoài nước tiểu còn có biện pháp khác. Miếng hai người ai bậy hơn? Vừa đi trước vừa chửi cũng có thể làm cho quỷ chạy mất!"

Vô Tâm kéo quần hất cảm với Cố đại nhân: "Chửi!"

Cố đại nhân háng giọng bắt đầu chửi, ngữ khí mùi phàn giống mẹ chửi con, một bên ngẩng đầu chửi sao một bên cúi đầu phun nước bọt. Vô Tâm đi sau phát hiện quả nhiên hấn đã đi thẳng lại. Nguyệt Nha đối với Cố đại nhân phát sinh một lòng kính trọng nghiêm trang, nghĩ rằng mười người đàn bà có chồng quay lại một vòng, cũng không chửi lại một mình Cố đại nhân.

Ba người từng bước tìm tòi đi về phía trước, cố gắng ra ngoài trước bình minh, bóng đêm ngày càng dày đặc như mực. Nguyệt Nha cái gì cũng không nhìn rõ, Vô Tâm thì nhắm mắt, Cố đại nhân quen đường có nhìn hay không cũng không sao. Đánh giá phía trước chính là cánh rừng bên cạnh, Cố đại nhân càng chửi đến lệch núi lệch sông, câu chữ ghê cả răng. Vô Tâm và Nguyệt Nha phía sau bật cười, đang cười chợt nghe "Bộp" một tiếng âm thanh liền im bật. Vô Tâm ôm mặt đau đớn, đứng là Cố đại nhân lùi lại mấy bước đập vào.

"Sur phụ!" Cố đại nhân như bị người bộp cổ, giọng lạc đi: "Xem xem, cái bình!"

Vô Tâm trợn mắt nhìn xem, chợt thấy dưới tàng cây phía trước quả nhiên có cái bình cao nửa thước. Trong rừng đã tối đến năm ngón tay trên người cũng không thấy, thân bình lại hơi hơi phát sáng chiếu ra khỏi miệng một cái đầu phụ nữ hơi cúi. Một tay kéo Cố đại nhân ra sau, tiến từng bước nhìn vào cái bình.

Giấy tiếp theo hấn nhẹ giọng mở miệng: "Không phải sợ, chỉ là ảo giác. Chúng ta muốn đi nên cô ta luyến tiếc mà thôi."

Sau đó một tay túm Nguyệt Nha một tay túm Cố đại nhân sai bước đi về trước. Ba người vừa đi qua cái bình, Vô Tâm mắt nhìn trước nói một câu: "Không cần quay đầu!"

Nguyệt Nha không phải người tò mò gây chuyện, không cho quay đầu sẽ không quay đầu. Cố đại nhân sợ tới mức cứng cả cổ, muốn quay cũng không được. Chậm mà chắc đi từng bước, ba người cuối cùng ra đến đường lên núi. Vô Tâm ngửa đầu nhìn trời phát hiện chân trời ảm ảm hiện ra ánh sáng, là cảnh mặt trời sắp mọc nên để Cố đại nhân đi trước dẫn đường.

Ba người một đường chạy chậm xuống núi, không dám trở về trấn chỉ có thể chạy thật xa. Núi Đầu heo có thể xem như tam quốc thu nhỏ, huyện Văn tuy thuộc về Đình Lữ trưởng, nhưng huyện phụ cận Trường An lại thuộc người khác. Ba người vừa đi vừa thương nghị, cuối cùng Vô Tâm cùng Cố đại nhân quyết định, trước đến huyện Trường An tị nạn tránh đầu sóng ngọn gió. Nguyệt Nha đi theo vô điều kiện, chỉ là nhớ nhà cùng với mấy trăm đồng đại dương cô chôn dưới đất.

Đình Lữ trưởng phái binh lính vây quanh núi hai ngày, bốn phía thôn trấn cũng đều điều tra qua, cuối cùng không thu hoạch được gì kéo nhau về. Chỉ huy đứng trước mặt bà Chín, biểu hiện đủ dạng hoảng sợ miêu tả tình hình động quỷ, nhân tiện chối bỏ trách nhiệm của mình.

Bà Chín đang không yên lòng ăn cơm trưa, mái tóc dài chia hai nửa búi lại, chợt thấy rất giống đồng nữ bên người Quan Âm. Môi phấn hồng mẩn mê nhè ra một khúc xương cốt nhỏ nhỏ, ánh mắt lóe sáng dưới hàng tóc mái bằng. Người sống lâu từng trải sẽ không ngạc nhiên. Trên núi cư nhiên có một động quỷ ăn tươi nuốt sống, nghe qua thực đáng sợ nhưng cũng hợp lý, có thể có, có thể còn có. Động quỷ kỳ thật chẳng qua là một hình thức "Sát" khác, nuốt vào hồn phách tăng trưởng lực lượng. Nhưng nếu không có hồn phách cho nó nuốt, nó cũng chỉ ở tại chỗ bất động uống gió Tây Bắc. Nhạc Khôi La đối với động quỷ không có hứng thú lắm, trong lòng chỉ nghĩ đến Vô Tâm. Mấy kiếp người chưa cùng ai thân mật, cô rất khó coi trọng người khác.

Đàng hoàng ngồi vững vàng trước bàn dùng giọng trẻ con ra lệnh: "Tiếp tục tìm, sống phải thấy người chết phải thấy xác."

Lúc trước không có những lời này, chỉ huy vẫn chưa dám nổi sùng với Cố đại nhân. Nay được cam đoan chỉ huy liền vững dạ, đứng nghiêm chào bà Chín

rồi hứng chí bùng bùng rời đi.

Nhạc Khôi La chậm rãi liếm môi ngồi bất động. Vô Tâm liều mạng không sợ, nhưng cô sợ. Cho nên quyết định tạm thời tránh phía sau Đình lữ trưởng. Cổ đại nhân cùng lắm là tên vũ phu không đáng nhắc tới, Nguyệt Nha tuổi trẻ đầy đặn da thịt săn chắc, bộ dáng có vẻ rất ngon. Về phần Vô Tâm... cô nghĩ hương vị chắc chắn không ngon, bởi vì cơ thể sống nhanh chết nhanh mới tươi.

Nhạc Khôi La cảm giác chính mình sống không được vui, cho nên muốn ăn thật ngon mặc thật đẹp để bù lại. Nếu vui vẻ cô sẽ không ăn người.

Cửa phòng bỗng mở, Đình lữ trưởng giống cây cột đáng đi ngược na tiến vào: "Khôi La, có nhìn thấy bà Bảy không?"

Nhạc Khôi La mỉm cười lắc đầu, bà Bảy Đình gia cũng đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tha Hương Gặp Người Đẹp

Huyện trưởng mới của huyện Trường An là người vừa cách mạng lại văn minh. Gom hết dân đen trên đường tổng vào nhà lao, vô số kẻ ăn mày rách rưới khác thì bị tuần canh dồn sạch vào những góc âm u nào đó. Trên đường cái sạch sẽ yên tĩnh, thoát nhìn cao cấp hơn huyện Văn rất nhiều. Lại thêm xe lửa cuộn cuộn không ngừng vận chuyển nguyên liệu đèn điện từ Thiên Tân tới, khiến huyện Trường An đã tốt càng tốt hơn, cực kỳ phồn hoa.

Đám người Vô Tâm ở chung tầng dưới của một nhà khách hạng trung. Nhà khách đã lớn còn có hai khoảnh sân, đồ đạc lặt vặt trong phòng đầy đủ, bộ rệp linh tinh cũng không thiếu. Đêm đầu tiên Vô Tâm phải đốt diêm thiêu một tên người giấy ngoài cửa sổ. Sau đó thiên hạ thái bình, ba người yên lặng ở được vài ngày. Mọi chuyện đều tốt, chỉ là tiền trong tay có hạn nên rất nhanh sẽ không trả nổi tiền nhà, không mua được cơm.

Nửa đêm, Cổ đại nhân ngồi một mình trên giường cuộn thuốc. Vàng đã thành bọt nước, muốn Đông Sơn tái khởi phải tay trắng giành chính quyền. Vô Tâm và Nguyệt Nha ở cách một cái vách bắt đầu động đậy rì rầm, làm cho tâm tư Cổ đại nhân chuyển từ đại nghiệp sang gái đẹp. Uống rượu đến say, cười vợ dễ ngủ, Cổ đại nhân nhớ tới hai cái mông chắc nịch của Nguyệt Nha, cho rằng Vô Tâm thật tinh mắt, là người thực tế.

Cuối cùng cũng cuộn xong một cây thuốc, Cổ đại nhân cời quần. Sau một hồi than thở, bắn một loạt tinh hoa dính vào con gián qua đường. Bên kia vách vẫn còn rì rầm. Cổ đại nhân kéo quần rồi ra cửa, tiền viện nhà khách có một tiểu nhị thức trắng trông coi, kiểm thêm cả bán thuốc lá và dẫn mối. Vừa đến tiền viện lại gặp một vị khách nữ tìm phòng trọ. Nương qua ngọn đèn trên cửa, Cổ đại nhân nhìn thấy đối phương buộc tóc thành búi, mái để thưa, gương mặt thoa phấn trắng phấn hồng, dáng người không xuất sắc nhưng xem như đoan chính. Có điều mi mắt hơi nhũn, ý tứ như có hơi gặp cảnh khó khăn. Phụ nữ qua nửa đêm còn tới nhà khách tất có duyên cớ bên trong, hơn nữa sắc mặt không bình thường, hai tay trông trơn không gánh nặng.

Cổ đại nhân hoài nghi hẳn là con dâu nhỏ trốn nhà, có thể bỏ mẹ chồng giận hoặc bị chồng đánh. Tiểu nhị dẫn cô vào phòng khách chờ, Cổ đại nhân còn ngáy ngốc nhìn theo. Khách nữ sắp bước qua cửa, bỗng nhiên điềm đậm đáng yêu quay đầu liếc hẳn một cái. Cổ đại nhân đã lâu không cùng đàn bà đối mặt, nhất thời trong lòng vui vẻ cả người vững vàng.

Mua thuốc rồi chăm lên khoe miệng, viên mẩn đi bộ một vòng trong sân, thế mà ngay cả một con chuột cũng không câu dẫn ra được. Dừng bước thanh lọc yết hầu, thở dài thầm nghĩ trong lòng: "Thật muốn cái cảm giác ngủ cùng đàn bà a!"

Cổ đại nhân không dám tùy tiện gọi cửa phòng khách nữ xa lạ, chỉ có thể phần nộ quay về phòng nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, Cổ đại nhân tranh thủ thời gian nói với Vô Tâm: "Ban đêm cậu nên biết phải trái, đừng như thế mãi làm anh đây không ngủ yên!"

Nguyệt Nha ra ngoài mua bánh bao, Vô Tâm ôm đầu gối ngồi trên giường, thần nhiên ngửa đầu nhìn Cổ đại nhân: "Hâm mộ tôi?"

Cổ đại nhân khinh thường liếc: "Hâm mộ cái rắm! Cậu làm như anh chưa thấy đàn bà? Anh lúc trước thế thiếp thành đàn..."

Lời còn chưa dứt, Vô Tâm chen vào: "Hiện tại một cây cột trống."

Cổ đại nhân nhất thời không nói lại được, may mà Nguyệt Nha cầm bánh bao nóng đã trở lại. Cổ đại nhân lấy bánh bao làm bia đỡ đòn liên tiếp đưa lên miệng, nước cũng không uống một ngụm nên bị nghẹn.

Vô Tâm muốn đi xa hơn một chút, tỷ như ngồi xe lửa đến Thiên Tân Bắc Bình. Cổ đại nhân thật sự không ngại gì Thiên Tân bắc Bình, chủ yếu là không đủ tiền mua vé, và lại từ đây đến đó phải đi qua huyện Văn rất không an toàn. Suốt cả ngày ngồi nhìn nhau mà ba người vẫn không quyết định được. Cổ đại nhân ra cửa, ánh mắt đề ý động tĩnh trong viện. Khách nữ tới qua vẫn chưa lộ diện, ngay cả cơm khách cũng chưa gọi lên. Cổ đại nhân nhớ rõ ràng cô ấy đã liếc mình một cái, càng nghĩ càng có ý riêng. Cuối cùng cắn răng, mười người đàn bà thì chín người làm khó, chỉ sợ đàn ông không có mồm. Dù sao bên cạnh cô ấy không có đàn ông, tối nay cứ thử tiến lên một bước, nếu thật có thể thành chuyện tốt, tương lai hẳn phát đạt nhất định lấy cô làm bà Sáu.

Trời tối, Cổ đại nhân ăn mà không biết ngon hết sáu cái bánh bao. Khô khốc nuốt xuống miếng cuối cùng, ngẩng đầu phát hiện Vô Tâm đối diện nhìn mình bật cười.

Cố đại nhân phẩy tay, bưng chén nước trước mặt Nguyệt Nha lên ngửa đầu uống mấy ngụm to, sau đó hỏi: "Cười cái rắm a?"

Vô Tâm cười mà không nói, đón lấy cái chén trong tay hắn uống nốt chỗ nước ấm còn lại. Nguyệt Nha lại rót đầy chén nhưng không uống, vẫn cầm nửa cái bánh bao quay sang Vô Tâm hỏi theo: "Cười gì đâu?"

Vô Tâm rũ mắt xuống thấp giọng: "Anh thấy mặt Cố đại nhân nở hoa đào, đỏ bừng nhìn rất tốt."

Nguyệt Nha liếc Cố đại nhân một cái, đúng là hơi mặt đỏ tai hồng, liền nhin không được nở nụ cười. Cố đại nhân tim mang ý xấu, giờ lại bị Vô Tâm nói trúng bụng nên hơi chột dạ: "Một cây cột trông sao nở hoa đào! Tôi là do nước ấm."

Vô Tâm nắm tay Nguyệt Nha vỗ: "Thật ra anh đâu biết nhìn mặt, chỉ nói bậy thế thôi."

Cố đại nhân sợ tới mức kế hoạch nham hiểm tưởng phá sản, đứng lên đi ra, thanh âm càng ngày càng nhỏ: "Nếu thật thì hoa đào khen ngược rồi..."

Cố đại nhân về phòng súc miệng chải đầu, đợi trời tối hẳn, Vô Tâm và Nguyệt Nha cách vách cũng ngủ mới xuống giường, lên tinh thần đẩy cửa ra tiền viện dạo một vòng. Sau đó lập tức ngừng nghênh tiếu sái đến trước cửa phòng khách nữ, nhấc tay gõ: "Ai, sao lại ngủ rồi? Dậy đi dậy đi, không cần thuốc lá nữa?"

Im lặng một lát, cửa phòng mở. Khách nữ đứng trước cửa ngẩng đầu nhìn Cố đại nhân.

Cố đại nhân lập tức ra vẻ kinh ngạc: "A! Thật có lỗi thật có lỗi, tôi gõ nhầm cửa." Làm bộ muốn đi mà lại không đi: "Có quý rầy em nghỉ ngơi không?"

Trong phòng không bật đèn, may mà tiền viện có lắp đèn điện rất sáng nên hậu viện cũng không quá tối. Khách nữ thẳng tắp nhìn Cố đại nhân, bỗng nhiên hơi vận vẹo, giống như muốn cười lại mạnh mẽ thu về. Biểu tình không ổn định mà ánh mắt lại ổn định, giống hệt hôm qua liếc mắt: "Tiểu Thạch Đầu."

Cố đại nhân nghe cô gọi xong, từ giả vờ kinh ngạc đến kinh ngạc thật sự: "Em... em là ai a?"

Khóe miệng nữ khách như không khống chế được cong lên, ánh mắt không có ý cười, gương mặt cũng rất chùng mịch: "Em là... Tiểu Xuân Từ."

Cố đại nhân bị sét đánh bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Ai nha, là em a!"

Tiểu Thạch Đầu là nữ danh của Cố đại nhân, Tiểu Xuân Từ là em gái hàng xóm. Thời điểm hai người bị tách ra là khi hơn mười tuổi, lúc ấy tình chàng ý thiếp, có điều cũng không quá sâu, không gặp cũng thôi. Cố đại nhân rất cao hứng, mở miệng liền hỏi: "Em gả cho ai? Như thế nào một mình ở trọ?"

Tiểu Xuân Từ nâng tay tựa cửa, cực lực xoay mặt sang một bên, ngữ khí dòn dập: "Em gả cho Đinh đầu to... Anh đi, anh đi đi..."

Cố đại nhân thấy thái độ của cô không ổn, ngược lại không chịu rời đi: "Em làm sao vậy?"

Tiểu Xuân Từ hai mắt rực sáng chớp chớp, lập tức thân thể lung lay quay mặt lại: "Em không sao." Thanh âm của cô dần mềm nhẹ: "Mấy năm trước nghe thanh danh của anh chấn động trời đất, em không dám treo cao. Hiện tại gặp mặt, anh có còn nhận em là em gái không?"

Tiểu Xuân Từ quay nửa người vào trong, vung khăn tay thơm nức: "Em và Đinh đầu to cãi nhau, không muốn cùng hắn nữa."

Cố đại nhân thuận thế bước vào: "Hiện nay Đinh đầu to rất ồn ào, anh cũng không phải đối thủ của hắn, em bỏ được hắn sao?"

Tiểu Xuân Từ khép cửa phòng, trong phòng biến thành một màn âm đạm: "Em cùng lắm chỉ là bà Bảy, đối với hắn cũng chỉ là vợ bé, có gì phải tiếc?"

Cố đại nhân tham gái đẹp tham đến điên rồi, lại nói Tiểu Xuân Từ đã thành đàn bà, cái gì cũng biết nên không cần giấu diếm lãng phí nước bọt. Quay người đến trước mặt Tiểu Xuân Từ, nắm lấy hai tay của cô: "Anh nói, em nếu không còn ai dựa vào thì đi theo anh. Hai ta cũng coi như thanh mai trúc mã, em nói anh có thể cô phụ em sao?"

Tay Tiểu Xuân Từ lạnh lẽo ẩm ướt, mặc cho Cố đại nhân nắm chặt. Cố đại nhân ngửi thấy hơi thở đầy mùi son phấn, rất thơm, thơm đến hơi ghê người. Ngón tay Tiểu Xuân Từ bỗng nhiên khép lại nắm chặt tay Cố đại nhân, thanh âm kỳ dị khó nghe: "Đi, đi mau..."

Cố đại nhân thấy cô đối với mình khi ngọt khi nhạt, không khỏi dờ khóc dờ cười: "Anh đi cái gì, huyện này cũng đâu phải địa bàn của Đinh đầu to, còn sợ có người đập cửa sao?"

Ngón tay Tiểu Xuân Từ dần buông lỏng, trong màn đêm mờ nhạt Cố đại nhân thấy rõ cô cười tươi: "Anh nói đúng, em không sợ."

Cố đại nhân ôm Tiểu Xuân Từ hôn một cái lên miệng, xong lại cảm giác miệng cô hơi thối, ngược lại chuyển sang hôn lên mặt. Khuôn mặt cũng có mùi hơi quái dị, vì thế Cố đại nhân không dám hôn nữa, mang cô hướng lên giường. Tiểu xuân từ mềm mại nằm giữa ra, Cố đại nhân xoay người cời quần áo của cô, cô vẫn không nhúc nhích mặc cho hắn cời.

Trong phòng tối đen, Cố đại nhân lời ngon tiếng ngọt cời bỏ đề nén của thất lưng, ngừng thờ tròng mắt nhìn, sống lưng như rỗng quấy trong sóng gió, làm cái giường gỗ rầm rầm rung động. Một hơi dập xuống mấy ngàn lần, nhẹ nhàng thờ ra đầm đìa vui vẻ. Đạt cực khoái, hắn ngẩng đầu lên, trong cổ họng thoát ra một tiếng "A" thật dài, dường như đem tinh túy mây tháng lưu trữ bắn thật nhanh ra ngoài.

Nhắm mắt lại một lát hưởng thụ hương vị, Cổ đại nhân sướng tâm khoái ý cúi đầu, chợt thấy một cái đầu tái nhợt thò từ dưới giường ngẩng lên, "Ba" một tiếng rút bùa chụp lên mặt Tiểu Xuân Từ.

Rõ ràng lọt vào tầm nhìn là cái đầu của Vô Tâm. Hắn mỉm cười nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái đủ chưa? Đủ thì xuống đi!"

Tiểu Xuân Từ trừng mắt cương cứng trên giường, cổ họng bắt đầu rung động. Một bên lỗ mũi bỗng vur ra hai cái râu dài lắc lư, rõ ràng là hai con thi trùng giãy giụa chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hương Tiêu Ngọc Vãn

Cổ đại nhân hai tay xanh ngắt chống lên gối, trừng mắt nhìn chằm chằm Tiểu Xuân Từ phía dưới, không phải "Rút ra" mà là cái đó tự mềm thành con sên, theo chất dịch ẩm áp trượt ra. Một giọt mồ hôi rơi xuống mũi Tiểu Xuân Từ, mồ hôi rất lạnh. Cơ thể Tiểu Xuân Từ cũng rất lạnh. Lạnh, hơn nữa cũng rất nhão. Chất lỏng hôi thối từ từ chảy ra theo thất khiếu.

Rốt cục con thi trùng cũng giãy ra khỏi lỗ mũi, lặn nhanh xuống dưới chui vào cổ áo rộng hoác của Tiểu Xuân Từ. Trong cơ thể cô như đã sôi trào, lục tục co rút run rẩy. Giấy bùa dán trên mi tâm, cô hướng mắt nhìn Cổ đại nhân nỗ lực mở miệng, yết hầu đồng thời phát ra hai loại thanh âm hỗn tạp không rõ ràng.

Một loại mềm mại đáng yêu, bi thương thảm thiết gào khóc, loại khác trầm thấp khàn khàn đứt quãng: "Tiểu Thạch Đầu, đi đi, đi..."

Càng lúc càng có nhiều thi trùng nhỏ lùa tua theo thất khiếu chui ra, lúc lắc lúc lắc tìm tòi tìm tòi. Cổ đại nhân như đã hồi thần, chợt xoay người lặn xuống giường. Vô Tâm động tay chân chui ra khỏi gầm giường, dí một ngón tay lên giấy phù: "Nói, là ai sai người đến?"

Hai loại thanh âm liên tiếp, một loại suy yếu tuyệt vọng: "Bà Chín... là ma quỷ, Tiểu Thạch Đầu, anh chạy mau..."

Lời còn chưa dứt một thanh âm khác bỗng đề lên, khốc lốc lạnh cả người. Vô Tâm không động tiếp tục ép hỏi: "Bà Chín là ai?"

Tiểu Xuân Từ giãy giụa trong tiếng khóc đáp: "Bà Chín... tên là Khôi La... ăn thịt người..."

Nói tới đây bỗng ngửa đầu thật mạnh ra sau, cần cổ nhỏ dài nháy mắt hiện ra vô số điểm nhỏ. Thi trùng chọc thủng da chui lên vô số, da nứt nẻ rỉ ra dịch đen chảy xuống sau gáy. Sau đó toàn bộ thi trùng trong cơ thể đồng loạt phá nát làn da. Thi trùng lòi ra như sợi râu, hầu hết Tiểu Xuân Từ rung lên mấy tiếng "Hà hà". Cổ đại nhân đứng trên nền đất, tận mắt thấy toàn bộ cơ thể Tiểu Xuân Từ như mọc râu, thành một tầng đen ngòm rậm rạp dị thường! Một viên nhân cầu nhanh như chớp phụt ra, một con thi trùng cực lớn rung rinh đặc ý, chui ra từ trong hốc mắt.

Vô Tâm một tay vẫn giữ chặt bùa, tay kia đưa lên miệng cắn nát, nhắm vào cơ thể Tiểu Xuân Từ vung đến. Từ chấm máu lan ra một lỗ thủng sâu trên lớp da, thi trùng trên cơ thể giống nhau như chạm vào nước sôi rút trở về, bắt đầu quay cuồng loạn xạ bên trong. Vô Tâm một mặt áp chế thi trùng một mặt quay lại liếc Cổ đại nhân.

"Không phải sợ." Mặt Vô Tâm tái nhợt, thanh âm bình tĩnh: "Cô ấy yêu anh."

Cổ đại nhân hơi run lên, tóc rối ngắn mà dựng thẳng đứng.

Qua một lát, Tiểu Xuân Từ bất động, thi trùng cũng im lặng. Vô Tâm bóc giấy bùa đã nát thành một cục, sau đó kéo tấm chăn trên đầu giường che đi cơ thể Tiểu Xuân Từ.

Xoay người vung tay với Cổ đại nhân, nhẹ giọng nói: "Cô ấy đi rồi, chúng ta cũng đi thôi, vạn nhất kinh động người ta phiền lắm."

Cổ đại nhân như tượng gỗ không nói không động, bị Vô Tâm lôi về phòng.

Nhà khách làm ăn bình thường, khách đứng đầy tiền viện, hậu viện cũng thanh tịnh. Vô Tâm đốt ngọn đèn trên bàn, sau đó mang ấm ra đặt trước bảo tiểu nhị đổ nước nóng mang về. Pha nước ấm ngâm khăn mặt, bước lên muốn lau mặt Cổ đại nhân nhưng hần lủi lại, thấp giọng hỏi: "Cậu đã sớm nhìn ra cô ấy có vấn đề?"

Vô Tâm đưa khăn mặt nói nhỏ: "Tôi không thấy cô ấy có vấn đề mà là anh. Có nhớ hôm nay tôi bảo mặt anh nhiễm hoa đào không?"

Cổ đại nhân gật đầu: "Nhớ rõ."

Vô Tâm hơi nở nụ cười: "Hoa đào là thật, đáng tiếc ấn đường biến thành màu đen, là một đóa âm hoa đào!"

Cố đại nhân hỏi: "Nếu đã nhìn ra sao không nói sớm cho tôi biết?"

Vô Tâm hỏi lại: "Không phải anh nhớ đàn bà sao?"

Cố đại nhân bình tĩnh tiến lên từng bước: "Tôi nhớ đàn bà, không phải người chết! Cậu con mẹ nó không phải người! Vô Tâm, tôi coi cậu như anh em mà cậu lại coi tôi như con khi đùa giỡn! Cậu trốn dưới gầm giường xem tôi làm với người chết!"

Vô Tâm thấy Cố đại nhân tức giận liền muốn giải thích: "Tôi trốn dưới giường là muốn bảo vệ anh."

Cố đại nhân xoay nắm tay hung hăng đâm Vô Tâm: "Cậu biết cái gì! Cô ấy là Tiểu Xuân Từ a!"

Vô Tâm nghiêng đầu nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát cú đâm. Cố đại nhân theo quán tính nhào người về trước một cái, đứng vững rồi lại khóc nức nở: "Vô Tâm, cậu cái đồ bất tử! Cậu chó má cũng đều không hiểu! Tôi con mẹ nó đã muốn ghen chết, sao tôi có thể làm với cái xác. Tôi con mẹ nó giết người thật cũng không thể làm với Tiểu Xuân Từ a! Ngày bé nếu không chuyển nhà thì bây giờ Tiểu Xuân Từ có lẽ đã là vợ tôi!"

Vô Tâm lùi lại, cho rằng Cố đại nhân thật sự không cần ra vẻ đau đớn như thế, bởi gả cho hắn cũng chẳng có gì hay. Tiện tay ném khăn mặt vào chậu nước, bê đến trước mặt Cố đại nhân: "Anh có muốn lau đi không?"

Cố đại nhân đang bị phần bị nhắc nhở, hồi tưởng lại động tác mới vừa rồi của chính mình, "Oe" một tiếng nôn ra.

Cố đại nhân dùng xà phòng rửa mặt rửa móng, rửa hết chậu này đến chậu khác. Nguyệt Nha bị Vô Tâm dẫn nằm trong phòng không được ra, nghe bên kia vách cửa đóng cửa mở rất náo nhiệt.

Qua thật lâu Nguyệt Nha mới được Vô Tâm gọi ra. Cố đại nhân ngồi trên giường cả người đầy mùi xà phòng. Cô cẩn thận quan sát hắn, cảm giác một đêm không gặp mà như gãy đi kha khá, đầu rụt vào trong áo bông, không thấy cổ.

Thời tiết rét lạnh, trong phòng lại không có bếp lò nên Vô Tâm để Nguyệt Nha cùng lên giường, đắp chung chăn có thể ấm hơn chút. Vô Tâm ngồi dựa đầu giường, Nguyệt Nha nhét tay vào túi hắn. Vẫy tay gọi Cố đại nhân ở cuối giường một cái, Cố đại nhân như thiếu nữ dơ dáy cuối cùng cũng dịch qua.

Vô Tâm nâng hai tay nắm cả Nguyệt Nha và Cố đại nhân. Hai người đều biết chuyện của hắn mà vẫn tốt như trước, cho nên hắn quyết tâm bảo vệ bọn họ, muốn bọn họ sống đến già, sống đến lưng lay cả hàm răng xìn.

Vô Tâm không kể chi tiết chuyện vừa rồi, chỉ nói Cố đại nhân bị Tiểu Xuân Từ câu dẫn mới đến phòng cô ấy. Hắn vừa vào Vô Tâm cũng nhảy qua cửa sổ vào theo, cứu Cố đại nhân trong tay ác quỷ. Nguyệt Nha nghe tới đó nhìn không nổi thâm oán: "Làm gì như mấy thằng nhóc chưa thấy đàn bà, cũng không cần thận ngấm lại, trời cao đền cái bánh cũng không cho lại vô duyên vô cớ cho đàn bà?"

Cố đại nhân cúi mắt không dám nhìn một câu, bắt chước Nguyệt Nha dút tay vào túi Vô Tâm. Hắn không phải loại người tình bi lụy, cơ hồ là lang tâm câu phé mình đồng da sắt, nhưng nhớ tới Tiểu Xuân Từ một tiếng lại một tiếng đuổi hắn "Đi", hắn đau lòng. Dùng hết sức thông cô hòng cật lực tìm lời nói, không dám nghĩ đến nữa: "Trách không được Đinh đầu to bỏ Trương lông ngắn mà chuyên tâm bắt tôi, nguyên lai là có người bên gối thổi gió."

Vô Tâm giải thích cho Nguyệt Nha: "Nhạc Khởi La gả cho Đinh đầu to làm bà Chín. Cô ta không chế bà Bảy... chính là hồn phách của Tiểu Xuân Từ, làm cô ấy thành cái xác không hồn đuổi đến huyện Trường An." Sau đó chuyển sang nói với Cố đại nhân: "Ba hồn bảy vía và cơ thể sống rất gắn bó, không phải dễ dàng thu là thu. Trong cơ thể Tiểu Xuân Từ còn lưu lại hồn phách, lại bị Nhạc Khởi La lấy oan hồn nhập vào. Oan hồn ác khí rất nặng vốn chiếm thượng phong, nhưng đại khái Tiểu Xuân Từ đối với anh vẫn rất quan tâm, cho nên khi gặp lại đã tạm thời ngăn chặn oan hồn muốn cứu anh."

Cố đại nhân khịt khịt mũi: "Àn."

Vô Tâm vỗ vỗ sau lưng hắn trấn an: "Phép thuật Nhạc Khởi La thi triển trên cơ thể Tiểu Xuân Từ đã bị bùa phá. Tiểu Xuân Từ hồn phi phách tán biến mất trên đời. Anh yên tâm cô ấy không đau khổ."

Nguyệt Nha thờ dãi: "Họ Nhạc kia thế mà chưa đủ? Lúc đầu lấy người giấy dọa em sợ khiếp, giờ hay rồi, còn phái cả người chết ra trận. Thiện ác đến cùng tắt báo, lẽ nào không có người thu thập cô ta?"

Vô Tâm lo nghĩ: "Không chế hồn phách bằng niệm lực. Người giấy một khi cách xa, chỉ sợ cũng không hoàn toàn nghe lời, hơn nữa một ngọn lửa bắn ra cũng có thể thiêu cháy. Đổi lại thì thể không giống, không giống chính là thời gian, hơi lâu sẽ hư thối."

Cố đại nhân thất hồn lạc phách đáp: "Hóa ra làm thân quỷ cũng không dễ dàng, không trách điều tu luyện thành sát."

Nguyệt Nha tỏ vẻ đồng ý: "Đối phó lại vẫn nên dùng cái gì thuận tay."

Vô Tâm vỗ hai người chậm rãi nói: "Nhạc Khởi La có lẽ biết Tiểu Xuân Từ và Cố đại nhân có chút sâu xa, nên mới phái cô ấy đi. Tiểu Xuân Từ liên tục nhắm vào Cố đại nhân có thể thấy ý đó không tốt, muốn thương tổn anh ấy. Nhưng dựa vào bản lĩnh của Nhạc Khởi La, không cần cùng Đinh đầu to hợp tác..."

Vô Tâm không nói gì thêm, nghĩ Nhạc Khởi La trước tập kích Nguyệt Nha giờ muốn giết Cố đại nhân, là muốn biến mình thành người cô độc. Kỳ thật cô độc cũng không có gì, chỉ là Nguyệt Nha đã thành thân với mình, rồi đi tái giá không dễ. Cố đại nhân ruột đứt ngoài da có khi lên núi làm thổ phi.

Cho nên hắn không thể nhượng bộ, phải làm cho Nhạc Khôi La thật lòng xin lỗi Nguyệt Nha và Cổ đại nhân. Huống hồ chỉ có ngàn năm làm tặc, không thể ngàn năm phòng cướp. Hắn muốn cùng Nguyệt Nha sống vài chục năm, không muốn mỗi ngày lo lắng đề phòng.

Cuối cùng Vô Tâm mở miệng: "Hùng đông tôi dẫn hai người đến chỗ an toàn."

Nguyệt Nha và Cổ đại nhân không hiểu gì cả: "Đi chỗ nào?"

Vô Tâm đáp: "Thanh Vân quan."

Cách Vô Tâm ở giữa, Nguyệt Nha với Cổ đại nhân mắt to mắt nhỏ trừng nhau: "Đi Thanh Vân quan? Người ta có thể để mình ở lại sao?"

Vô Tâm thân thiết chạm vào mặt Nguyệt Nha: "Anh có biện pháp. Đợi sắp xếp cho hai người rồi anh sẽ về huyện Văn. Yên tâm sẽ không lâu, hai ba ngày sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thăm Viếng Nửa Đêm

Hùng đông Vô Tâm thanh toán tiền thuê nhà, thân nhiên đưa Nguyệt Nha và Cổ đại nhân rời khỏi nhà khách. Nguyệt Nha không nói, nhưng Cổ đại nhân đi vài bước lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng Tiểu Xuân Tử. Không khí trong hậu viện đã ảm ảm tràn ngập mùi xác thối, phân người thối mùi dấm. Mà tiểu nhị bóp mũi cau mày chỉ nghĩ là mùi lạ.

Vô Tâm kéo tay áo Cổ đại nhân không cho hắn nhìn đông nhìn tây, miễn cho bị người khác chú ý. Sau khi rời nhà khách còn ít tiền, Nguyệt Nha mua mười cái bánh bao, bánh bao rất to, Cổ đại nhân ăn năm, Nguyệt Nha ăn ba, Vô Tâm ăn nửa cái... Thấy Nguyệt Nha ăn rồi còn liếm mép chép miệng, có vẻ chưa no liền đưa nốt nửa cái còn lại cho cô.

"Anh không sợ đói." Nói với Nguyệt Nha: "Không ăn vẫn có khí lực."

Nguyệt Nha không tin, cũng không cần. Hai người nhường đi nhường lại, cuối cùng lỡ tay đánh rơi xuống đường. Cổ đại nhân bàng quan đi tới cảm khái: "Mẹ nó, không bằng cho tôi!"

Nguyệt Nha và Cổ đại nhân rất muốn biết Vô Tâm định làm gì, nhưng hắn cả cả đường sống chết không nói. Ba người ra khỏi thành lên núi, ngày hôm sau tới được Thanh Vân quan trên đỉnh núi Thanh Vân. Tuy Nguyệt Nha đã đến Trục Đài từ lâu, nhưng xa nhất chỉ đi tới ngôi miếu ở rìa huyện Văn. Ngôi miếu ấy đã coi như kim bích huy hoàng, hòa thượng bên trong tai to mắt lớn mười phần phúc hậu. Không ngờ so với Thanh Vân quan, người ít học như cô cũng thấy ngôi miếu tục hơn nhiều. Vừa đi qua cổng chào cô liền vô thức hết kéo ống tay lại sờ tóc, còn lên lên lau miệng cho ra dáng trang trọng. Cổ đại nhân đầu quay bốn phương tám hướng: "Ôi, động tiên a! Sao hồi trước không đến nhỉ?"

Vô Tâm dẫm lên bậc đá, nghiêng người nắm tay Nguyệt Nha. Cuối thu phong cánh trên núi quanh hiu, gió khô lạnh từ trong rừng tới, thổi qua lá khô sạt rung động. Một khe suối thuận núi chảy qua, tiếng nước như có như không. Vô Tâm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong tán cây mơ hồ hiện ra rường cột chạm trổ, đứng là cửa đá sau điện Ngọc Hoàng.

Đạo trưởng Xuất Trần Tử tựa hồ tuyệt đối không nghĩ Vô Tâm sẽ lại đến. Khoác trên người áo đen cổ lông chim, khoanh chân ngồi trên giường La Hán gỗ lim. Áo khoác khẽ động để lộ ra chiếc quần trắng như tuyết.

Vô Tâm đối với hắn cung kính chấp tay, ôm quyền khom người chào: "Đạo trưởng, ta lại tới nữa."

Xuất Trần Tử một đầu tóc dài rẽ đôi buông xuống, đen bóng như sa tanh. Híp mắt cao thấp đánh giá Vô Tâm, nếp nhăn nơi khóe mắt ẩn dưới tóc, chỉ lộ ra gương mặt trẻ trung trắng nõn đến kỳ lạ: "Người như thế nào lại tới nữa?"

Vô Tâm thẳng lưng dường như hơi xấu hổ, cúi đầu cười với Xuất Trần Tử: "Còn không phải vì Sư thúc tổ của ngài..."

Không đợi hết câu, Xuất Trần Tử tức giận ngắt đầu, khóe mắt đuôi mày cũng lộ hết ra: "Rầm chó! Ta làm gì có Sư thúc tổ? Sư thúc tổ của ta đã chết đến vài lần từ trăm năm trước rồi!"

Vô Tâm hơi cười giảng hòa: "Đạo trưởng ngài đừng vội, nghe ta nói hết câu đã. Sư thúc tổ của ngài đã lập gia đình, làm bà Chín ở huyện Văn."

Xuất Trần Tử lui về sau từng bước, nâng tay vỗ cái bàn nhỏ trên giường, lập tức sùi bọt mép kêu lên: "Nói xong thì cút ra ngoài!"

Vô Tâm gật đầu: "Được, ta ra ngoài nói đi."

Xuất Trần Tử như rồng bay hồ vồ lao đến kéo áo Vô Tâm: "Người dám?!"

Vô Tâm từ từ nâng hai tay vỗ nhẹ vai Xuất Trần Tử, đồng thời nhỏ giọng: "Đạo trưởng, Sư thúc tổ của ngài đùa thật chết người, chơi đến xinh đẹp cực kỳ."

Xuất Trần Tử trừng mắt không nói lời nào.

Vô Tâm tiếp tục: "Cô ta cứ chơi như thế, tương lai tất thành đại loạn, cho nên ta muốn đi huyện Văn xem lại trận pháp của Thái sư tổ. Có thấy một nam một nữ đứng ngoài cửa sổ không? Cô gái là vợ ta, chàng trai là anh em ta, không thể mang theo họ đi được nên muốn nhờ ngài giữ họ mấy ngày. Ta nghĩ với đạo hạnh của ngài, Thanh Vân quan nhất định không có chuyện ma quái."

Xuất Trần Tử rảnh tay vung áo, quay lưng về phía Vô Tâm: "Làm gì có chuyện ma quái nào?"

Vô Tâm vòng lên trước mặt hắn: "Người tu đạo luôn từ bi, hai mạng người chắc ngài có thể bảo hộ được."

Xuất Trần Tử giương mắt nhìn: "Người rốt cuộc là loại người nào?"

Vô Tâm hợp hai tay thành hình chữ thập: "Đạo trưởng làm ơn cho họ ngày ba bữa ăn là được."

Xuất Trần Tử vừa thấy Vô Tâm liền như lọt vào tầng tầng sương mù, nhìn không ra tâm địa đen trắng. Sư thúc tổ là bí mật của Thanh Vân quan, hắn phải truyền lại cho đại đệ tử, vì tương lai sau khi hắn vũ hóa đại đệ tử sẽ trở thành trụ trì mới. Bí mật chỉ như chuyện xưa huyền ảo khó giải thích, chỉ thú vị chứ không đáng một đồng. Nhưng sau khi nghe tin từ Vô Tâm, chuyện xưa thành thật khiến Xuất Trần Tử luôn gặp ác mộng.

Sau đó Xuất Trần Tử sắp xếp hai gian phòng nhỏ, cho Nguyệt Nha và Cố đại nhân ở lại. Nguyệt Nha và Cố đại nhân đối với vị đạo trưởng phiêu diêu thoát tục, thật rất thành tâm kính ngưỡng không dám nói bừa. Đến tối, Vô Tâm ngồi trên giường La Hán của Xuất Trần Tử, tỉnh tề giảng giải tội ác của Nhạc Khôi La. Xuất Trần Tử cầm trên tay một cái lọ sưỡi nhỏ về cổ kính, lắng nghe nhưng thần sắc bình tĩnh. Vô Tâm kể xong lời cuối, cách một cái bàn nhỏ hỏi với sang: "Bản lĩnh của ngài so với Nhạc Khôi La kém bao nhiêu?"

Xuất Trần Tử thấy Vô Tâm không nhắc tới ba chữ "Sư thúc tổ", không khỏi nhẹ nhàng thở ra: "Thái sư tổ của ta với ngài không cùng đường, chúng ta không thể so được."

Vô Tâm lại hỏi: "Nhạc Khôi La có thể triệu hồi hồn phách dưới đất lên, ngài có làm được không?"

Xuất Trần Tử lắc đầu: "Ta chỉ có thể trấn hồn phách xuống."

Vô Tâm bỗng tỉnh ngộ gật đầu: "Nga... Cũng không mạnh hơn ta."

Vô Tâm một đêm không ngủ, bởi vì về phòng nói thật với Nguyệt Nha, thừa nhận muốn đi huyện Văn.

Nguyệt Nha tỏ vẻ không đồng ý, lại khuyên không nổi hắn, nên nóng lòng muốn thử khóc lóc om sòm. Ngồi trên giường bột phát ra kế hoạch, cô muốn khóc mà không khóc nổi, đành xuống giường tìm Cố đại nhân. Cố đại nhân khoác áo bông vào cửa, xoa tay thở ra hơi nóng nói muốn đánh gãy chân Vô Tâm. Vô Tâm nhắc chân đuổi ra giường, vỗ đùi "Ba" một cái: "Đến, đánh đi!"

Nguyệt Nha và Cố đại nhân vừa nhu vừa cương cũng đành bó tay với Vô Tâm. Nửa đêm Vô Tâm xuất phát xuống núi, Nguyệt Nha và Cố đại nhân đi sau tiễn thật xa. Nguyệt Nha tức đến khóc thút thít: "Ngang gì đâu, cá không ăn muối, thân lừa ư nặng a!"

Nguyệt Nha lại nói: "Bọn em đi theo đi, nhiều người hơn ít người a!"

Cố đại nhân liếm môi không tiếp lời, vì thật không dám đi huyện Văn, sợ Nhạc Khôi La mà cũng sợ Đinh đầu to.

Vô Tâm dừng bước, xoay người cười với Nguyệt Nha, lại cầm tay cô hơi lắc lắc, coi như động tác cáo biệt. Không đợi cô mở miệng đáp, hắn bước nhanh về trước, vừa chạy vừa nhảy mất hút trong bóng đêm.

Vô Tâm sau khi không gánh nặng hành động càng lưu loát. Không ngừng bước tiêu sái đến hừng đông, tới một tiệm cơm gần huyện Trường An ăn điểm tâm. Chợt nghe khách bàn bên cạnh giảng giải chuyện trong huyện... Nhà khách kia gần đây thu một cô gái, vào ở mà không ăn không uống không động tĩnh. Hai ngày sau tiểu nhị không nhận được gõ cửa, không có người đáp. Đạp cửa xông vào, cô gái đã sớm nát ra giường!

"Một cô gái chết không đáng ngạc nhiên." Thực khách lại tường thuật sinh động: "Ngạc nhiên là sau khi khám nghiệm tử thi, phát hiện cô gái đã chết được mười ngày nửa tháng... quái dị đi? Cô ta hai ngày trước mới tới."

Cả tiệm ăn kinh hô, Vô Tâm trả tiền rồi đứng dậy lặng lẽ đi.

Cứ thế hết buổi sáng, Vô Tâm đi qua trấn Mỗ heo tới thẳng huyện Văn. Trong huyện gần đây thái bình, cửa thành cũng bỏ rào chắn. Vô Tâm dễ dàng vào thành, xen lẫn đám người đi về đại viện.

Hoàng hôn buông xuống, ngõ nhỏ cạnh đại viện yên tĩnh không tiếng động, cây cối đều còn nguyên vẹn. Vô Tâm chậm rãi đi vào ngõ, cảm giác phòng ốc hai bên vắng hơi người. Ngày trước đại viện náo loạn ma quỷ mấy tháng, hàng xóm sợ chuyển đi hết, nay hết ma quỷ đã lâu vậy mà ngược lại càng thêm hoang vắng?

Vô Tâm dừng trước hai cánh cổng đen to lớn. Bên ngoài khóa đồng chắc chắn, loang lổ vết bùn đất như trải qua không ít mưa gió. Khóa cửa nguyên

ven, Vô Tâm vốn cũng không nghĩ đi cửa trước. Vòng qua ngõ nhỏ, hần định treo tường mà vào. Nhớ rõ Cố đại nhân từng nói sau nhà có xây hoa viên, hiện tại hần đối với đại viện này hết sức hứng thú.

Tường hoa viên không tính là cao, mặt trời vừa khuất núi cũng là lúc hần nhảy vào. Lối đi một mảnh mềm mại cỏ hoang và lá khô dày tầng. Hoa cỏ lâu không cắt tỉa, tổng lại một dáng vẻ giương nanh múa vuốt. Chỗ khuất âm u thỉnh thoảng phát ra tiếng vang, là tiếng động vật nhỏ bị kinh động. Một trận gió đêm thổi qua, cuộn cuộn nổi lên một trời lá rụng.

Vô Tâm đi qua mấy khóm hoa hồng, phát hiện trong khu vườn nhỏ không sạch sẽ. Người không thấy, quý đã tới rồi.

Đường mòn lát đá đều bị lá rụng phủ đầy, Vô Tâm rẽ lối tiến về phía trước. Thuận lợi đến cổng vườn, ngẩng đầu nhìn lại rồi dừng bước.

Khoảnh sân trước cửa để một cỗ quan tài, chất gỗ tối đen, dường như chỉ chứa vừa một đứa bé.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Kệ Ngũ

Hầu hết những người khi còn sống nếu dương khí yếu ớt, sau khi chết âm khí cực mạnh, cho nên Vô Tâm đứng trước quan tài, trong phút chốc không dám vọng động. Nhẹ nhàng đến xem, quan tài hiển nhiên là đóng cho trẻ con. Quý nhỏ âm khí nặng, chấp niệm yếu ớt rất dễ khống chế bài bố. Quan tài cũng không cổ xưa, có thể thấy mới được người đặt ở đây.

Xuyên qua cổng vòm phía sau quan tài, đi tiếp một đoạn là tới hậu viện. Quan tài chắn cửa chính là hình thể ngăn trở, còn ngăn đón ai thì khó khó nói. Vô Tâm nghĩ huyện Văn là địa bàn của Đình đầu to, mà Đình đầu to dường như đã rơi vào tay Nhạc Khởi La. Vậy ở huyện này Nhạc Khởi La nói một là một hai là hai, có thể lệnh cả đại viện này thành cấm khu, việc gì phải bày nhiều gian lận thế này? Xem ra không phải ngăn đón mà là phong bế.

Muốn phong bế đương nhiên là khu vực phía sau quan tài. Vô Tâm tỉ mỉ quan sát quan tài, đại khái nghĩ Nhạc Khởi La vẫn cố kỵ giếng nước trong viện, nên không muốn người ngoài đến gần. Bị chôn sống ở dưới cả trăm năm, giếng nước cũng coi như là nơi tái sinh của cô ta.

Nhẹ tay nhẹ chân vòng qua quan tài, Vô Tâm bước qua cổng vòm, đồng thời hồi hận vì không mang theo mấy tờ giấy bùa. Giấy bùa trong túi Cố đại nhân vậy mà có pháp lực thật sự, có thể thấy Xuất Trần Tử không phải hạng hư danh.

Nhưng mới đi được vài bước, bỗng thấy gần đó có một thằng bé mặt mũi bụi bặm, hốc mắt khỏe miệng như đã ỉn ỉn hư thối. Nguyên lai không phải người sống mà là một cái xác trẻ con.

Một lớn một nhỏ đối diện một lúc, thằng bé bỗng nâng một tay làm bộ nắm ống quần Vô Tâm "Anh à, dẫn em đi chơi."

Vô Tâm cúi đầu, chỉ thấy da thịt trên bàn tay nhỏ bé của thằng nhóc đã bị hồng, lộ ra xương đốt ngón tay trắng toát, tóc ngắn trên đầu cũng rời tung. Vô Tâm lấy tay đẩy đầu của nó, trên đỉnh đầu có một lỗ thủng rõ ràng, chắc khi còn sống bị người ta đục thủng xương sọ. Đứa bé chết thảm lại trải qua bào chế của Nhạc Khởi La, âm khí và lệ khí đều nặng nề đến tận cùng. Vô Tâm nghĩ nó tưởng mình là đồng loại, vì hần không có hơi người sống.

Vô Tâm móc tay vào trong lỗ thủng, kéo đầu lâu của nó. Cơ thể thằng bé hốt hắng bị nhấc thẳng lên. Hần nhìn vào mắt thằng bé, mở miệng hỏi: "Là ai giết em?"

Thằng bé ngoan ngoãn đáp: "Chị ấy."

Vô Tâm lại hỏi: "Có đói bụng không?"

Thằng bé không thể gạt đầu, chỉ miễn cưỡng trừng mắt, co mấy sợi lông mi đang phân hủy: "Đói."

Vô Tâm xoay người thả nó xuống, chỉ thấy nó đứng vững rồi nghiêng người, chạy qua góc tường bắt một con chuột to. Đưa đầu con chuột vào miệng cắn mạnh, thằng bé bắt đầu hút máu như bú sữa.

Vô Tâm hiểu... thằng quý nhỏ theo mùi dương khí, gặp chuột sống giết chuột, gặp người sống giết người.

Hơi cúi người hỏi: "Em ngủ chỗ nào?"

Thằng bé giương cái miệng trương phình, một bên khỏe miệng rách ra. Nửa người con chuột to bị nó nhét vào miệng, vẫn còn giấy. Đưa tay chỉ ra quan tài ngoài cửa, không nói ra lời.

Vô Tâm gạt đầu. Đợi quý con hút máu chuột xong, hần cắn nát đầu ngón tay chỉ vào nó. Quý nhỏ thấy đầu ngón tay màu đỏ, lập tức há cái mồm đầy máu hút vào. Nhưng vừa khép môi một cái, quý nhỏ đột nhiên phản ứng... Lục phủ ngũ tạng như sôi trào, máu đen theo thất khiếu chảy ra ngoài.

Vô Tâm rút ngón tay rồi đá văng thẳng bé tiếp tục đi. Đi vài bước lại quay về kéo thẳng bé ra cổng vòm. Xé rách bộ quần áo hồng của nó rồi bước vào một thân cây. Máu tươi của hân đang ăn mòn da thịt, đợi bình minh lên dương khí đại thịnh, ánh mặt trời tự nhiên sẽ làm nó hồn phi phách tán.

Xoay người bật nắp quan tài, cho tay vào sờ một vòng, không đụng phải cái gì liền bỏ đẩy đi vào cổng.

Vô Tâm vào hậu viện, chỉ thấy bên trong vết máu loang lổ, ngoài cửa viện cũng có một cỗ quan tài nhỏ. Vô Tâm vênh tai lắng nghe, phát hiện bên trong quan tài truyền ra tiếng vang rất nhỏ, như bên trong có người trở mình. Mặt trời vừa xuống núi, đại khái cửa sau quý con chạy đến, cửa trước cũng có quý con chậm chạp đi ra. Trần cửa sau là một thằng bé, theo lý mà nói cửa trước nên là một cô bé. Nhìn quan tài nhỏ hơi chán chường, Vô Tâm bỗng nổi hoài nghi. Thái sư tổ thành thạo trận pháp, vậy Sư thúc tổ cũng không nên kém. Quan tài đen trước một cái sau một cái, có thể không lại là một loại trận pháp? Nếu trận pháp bị phá thì người lập trận có biết hay không?

Nghĩ đến đây nên chưa vội kinh động quan tài. Quý nhỏ không làm hại được hân, nhiều nhất chỉ là quấy rối một chút, hơn nữa ban đêm mới ra ngoài còn trời sáng phải trốn trong quan tài. Vô Tâm tự nhủ chắc phải ở trong giếng một đêm, dù sao đại viện cũng chưa động vào, đến hừng đông hân không sao.

Xoay người đến miệng giếng, Vô Tâm cúi người nhìn vào trong phát hiện bóng trắng rất gần, mà mực nước cũng tăng đáng kể. Chọn một nhánh cây rắn chắc gần đó, cõi sạch quần áo trên người bước vào thất lưng như đồ lót. Trên cổ lộ ra túi thơm, bên trong là bùa do đạo trưởng Xuất Trần Tử vẽ.

Quan tài nhỏ phía trước càng lúc càng kịch liệt phát ra động tĩnh, truyền ra những tiếng xèo xèo cạc cạc, cho thấy bên trong sắp có thứ gì chui ra.

Vô Tâm ôm cành khô cùng quần áo đứng trên miệng giếng, không hề chán chường nhảy vào bên trong.

Hai chân vừa chạm nước liền ra sức chống hai bên để không chìm xuống. Đưa tay sờ lên vách tường, vách tường dựng từ gạch nung, lâu năm không tu sửa nên rất bằng phẳng. Vô Tâm lấy cành khô đâm mạnh vào một khe hở giữa hai viên gạch, vừa vặn như một cái cọc gỗ nhô ra. Mang hết quần áo túi thơm treo lên giây, rồi cả người thoải mái khép chân chìm xuống.

Nước giếng rất lạnh, vừa chìm vào đã rùng mình mấy cái. Lặn tới đáy giếng rồi dừng lại trấn định một lát, sau đó bơi về hướng vách đá đã vỡ. Như con cá lún lướt qua vách đá tiến vào mật thất.

Vách đá vỡ rồi, mật thất tự nhiên cũng không còn bí mật nữa. Trong nước một mảnh tối đen, Vô Tâm chậm rãi du động, đồng thời dần dần thấy rõ tình cảnh bên trong. Quan tài đỏ vẫn để giữa như cũ, nắp vẫn trượt ra sau, xích sắt vẫn quấn quanh nhưng chỉ là hình thức mà thôi. Nước giếng theo du động của hân lưu chuyển, đẩy giấy bùa chìm nổi cao thấp. Vô Tâm tiện tay bắt lấy xem kỹ, phát hiện đồ hình trên bùa đều giống nhau.

Sau đó hân giương mắt nhìn quanh ba phía vách tường. Đồ hình đen thui trên vách tường trắng xám, không đầu không đuôi không trước không sau. Tới gần quan sát thật tinh tế, đồ hình ảnh khắc ghi trong đầu. Đối với hân tới cùng bùa chú đều như nhau, thật không dễ nhớ. Nhìn nhìn, hân hơi hối hận, hối hận vừa nhìn đã quên. Quên rồi lại cố ghi nhớ, rồi lại quên. Khẳng định là hân đã từng học đạo thuật, hình như khoảng hai ba trăm năm trước. Nhưng từ khi gặp Ngọc nhi hân liền đóng cửa sông băng tiền đề dành, chỗ đó cũng đủ cho hân cùng nàng ăn mấy chục năm. Ngọc nhi đi rồi hân cũng hết tiền, bản lĩnh cũng quên sạch.

Vô Tâm chậm rãi bơi dọc theo vách tường, ngón tay vuốt ve nét vẽ màu đen, ghi nhớ từng chút từng chút. Kỳ thật cả gian mật thất là một lá bùa lớn, hoàn toàn phong bế Nhạc Khôi La. Nhưng vách đá vỡ rồi lá bùa chỉ còn ba phần tư.

Ba phần tư có còn hơn không. Vô Tâm không biết vòng quanh mật thất bao nhiêu lần, cuối cùng đẩy vách tường mà ngoi lên, duỗi thẳng tứ chi nổi lênh bênh. Nhắm mắt một lúc nhớ lại thật rõ, xác định nhớ đúng rồi mới thoải mái thở ra.

Ngực không có khí, chỉ có hai dòng nước mỏng manh thoát ra từ hai lỗ mũi. Quấy người đột ngột lặn xuống, hân đột phát ý tưởng lạ lùng muốn nghiên cứu quan tài ở chính giữa.

Biết mình biết người, hân nằm ngửa mặt trong quan tài. Gối đầu lên gối bằng ngọc thạch, vươn chân trần kéo nắp lại nhốt mình bên trong.

Quan tài đầy kín rồi, Vô Tâm trong bóng tối giờ hai tay, nghĩ tới Nhạc Khôi La nằm thế này hơn trăm năm. Tư vị gì không nghĩ nổi, trăm năm cô độc tịch mịch thật quá đáng sợ.

Bỗng đầu ngón tay cảm giác gồ ghề, bên trái bên phải có khắc hai hàng chữ. Vô Tâm nhẹ nhàng sờ soạng phân biệt, phát hiện đó là một câu kệ ngữ Phật gia: "Ngàn giang có thủy thiên giang nguyệt, vạn lý vô vân vạn dặm thiên".

Một đôi câu này chia ra khắc hai bên, phía cuối còn vài nét bút như tranh vẽ ngây. Hai đường gọn sóng là nước, trên nước vẽ hình con vịt... đại khái chắc là vịt. Vô Tâm sờ mãi cũng không thể xác định vì nét vẽ quá giản lược, cũng có thể là ngỗng hoặc nhạn.

Nhạc Khôi La nằm trong quan tài, hân là không nhàn rồi thoải mái vẽ vẽ viết viết. Vô Tâm hơi cười, đoán chắc là bút tích của Thái sư tổ. Thái sư tổ sợ Sư thúc tổ nằm trong quan tài nhằm chán gì đâu!

Một đôi sư huynh muội, bất đồng sẽ đánh nhau, đánh nhau sẽ phân thắng bại. Thật vất vả phân ra thắng bại, người bại thống khổ, người thắng cũng không thoải mái.

Vô Tâm ở trong giếng rồi núi lấp biển đến quên thời gian. Mà Nhạc Khôi La ở nhà họ Đinh cũng trắng đêm chưa ngủ.

Máy quay đĩa mới nhất phát ra loa, lật qua lật lại nghe vài lần. Cô nhỏ bé ngồi lệt trong cái ghế sô pha to nghĩ ngợi, hai đùi duỗi xuống, từ đôi gầy cổ kính hé ra bàn chân nhỏ. Tóc mái của cô dài quá, đen thui nặng nề buồng trên lông mi, dưới hàng ngàn sợi tóc dày là đôi mắt đen trắng rõ ràng. Gấp

chiếc quạt đánh vào lòng bàn tay, cô nhìn chăm chăm vào hai ngọn đèn trên án.

Mặt án vẽ đồ Thái Cực, đèn đặt vào chỗ hai con mắt âm dương. Hai ngọn đèn, có một ngọn tóe lửa. Bình minh dần buông xuống bóng đêm dày đặc, ngọn lửa bỗng nhảy dựng lên rồi chột tắt.

Nhạc Khôi La đứng dậy, ném cây quạt rồi ra cửa. Ngoài cửa có hai vệ sĩ đứng canh, chợt nghe cô không quay đầu lại nói: "Chuẩn bị xe, ta muốn ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tình Yêu Của Cô

Ý của Vô Tâm là rời đi trước bình minh. Bình minh vẫn còn tối nhưng đã có dương khí, quý nhỏ không dám làm loạn. Quý không ra, trời giá rét mờ tối dĩ nhiên người cũng không ra, có thể thoải mái trèo tường. Nếu không kịp bình minh cũng không sao, trốn vào vườn hoa đợi trời tối là được. Trong vườn hoang vắng, kẻ cả là ban ngày cũng không có quý, không có người.

Hắn tính toán tốt lắm, nhưng dưới giếng không có trăng cũng không có sao, lại chăm chú ghi nhớ đồ hình thành ra quên hết thời gian. Đợi tới khi chui từ quan tài ra, mới bỗng nhớ tới thời gian có hạn không thể mãi lưu luyến nơi đây. Bơi từ mặt thất ra đáy giếng, hắn ngửa đầu nhìn lên không ngừng than khổ... bầu trời đã chuyển sang màu xanh trắng.

Hai chân đạp mạnh đáy giếng, mượn lực hướng lên phía trước, "Rào" một tiếng ngoi lên khỏi mặt nước. Bỗng nhiên lập tức nghe thấy một tràng tiếng động truyền vào trong tai, là tiếng sắt ma sát với đá. Ngẩng đầu nhìn phát hiện miệng giếng có bốn cánh tay vươn ra, chụp vào một cái lồng sắt rất nặng!

Lồng sắt đan xen rất nhiều thanh, hình như không chỉ che lại miệng giếng, mà thành giếng cũng che kín hết. Vô Tâm biết là hỏng việc rồi, tay và chân bám vào vách tường nhô lên, nhưng không nhiều, chỉ đủ thấy mặt trời.

Bốn gã lính đang nâng đá lớn chắn lên trên lồng sắt, thỉnh thoảng nổi lên một cái đầu không khỏi giật mình. Dù bị dọa nhưng trước mặt bà Chín không một ai dám lên tiếng. Nhạc Khôi La đoan đoan chính chính đứng trước giếng, hai tay cho vào túi áo, cả người bất động, chỉ có một đầu tóc đen thui nhẹ nhàng phát pho theo gió lạnh.

Lồng sắt cao hơn miệng giếng một cái đầu, Vô Tâm hai tay nắm lấy song sắt nhìn Nhạc Khôi La ngưỡng mộ. Hai bên đối diện chốc lát, bầu trời cũng càng sáng rõ. Sắp xếp người đứng quanh bốn phía thật tốt, vệ sĩ nghiêm trang tuân thủ chức trách, nâng súng trường nhắm mục tiêu miệng giếng.

Nhạc Khôi La mỉm cười, nhỏ giọng yêu kiều nói: "Đại ca, chui đầu vào lưới a!"

Vô Tâm rốt cục mở miệng, khàn tiếng nói: "Ngàn giang có thủy thiên giang nguyệt, vạn lý vô vân vạn dặm thiên."

Nhạc Khôi La nháy mắt tình tứ, bát phong bất động: "Đôi câu khác đi. Đọc một trăm năm, đã sớm đọc đến ghét!"

Vô Tâm dừng ở ánh mắt của cô, thấy rõ giữa mắt phải có điểm đỏ: "Mới một trăm năm đã ghét?"

Nhạc Khôi La đi về phía trước hai bước, tư thái cùng bộ dáng đều như một cô em gái, muốn trưởng thành chưa trưởng thành, mềm mại mang theo tính trẻ con: "Huynh đọc mấy trăm năm?"

Vô Tâm lắc đầu: "Ta không nhớ rõ."

Gió thổi bay tóc mái Nhạc Khôi La, lộ ra cái trán như ngọc: "Không nhớ rõ? Chẳng lẽ khai thiên lập địa đã có huynh?"

Vô Tâm tiếp tục lắc đầu: "Ta không nhớ rõ."

Nhạc Khôi La nhấc chân đi lên lồng sắt, chậm rãi ngồi xổm xuống ngay trên Vô Tâm. Đầu ngón tay chạm nhẹ ngón tay Vô Tâm, cô hứng thú cúi đầu nhìn hắn: "Tôi làm gì? Muốn tìm biện pháp đối phó ta?"

Vô Tâm ngẩng mặt: "Ta không tìm được."

Nhạc Khôi La thân thiết di chuyển ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào mi tâm hắn: "Huynh không tìm được biện pháp, còn ta đã tìm được rồi."

Vô Tâm nâng hai chân chặn vào vách tường, đem thân thể trần truồng phơi ra trước ánh mặt trời và gió lạnh: "Ta không yêu cô."

Nhạc Khôi La xem kỹ Vô Tâm trần truồng, "Xuy" một tiếng bật cười: "Lâu ngày sinh tình."

Vô Tâm nghiêng đầu nhìn cô: "Lâu ngày sinh tình? Cũng không rõ cô là nam hay nữ."

Nhạc Khởi La đặt mông ngồi xuống, nở nụ cười như một chuỗi chuông bạc, sau khi cười xong cúi đầu hỏi Vô Tâm: "Có muốn ta cởi quần áo nghiệm thân?"

Vô Tâm buông hai tay ôm lấy đầu gối, "Bùm" một tiếng chìm vào trong nước.

Nhạc Khởi La ngẩn ra, lập tức quỳ bốn chân ghé vào trên lồng sắt, dùng tiếng nói như chim nhỏ cả giận hét xuống dưới: "Có ý tứ gì?"

Vô Tâm rơi vào trong nước, cảm giác nước giếng so với không khí ẩm áp hơn chút. Chìm đến đáy giếng bơi vào mặt thất, hần nằm vào trong quan tài, không nghĩ ra phương pháp chạy trốn. Cũng may Nguyệt Nha và Cô đại nhân đều biết, hơn nữa biết hần sẽ không chết, đại khái chờ một thời gian cũng không sốt ruột.

Qua không lâu, hần nghe thấy lồng sắt bị súng gỗ leng keng. Ra khỏi quan tài trôi lên mặt nước lại thấy Nhạc Khởi La.

Nhạc Khởi La ngồi xồm trên mặt lồng sắt, để xuống một cái bát to. Trước mặt Vô Tâm đem một bao bột phấn đổ vào. Trong bát đầy thịt tươi, cô lấy tay chỉ vào chỗ bột hỏi Vô Tâm: "Huynh có đói bụng không?"

Vô Tâm nhảy lên, hai tay tóm lấy song sắt: "Ta không ăn thịt người!"

Tay Nhạc Khởi La nhỏ bé lạnh cứng đờ bưng: "Không phải thịt người, là thịt bò."

Sau đó nhìn Vô Tâm: "Bỏ thêm thạch tín, ăn hay không?"

Vô Tâm ngẩng đầu mở miệng, môi góc cạnh rõ ràng, răng nanh rất trắng đầu lưỡi rất hồng. Nhạc Khởi La cầm một miếng thịt lên đút cho hần, hần như rất đói bụng, ăn không nhai mà nuốt thẳng cổ. Nuốt xuống rồi lại ngửa mặt há miệng kêu đòi ăn.

Cách trán song tua tủa, Nhạc Khởi La ném một miếng thịt bò vào miệng của hần. Đợi hết một bát to thịt, cô nắn bóp ngón tay: "Hết rồi."

Vô Tâm nói: "Giữa trưa ta muốn ăn chín."

Nhạc Khởi La dùng hai ngón tay sờ mái tóc ngắn của hần, không biết thế nào mới có thể làm hần phục tùng, đối với sinh vật không có hồn phách cô thật bó tay vô sách. Vô Tâm đề cô sờ, cũng không muốn lấy cứng đối cứng.

Giữa trưa Nhạc Khởi La đút cho hần rất nhiều tôm, buổi tối lại đưa vào miệng hần từng khối từng khối hành khô phi. Vô Tâm ăn xong hai miếng hành khô, hỏi Nhạc Khởi La: "Cô muốn nhốt ta tới khi nào?"

Vệ binh trong viện đã ra ngoài hết, Nhạc Khởi La cúi đầu nhìn hần chăm chú: "Lâu ngày sinh tình, cho nên muốn nhốt lâu một chút."

Vô Tâm nhắc chân chống vách tường, nhẹ nhàng lay động treo trong giếng: "Ta đối với cô đã sinh ra cảm tình."

Nhạc Khởi La vỗ hai tay đầy mỡ ngấy như là thực vui mừng. Không ngờ Vô Tâm lại lập tức nói: "Nhưng cho đến khi cô lớn, ta sẽ không muốn cô."

Nhạc Khởi La nhất thời cười nhạt hừ một tiếng, lập tức giống như con châu chấu nhỏ nằm úp sấp xuống sát vào Vô Tâm. Đợi môi phần hồng mấp máy, đề giọng nói nhỏ: "Luận làm người, ta đàn ông đã làm đàn bà cũng đã làm. Luận đạo đi, ta chính đạo thông hiểu tà đạo cũng thông hiểu. Bằng thân phận cùng cảnh giới của ta, sẽ muốn thỏa mãn ham muốn trên giường của huynh sao? Nực cười!"

Vô Tâm không cho là đúng đáp: "Thân phận của cô, đơn giản chỉ là bà Chín nửa người nửa yêu. Cảnh giới của cô, đơn giản chỉ là không từ thủ đoạn muốn trường sinh bất tử. Ta nói cho cô, ta tuy không phải bằng thanh ngọc khiết, cũng coi như tam trinh cửu liệt, nói không cần là không cần. Nhưng nếu cô thả ta ra ngoài, ta có thể cùng cô giao kết bằng hữu. Tương lai cô già mà không chết, thời điểm kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, có thể tới tìm ta cầu nhau."

Nhạc Khởi La còn ghé vào lồng sắt, co lại đôi lông mày đậm nhạt vừa phải trừng Vô Tâm: "Huynh không nghĩ tới hồi lai lịch của ta một câu sao?"

Vô Tâm có chút mệt mỏi, hai tay tuy còn bám lấy song sắt nhưng thân thể bắt đầu chậm rãi chìm xuống: "Ta không gì không biết, không cần hỏi."

Sau đó buông lỏng ngón tay muốn trở lại trong nước, không ngờ rơi xuống lại đặt mông trúng cọc gỗ ngắn đang cắm ở vách tường. Quần áo và túi thơm bên trên cọc gỗ vẫn bình yên vô sự, nhưng Vô Tâm hét thảm một tiếng, chưa kêu hết đã chìm đến đáy giếng.

Trúng của Vô Tâm bị đập vào, che thân dưới khổ không nói nổi, dưới đáy giếng cuộn cuộn như lốc xoáy. Nhạc Khởi La vui vẻ cười ha ha, khúc khích như trẻ con.

Nửa đêm, Vô Tâm nghe miệng giếng yên tĩnh liền rung đùi đắc ý nổi lên mặt nước, bám vào vách tường mà nổi lên. Nhưng chưa lên cao lắm bỗng nhìn thấy một cô bé đứng trên lồng sắt, mặt không đổi sắc cúi đầu nhìn mình.

Con bé thật xấu, Vô Tâm đánh giá tiền đồ của nó, cho rằng tuy bắt từ nhưng tương lai hôn nhân sẽ có vấn đề. Đột nhiên nhếch miệng với hần, nhe hàm răng đen nhor nhóp, răng nanh sắc nhọn, nước dãi tích dính phản xạ ánh trắng. Miệng rất to, mắt lại nhỏ, đuôi mắt rất tà, ngoài đồng từ ánh lên hung ác

không còn gì khác.

Vô Tâm không để ý tới tiếp tục ngoi lên. Đến miệng giếng vươn đầu ra, hẩn nhìn quanh bốn phía phát hiện binh lính đã sớm đi hết, thay vào là mấy tên người giấy hiệu quả hơn.

Cẩn nát ngón tay quơ quơ với cô bé, Vô Tâm cố ý dụ đối phương. Mà quỷ nhỏ thấy máu quả nhiên quỳ xuống há mồm cắn. Cẩn một cái lại trúng vào song sắt, vẫn còn nhìn chăm chăm ngón tay không nhả ra. Vô Tâm không thương tổn nó, chỉ là nhẩn nại lấy ngón tay làm mồi cho nó đuổi theo cắn.

Cẩn mãi không thu hoạch được gì, lại bị một con chuột hấp dẫn đi mất. Vô Tâm đưa tay sờ song sắt, nghĩ nếu quỷ nhỏ kia tập trung cắn một đêm hẳn là đứt. Có điều máu mình có hạn không đủ mê hoặc, thu hút nó thật khó. Giếng này cũng thật đáng giận, ngay cả con cá nhỏ cũng không có, thậm chí đĩa cũng không dài.

Sáng hôm sau Nhạc Khôi La lại tới nữa, chọn mì sợi đứt cho Vô Tâm. Mỳ rất nóng, làm mặt hẩn đỏ bừng. Nhạc Khôi La thấy Vô Tâm cứ nhìn mình liên tục chỉ hỏi: "Nhìn cái gì?"

Vô Tâm đáp: "Cô là một cô gái rất được, không nhìn ra mấy kiếp trước lại làm đàn ông."

Nhạc Khôi La nâng bát to cười hi hi: "Đầu thai đầu thai, lúc đầu không nhìn thấy thai. Sinh ra mới biết mình sẽ có túi da thế nào. Túi da không quan trọng, linh hồn mới trọng yếu."

Vô Tâm gạt đầu: "Nhưng ta không có linh hồn."

Nhạc Khôi La lấy đũa đảo sợi mì trong bát, nghĩ rằng Vô Tâm có thân thể bất diệt, mình có linh hồn bất diệt. Nếu linh hồn mình không chế thân thể Vô Tâm, kết quả này nên có bao nhiêu tuyệt vời?

Chỉ yêu thân thể có tính là tình yêu? Hẩn là cũng coi như. Nhạc Khôi La nheo mắt nghiêng mặt nhìn trời sáng, nghĩ mình mấy kiếp không yêu người, nay lại yêu.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Không Cùng Đường

Vô Tâm ngụp trong nước giếng, vụng trộm phun từ miệng ra một con cá nhỏ hoạt bát. Lại quay người nổi lên, thật linh hoạt giờ tay bắt được một con đĩa rắn chắc.

Nhạc Khôi La đứng trước miệng giếng, áo choàng sa tanh đen dài thêu hoa mai trắng, cổ áo lông cáo bao quanh khuôn mặt nhỏ nhắn, dưới tóc mái bằng lộ ra đôi hàng lông mi rành mạch. Một tay cầm bát sứ Thanh Hoa, vừa lòng nhìn Vô Tâm chăm chú, đồng thời nhắc lên một con cá sống đang quẫy đuôi rung rinh, đặc ý ném về phía lồng sắt. Vô Tâm há mồm đón nhưng hụt. Cá nhỏ trượt qua má rơi vào trong giếng, hẩn cười ha ha lớn tiếng với cô: "Lại đến, lại đến!"

Nhạc Khôi La nhìn làn da trắng âm u và đôi mày sâu kín của hẩn, cảm thấy thật đẹp trai. Tuyết đầu mùa mịn màng rơi xuống, Vô Tâm đã sinh hoạt trong giếng ba ngày mà thân thể không bị đông cứng, da cũng không bị nứt. Nhạc Khôi La đã yêu chết thân thể hẩn, không có được vậy làm bạn cũng tốt.

Đem con cá cuối cùng trong bát ném đến, Vô Tâm ngửa mạnh đầu dùng răng nanh đón lấy con cá bạc nhỏ. Lập tức cúi đầu khép môi nuốt xuống, đồng thời buông hai tay một lần nữa chìm xuống giếng.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn. Vô Tâm không chịu lại ăn đồ sống, muốn đồ ăn nóng cơm nóng. Ăn uống no đủ rồi, hẩn như thường lệ treo trên lồng sắt đối với bên ngoài nói: "Ta yêu cô, thả ta ra ngoài đi, ta rất lạnh!"

Nhạc Khôi La đứng giữa tuyết, hai tay rút trong tay áo, người bất động, chỉ có tóc theo gió lạnh nhẹ nhàng phiêu: "Huynh yêu cái gì của ta?"

Vô Tâm nở nụ cười hỏi ngược lại: "Cô lại yêu ta cái gì?"

Nhạc Khôi La lẳng lặng dừng ở hẩn: "Yêu thân thể của huynh."

Vô Tâm gấp người, hai chân chống lên bám vào lồng sắt: "Chỉ có thân thể?"

Nhạc Khôi La đột ngột cười, ánh mắt khép thành hình bán nguyệt. Hoi lúng túng tươi cười lướt qua, cô lập tức khôi phục bình tĩnh: "Linh hồn ai đáng để ta yêu? Dựa vào trí tuệ của ta, nhìn ai cũng trong như lưu ly. Liếc mắt một cái đã nhìn thấu, còn yêu cái gì?"

Sau đó không tình nguyện biểu lộ xem thường, cô non nớt hừ nói: "Chỗ cao không thắng lạnh, nói vậy chắc huynh cũng hiểu sự tịch mịch của ta."

Vô Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, bỗng nhiên rất nhớ Nguyệt Nha và Cổ đại nhân, thậm chí bao gồm đạo trưởng Xuất Trần Tử. Hắn thật sự hiểu nỗi tịch mịch của Nhạc Khôi La, chỉ là cô ta tự làm vậy, không thể sống.

May là hắn đã thấy nhiều quái vật, cũng không kém Nhạc Khôi La là mấy. Nhạc Khôi La không thả hắn đại khái là còn chưa nghĩ ra cách khống chế. Ngón chân bám vào song sắt ngẩng đầu nhìn trời, trời cao vạn dặm, mây đen dày đặc, nước giếng có lẽ rất nhanh sẽ kết băng.

Nhạc Khôi La hơi hơi thấp đầu, dưới tóc mái bằng gương mắt nhìn hắn, nhìn nhìn, cô thấy song sắt rõ ràng có dấu răng.

Sải bước phía trước, cô chỉ vào dấu răng hỏi: "Ai cắn?"

Vô Tâm trải qua mấy đêm thí nghiệm, đối với quý con hoàn toàn thất vọng, cho nên thân nhiên đáp: "Con bé xấu xí trong quan tài."

Nhạc Khôi La lúc này xoay người đi về hướng quan tài trước cửa, gió lạnh quét đến, thổi bay vạt áo choàng lộ ra chiếc quần màu xanh bên trong. Không cần người bên ngoài ra tay, cô tự mình đẩy nắp quan. Bên trong chỉ có con quỷ nhỏ nằm ngửa mặt, vốn đã trong trạng thái phân hủy dở, nay bị ánh mặt trời chiếu xạ càng như bị thiêu đốt. Thân xác càng lúc càng rữa, thất khiếu chảy ra dịch vàng nước xanh. Nâng tay chạm vào nắp quan, Nhạc Khôi La lẩm bẩm về ra một đạo phù chú, cuối cùng một nét hất ra ngoài, nhắm mắt rồi ngẩng mặt lên, thanh âm vừa nhẹ vừa vội: "Trước sát ác quỷ, sau trăm dạ quang, sao thần không phục, sao quỷ dám nghịch. Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh!"

Dùng sức phát tay áo về trước, cô mạnh mẽ mở mắt. Hồn phách đang bám trong quỷ nhỏ do cô triệu hồi mà đến, nay lại bị đẩy ra. Xoay người trở về phía trong viện ra lệnh cho vệ sĩ bốn phía: "Thiêu hủy toàn bộ quan tài và xác!"

Sau đó cô chuyển hướng về phía miệng giếng: "Đại ca..."

Vô Tâm đã vô tung vô ảnh, miệng giếng dưới lồng sắt hé ra bùa vàng. Bùa vàng đối với Nhạc Khôi La tác dụng rất đáng sợ, Vô Tâm dán bùa lên là có ý muốn nghỉ ngơi.

Vô Tâm nổi trong nước, làm bạn với mấy con cá bạc nhỏ. Miệng cá nhẹ nhàng đớp lên mặt và tai hắn, mỗi ngày thức ăn đúng giờ, nếu không phải Nguyệt Nha và Cổ đại nhân cũng có sức hút, nếu không phải không khí và nước đều càng ngày càng lạnh, có lẽ hắn đã yên tâm chìm xuống dưới. Nghiêng mặt nâng tay, cá bạc nhỏ chỉ dài hơn ngón tay. Dòng nước trong nháy mắt hơi hỗn loạn, con cá đã biến mất. Hầu kết của Vô Tâm chậm rãi trượt, lại một lần đi sâu trong nước.

Vài ngày sau, mặt ngoài giếng quả nhiên kết băng.

Vô Tâm phía dưới lồng sắt, hai chân dậm ra chống vào vách tường, tiểu ào ào xuống dưới, nước tiểu cũng lạnh như băng. Nhạc Khôi La ngồi xồm trên lồng sắt, đeo chụp tai bằng lông thỏ trắng. Thấy Vô Tâm tiểu xong rồi, dùng sức chạm ngón tay lên đỉnh đầu hắn: "Có muốn đi ra?"

Vô Tâm lập tức ngẩng đầu: "Có."

Nhạc Khôi La nhảy khỏi lồng sắt, sau đó tiếp tục nói: "Muốn ra trước hết phải thiêu hủy bùa vàng của huynh!"

Một gã binh lính tìm diêm tiến đến gần lồng sắt. Vô Tâm không phản đối, thuận theo lấy ra bùa vàng đưa vào ngọn lửa.

Đá to chuyển xuống, lồng sắt cũng nhấc ra. Nhạc Khôi La sợ Vô Tâm đã thương mình, lùi xa ra phía sau. Quanh người bốn khẩu súng chĩa vào, Vô Tâm ngồi trên miệng giếng chậm rãi mặc quần áo đi giày.

Nhạc Khôi La đứng xa đề phòng hắn: "Huynh hiện tại đối với ta là yêu, hay là hận?"

Vô Tâm cúi đầu hơi nở nụ cười, một bên cài cúc áo một bên đáp: "Dựa vào trí tuệ của ta, còn có thể câu nệ yêu hận sao?"

Sau đó hắn gương mặt nhìn Nhạc Khôi La: "Kế tiếp làm sao bây giờ? Cô nhốt ta hay thả ta?"

Nhạc Khôi La nhíu mày, phát hiện mình đối với Vô Tâm như hổ muốn ăn trời, không có chỗ cào. Vô Tâm tựa hồ yêu hay hận cũng không sao, nếu là người rất dễ bài bố, không phải người lại rất khó bài bố. Nhạc Khôi La sờ vào cái chụp tai, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

"Không nhốt huynh, cũng không thả huynh." Cuối cùng mở miệng đáp: "Lưu huynh ở vài ngày, thế nào?"

Vô Tâm cười nói: "Cung kính không bằng tuân mệnh, ở thì ở."

Nhạc Khôi La cũng hơi cười, mắt phải ần ần đau. Còn chưa nói cho Vô Tâm cô đã gần mù con mắt phải, bởi vì cảm giác không cần. Vô Tâm sẽ không thương hại cô mù, cô cũng không đáng tự bực lộ điểm yếu.

Nhạc Khôi La mang theo Vô Tâm ở trong đại viện. Tuyệt càng ngày càng nặng, nhà cửa trong ngoài lạnh lẽo thê lương, hồn phách dày đặc. Trong phòng đốt lò lửa, bàn chính giữa bày một cái nồi lớn, bên trong một chậu thịt canh ủng ục sôi trào. Nhạc Khôi La và Vô Tâm ngồi đối diện, hai người cùng nhau nhìn chăm chú vào nồi, có mùi có mắt trẻ con.

Vô Tâm thật bình tĩnh nhắc một cái bánh bao lớn, cắn một miếng chậm rãi nhắm nuốt. Nhạc Khôi La uống một ngụm canh thịt trắng mịn, không tự chủ được rung mình một cái.

"Ăn thịt người bỏ người." Cô nhẹ giọng tự nói: "Trời giá rét đông lạnh, ta phải bồi bổ."

Vô Tâm nuốt xuống bánh bao, hỏi lại: "Như thế nào không có đồ ăn cho ta? Cô biết ta không ăn người. Nhạc Khởi La, chính cô miệng ăn đầy thịt lại cho ta ăn bánh bao, có thể thấy cô căn bản không thương ta."

Nhạc Khởi La với đũa vào trong nồi, gắp một cái đầu nhỏ từ trong nước canh. Gắp vào trong bát, da thịt bị ninh như tan gần hết, một viên cầu mắt nát như rơi giữa chừng, lăn vài vòng trên bàn. Một hơi hút sạch não trong hộp sọ, liếm môi ngẩng đầu: "Đại ca, có sao không ăn? Người với người còn bóc lột thậm tệ, huống chi huynh căn bản không phải là người."

Vô Tâm lắc đầu: "Cho nên ta với cô không thể cùng đi. Nghĩ không giống, muốn cũng không giống."

Nhạc Khởi La nở nụ cười: "Huynh có thể đi cùng ai? Nguyệt Nha?"

Vô Tâm không đáp lời, sợ đem lực chú ý của cô dời đến trên người Nguyệt Nha. Hắn hăng hái ăn thêm năm cái bánh bao, Nhạc Khởi La cũng hấp tấp ăn hết đĩa trề. Mắt phải dần bớt đau, trong cơ thể cô lại dần có nhiệt khí. Bỗng lưu ý đến ánh mắt Vô Tâm, không nói gì riêng nở nụ cười.

Vô Tâm ăn no mỉm cười, âm thầm dùng đầu lưỡi xia răng. Ngoài cửa nhất định có lính canh, một mình hắn có thể đánh Nhạc Khởi La, nhưng thêm bốn tên nhóc như Cổ đại nhân thì không được. Đương nhiên nếu nhất định phải trốn, vẫn có biện pháp, chỉ là hoặc nguy hiểm hoặc thống khổ.

Còn có một biện pháp rất đơn giản, phần thắng cơ hồ rất nhỏ nhưng có thể thử một chút. Vô Tâm chống tay xuống bàn đứng lên, không nói một lời hướng ra cửa. Tay đẩy hai cánh cửa, hít một hơi thật sâu không khí rét lạnh, sau đó từng bước vượt qua.

Nhạc Khởi La không hiểu gì nhìn hắn: "Huynh làm gì?"

Vô Tâm thở ra một cổ không khí rét lạnh, một chân kia cũng đã ở ngoài cửa. Nâng hai tay đi qua lính vũ trang hạng nặng hai bên, quay vào trong phòng gật đầu một cái với Nhạc Khởi La: "Tuyệt rất lớn."

Lập tức chuyển hướng phía trước nhanh chân bỏ chạy. Nhạc Khởi La đột nhiên đứng dậy chạy ra, tiện tay đoạt lấy súng trường của binh lính, kéo bệ khóa nòng giờ lên, không cần ngắm đã bóp cò. Một tiếng súng vang lên, Vô Tâm trúng đạn té ngã. Nhưng ngay lập tức đứng dậy, cả người đã ra khỏi hai cánh cổng đen.

Nhạc Khởi La biết hắn sẽ không an phận, nhưng không nghĩ tới hắn dám công khai chạy trốn. Nhắc chân về phía trước đuổi theo hai bước, cô một bên dùng tay lên đạn, một bên to tiếng hô: "Người tới, đuổi cho ta! Sóng phải thấy người chết phải thấy xác!"

"Chết phải thấy xác" bốn chữ vừa ra, binh lính ghi tạc trong lòng. Bốn gã thanh niên chen chúc đuổi theo, Nhạc Khởi La đứng ở trong viện chợt nghe tiếng súng bên ngoài vang lên một loạt. Vô Tâm có trốn lên trời sợ cũng thành bia hứng đạn.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Trần Trọc

Tiếng súng vang vọng trong con ngõ nhỏ liên tiếp không ngừng. Nhạc Khởi La đuổi sát theo, chỉ thấy Vô Tâm đằng trước rẽ một cái liền biến mất trong nháy mắt. Cô còn nhỏ chân ngắn, quần áo ăn mặc lại trời buộc, mới chạy mấy bước đã đổ mồ hôi. May mà binh lính lanh lợi, một đường đuổi một đường nổ súng. Nhạc Khởi La cuối cùng chạy ra ngõ, nghe rõ một gã lính hét tê tâm liệt phế: "Đã chết! Đã chết!"

Nhạc Khởi La đột nhiên đứng lại, theo bản năng nâng tay bịt mũi. Trong không gian tràn ngập một luồng tử khí sặc mùi máu tươi, còn xa xa trên đường cái có một người nằm sấp nát bét, là Vô Tâm.

Nhạc Khởi La không sợ máu, nhưng máu Vô Tâm có mùi khiến cô hít thở không thông. Hai bàn tay thụt vào ống tay áo không làm được gì, hít vào một hơi lại một hơi tử khí, vừa ngọt vừa ngấy lại còn tinh ác. Chấm đỏ trong mắt phát đau, cô lùi lại mấy bước lớn tiếng hỏi: "Sao lại thế này?"

Một gã cầm súng trường đứng giữa đường, ba người còn lại tiến lên lấy súng chọc vào thi thể. Vô Tâm mềm nhũn úp mặt xuống đường, trên người không biết trúng bao nhiêu đạn. Hộp sọ vỡ nát, sau lưng cũng bị bắn tan. Chân trái đứt lìa từ đầu gối, hai cánh tay như róc xương không ra hình dạng gì. Một lá gan lòi ra khỏi thắt lưng, lật hẳn ngửa ra nhưng mặt cũng không có, chỉ còn mỗi cái cầm. Ngực màu đỏ rì máu, máu màu đỏ, chợt thấy cái gì như bông trong áo, cẩn thận nhìn thì không phải, mà là bánh bao vừa ăn vào bụng lòi ra.

Ba gã lính vừa tập trung bắn, không để ý sẽ nát thành vụn như thế này. Có người phát hiện vấn đề: "Bị bắn nát sao không có máu a?"

Lời vừa nói ra, hai người còn lại cũng ngần ngại phát hiện không có máu chảy thành sông, chỉ có da thịt dính dính thứ dịch màu hồng ngấy ngấy, ngọt ngọt ghê người.

Theo lệnh Nhạc Khởi La tìm một cái giỏ trúc, cùng một cái xẻng đem Vô Tâm gom vào trong. Nhạc Khởi La đứng cách hơn trăm mét, lòng không tin

Vô Tâm thật sự đã chết. Nếu không có hồn phách thì sự huyền diệu của hắc nhất định nằm trong cơ thể, nên mới muốn mang hắc về. Xúc về nhìn xem sẽ có biến hóa thể nào!

Đội Nhạc Khôì La cùng bọn lính rút đi, trên đường lại khôi phục yên tĩnh. Một con chó hoang bản không chịu nổi đánh hơi chạy đến, ngửi quanh vết máu vài vòng.

Một lớp máu mỏng manh, đã sớm đông cứng trên mặt đường. Chó hoang ngửi qua, ngay cả thịt vụn cũng không tìm được, liền ra lẽ đường đặt móng, chán chết phóng ra một cục cứt.

Đặt đuôi ngồi xuống, dường như mất mục tiêu phương hướng. Gió lạnh thổi qua cỏ dại ven đường, một bàn tay lập lòe bò gần tới nó.

Ngón trỏ ở giữa co lại, bước nhỏ kéo cả bàn tay phía sau lại gần. Bỗng nắm chặt lấy cái đuôi, chó hoang cả kinh sủa loạn bên này một tiếng bên kia một tiếng.

Sủa được hai tiếng, cái tay đã bò lên trên lưng nó. Năm ngón tay mở ra bám vào da thịt, được lớp lông dày bản lộn xộn che khuất.

Chó hoang chạy về phía trước được hai bước thì dừng, run lên mấy cái lại chạy tiếp.

Chó hoang chạy một đêm, rạng sáng tới trước cửa một ngôi nhà. Trời chưa sáng cửa đã mở, một người trẻ tuổi còn ngái ngủ đi tới xe ngựa, đi sau là một bà lão đang bưng chậu nước rửa bát. Bà lão đem nước hắt vào vệ đường, ho khan hỏn hển dặn dò cậu thanh niên: "Chờ ông chủ ở Thanh Vân quan xem có chuyện gì. Ông ấy lương thiện nên đáp ứng được thì cố gắng đáp ứng."

Cậu thanh niên ngáp mấy tiếng rồi ậm ừ đồng ý, con chó vẫn còn bên đường lục lọi chậu nước rửa bát tìm com thừa ăn. Cái tay thành tinh trốn trong bộ lông, nghe thấy ba chữ "Thanh Vân quan" lập tức cứng lại vòng vo dò tìm phương hướng.

Cậu nhóc ngồi trên xe ngựa to, vung roi quát một tiếng, hoàn toàn không chú ý tới một bàn tay bám ở cửa kính, theo rèm cửa sổ phía sau bò vào.

Vô Tâm không nghĩ tới chính mình lại "Sống" trong bàn tay. Đêm trước bàn tay bị bắn đứt hắc liền cảm giác trời đất rung chuyển. Đội tinh táo lại là lúc phát hiện chính mình biến thành một bàn tay. Tay nằm trong bụi cỏ, ngón tay linh hoạt có thể di chuyển mọi nơi. Từ một bàn tay lớn thành người, thời gian không phải ít. Cho nên hắc tính về Thanh Vân quan báo bình an trước, sau đó tìm một chỗ kín đáo để phát triển. Nhưng một bàn tay công khai đi trên đường hiển nhiên không thích hợp, hướng hồ từ huyện Văn đến Thanh Vân quan khá xa xôi, chỉ sợ đường chưa đi hết đã không biết biến thành cái dạng quái gì.

Vô Tâm ngã ra chỗ ngồi trong xe, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ xuống ghế, giờ không thấy đau mà chỉ buồn, sợ Nguyệt Nha ghét mình.

Xe ngựa to lao xạo đi trên đường cái, tốc độ rất nhanh. Trên đường dần có người, cậu nhóc đánh xe không gặp bạn nhưng vẫn nói một mình. Vô Tâm lẳng lặng nghe, biết ông chủ hắc gia tài bạc triệu nhưng vẫn ở Thanh Vân quan tu đạo. Nay trời lạnh, Tết âm lịch cũng gần đến, cho nên con trai ông chủ sai hắc đi một chuyến mang ông về nhà. Xe ngựa thuận lợi ra khỏi huyện Văn, vừa đánh xe trên đường đất vừa hút tẩu thuốc. Vô Tâm bị xóc nảy tung, nghĩ chưa đến tới có thể tới núi Thanh Vân.

Chạng vạng, cậu đánh xe đỗ trước cửa núi rồi tự mình chạy lên. Một nhóc đạo sĩ nhỏ vác củi chậm chạp theo sau, Vô Tâm như sắp đông cứng kẹp trong bó củi.

Bó củi bị ném vào phòng củi, đánh xe đi tìm ông chủ, đạo sĩ ăn com chiều rồi cũng ngủ. Hé cánh cửa phòng củi, trong bóng đêm một bàn tay lén lút dò dẫm đi ra.

Rạng sáng, Vô Tâm bò vào tiểu viện của Nguyệt Nha và Cổ đại nhân.

Trước tiên chạy tới cửa phòng Nguyệt Nha, đứng thẳng trên ngón trỏ và ngón áp út, vươn ngón giữa đẩy cửa.

Cửa khóa kín, hắc đành chuyển sang Cổ đại nhân cách vách. Nguyệt Nha là phụ nữ, buổi đêm trước khi ngủ phải khóa cửa cẩn thận. Cổ đại nhân không để ý gì, cửa không khóa cũng không sao, gió thổi cũng không đỡ được. Vô Tâm nghiêng bàn tay lách qua khe cửa. Trong phòng đốt bếp lò, còn cả Cổ đại nhân nằm ngủ tạo ra không khí hòa thuận yên vui thoải mái. Vô Tâm thích ý rùng mình một cái, sau đó muốn lên giường. Nhưng giường cao lại không có chỗ leo, không lên được. Bỗng nhiên cảm giác bên cạnh là giày của Cổ đại nhân, Vô Tâm đơn giản chui vào trong, dù sao không có mũi không sợ chết ngạt.

Cổ đại nhân vẫn ngửa mặt lên trời ngủ say, thẳng đến bình minh mới buồn tiểu mà tỉnh dậy. Mơ mơ màng màng ôm chăn ngồi dậy, mặc thêm áo bông quần bông, nhắc chân định đi giày. Không ngờ dẫm vào lại cảm giác lòng bàn chân có gì đó vừa cứng vừa mềm. Dụi mắt nhìn xuống, Cổ đại nhân thấy một ngón tay đang ôm lấy mũi giày, ra sức chạy ra ngoài cửa.

Miệng Cổ đại nhân há ra hết cỡ, thuận cổ ngáp một cái rất to, nhân tiện nâng tay gạt gỉ trong mắt. Cảm giác thanh tỉnh rồi mới cúi đầu nhìn lại, phát hiện một cái tay tái nhợt đã bò từ trong giày ra.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào dưới chân Cổ đại nhân. Một luồng lửa giận bùng lên, Cổ đại nhân chân trần ngồi xổm xuống cầm giày mắng: "Con chó được lắm, nuôi dưỡng yêu ma quỷ quái ban ngày ban mặt còn dám làm ta sợ! Mẹ! Ông đây hôm nay không cho mày một bài học, chắc mày không biết Mã vương gia có ba con mắt!"

Đang nói chưa xong, cầm giày đập xuống Vô Tâm. Vô Tâm hoạt động ngón tay viết chữ trên đất, nhưng Cổ đại nhân đang tức sùi bọt mép đâu cho hắc

cơ hội. Cộp cộp vài tiếng, Vô Tâm bị đánh chạy loạn trong phòng. Cổ đại nhân cau mày tròng mắt, mỗi tay một cái giày ngồi dưới đất đuổi vòng quanh. Nguyệt Nha vừa rời giường, ôm đầu tóc từ nhà vệ sinh đi ra, nghe thấy trong phòng Cổ đại nhân ồn ào liền đến bên cửa sổ nhìn quanh: "Cổ đại nhân, anh làm gì đâu? Trong phòng có rệp?"

Cổ đại nhân không ngẩng đầu, hai tay nhắm Vô Tâm chặn đường: "Không có việc gì, trong phòng có yêu quái, hôm nay không giết nó không phải họ Cổ!"

Nguyệt Nha vừa nghe thấy yêu quái, cũng không kịp hiềm dầy cửa đi vào trong. Kết quả một chân vừa rảo bước liền có một bàn tay lao đến, gắt gao bắt lấy ống quần của cô. Cúi đầu nhìn lại, đang định hét chói tai nhưng đứng lúc thu lại, cúi người bỗng nói: "Cổ đại nhân đừng đánh, tôi thấy nó như là tay của Vô Tâm?"

Hai tay Cổ đại nhân cầm hai chiếc giày, trợn mắt há mồm ngẩng đầu lên: "Tay của sư phụ?"

Nguyệt Nha không nói ra lời, vươn tay xuống dưới xem xét, hai con mắt mở to. Mà cái tay đang bám vào quần như có cảm ứng, tay cô vừa lại gần nó không biết thế nào vận lực, nhảy dựng lên. Hai bàn tay nháy mắt nắm chặt, tròng mắt Nguyệt Nha chuyển động, bốn mắt nhìn nhau với Cổ đại nhân.

"Vô Tâm a..." Cô đã mở miệng, thanh âm mạnh mẽ: "Là anh sao?"

Bàn tay dứt đưa ra một ngón trỏ, vẽ vòng quanh trong lòng bàn tay Nguyệt Nha.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Vô Tâm Trưởng Thành

Trong phòng Nguyệt Nha sạch sẽ không thối, cho nên hai người và một cái tay chuyển sang đó. Nguyệt Nha luống cuống tay chân mạng chần bồng đặt lên bàn, Vô Tâm thì khoác tay lên vai cô. Dưới bả vai là cúc áo, một ngón tay nóng lòng muốn thử dò vào, tham lam bên trong ấm áp, hơn nữa còn hai cái bánh bao lớn thơm ngào ngạt.

Cổ đại nhân đi giày, tay cầm gậy cánh giác nhìn lên vai Nguyệt Nha: "Tôi nói, em xác định đây là tay sư phụ?"

Nguyệt Nha tránh mặt trong đám tóc dài: "Từ đầu đến chân anh ấy tôi đều đã xem đến tám trăm lần, lại không biết tay chồng mình dài ngắn thế nào?"

Nói chưa xong trăm trọng thờ dài. Vô Tâm dùng ngón út ôm lấy áo Nguyệt Nha, ngón trỏ và ngón cái duỗi thẳng làm hình súng bắn về phía Cổ đại nhân.

Cổ đại nhân không tự chủ được cũng thờ dài theo: "Chuyện này mỗi lần lại khác? Lần trước chỉ thiếu nửa đầu, lần này thừa một cái tay phải!"

Nguyệt Nha và Cổ đại nhân ngồi xếp bằng trên giường, cái tay thì bị để xuống bàn. Nguyệt Nha ngửa đầu ra sau hất mái tóc, trong lòng không rõ có cảm xúc gì. Nếu Vô Tâm thiếu tay thiếu chân trở lại, cô khẳng định sợ đau rơi rất nhiều nước mắt. Nhưng đối mặt với cái tay trên bàn lại rất tỉnh táo.

Cổ đại nhân cũng cảm giác như bị mộng du. Đầu giường Nguyệt Nha đặt lò sưởi, hán ngay cả tất còn chưa mặc, ngón chân theo bản năng nhích tới nhích lui. Vô Tâm úp sấp tên bàn, ngón trỏ ngón giữa thay phiên gõ nhịp, cảm thấy hai người đều đang nhìn mình liền di động ngón tay viết chữ ra mặt bàn. Lúc còn nhỏ Nguyệt Nha theo cậu học được chút văn hóa, chữ to miến cưỡng còn nhận thức được, nhưng còn nhầm lẫn tùm lum nên Vô Tâm cố ý viết theo cho Cổ đại nhân. Đoạn xương trắng trong cổ tay cũng nằm trong tầm mắt Cổ đại nhân. Cổ đại nhân nhìn một lúc, bỗng quay đầu hất xì, Nguyệt Nha dần hiểu ý Vô Tâm, vươn qua bàn vỗ hán: "Anh đừng quay đi, xem anh ấy viết cái gì?"

Vô Tâm trên bàn thao thao bất tuyệt, cuối cùng đưa ra yêu cầu muốn Cổ đại nhân đem mình vụng trộm chôn dưới lòng đất.

Nguyệt Nha đã rõ toàn bộ sự thật, nghĩ đến Vô Tâm bị thương nặng, tim cũng như bị bắn thủng, quả nhiên đau lòng giàn giụa nước mắt. Nghe Cổ đại nhân thuật lại chuyện của Vô Tâm, cầm khăn lau nước mũi ồm ồm phản đối: "Không được! Hai gian phòng còn không đủ anh lớn? Sao cứ phải chui xuống đất? Mùa đông dài, đều rất lạnh, muốn sống hay muốn chết a?"

Cổ đại nhân cau mày xị mặt đồng ý: "Sư phụ, không gạt cậu, bộ dáng này của cậu dễ nhìn hơn lần trước nhiều. Nguyệt Nha không sợ, tôi lại càng không sợ. Chỉ cần cậu không chạy linh tinh trong phòng như chuột, đừng trong phòng đi ta không phản đối."

Vô Tâm chờ hai người nói xong, tiếp tục vẽ chữ tỏ vẻ hiện giờ đang hình bàn tay, nhưng không rõ sau hai ngày sẽ lớn thành dạng gì.

Nguyệt Nha không muốn tiếp tục đôi co với hán, trực tiếp hai mắt dầm lệ nói: "Ngoài phòng đàn ông làm chủ, trong phòng đàn bà làm chủ. Hôm nay em làm chủ. Cái rô đầu ròi?"

Không đợi trả lời tự mình đến đầu giường, mang cái rô đựng kim chỉ tới. Đồ hết kim chỉ ra ngoài lại lót trong rô một tầng áo gối: "Sau này anh ngủ trong này, đợi lớn lên em sẽ đổi cái rô khác."

Vô Tâm yên tĩnh một lát lại viết, muốn sang phòng Cố đại nhân nằm. Hắn biết rõ quá trình trưởng thành của mình, không muốn cho Nguyệt Nha tận mắt thấy. Nguyệt Nha có thể chấp nhận mình như vậy đã là kỳ nữ. Hắn nghĩ mọi chuyện đều có hạn, không thể vì Nguyệt Nha không sợ mà lúc nào cũng liều dọa. Vạn nhất ngày nào đó Nguyệt Nha vùng tay áo không cần, mình lại mất công trọn mắt.

Nguyệt Nha không cần biết hắn ở phòng nào, chỉ kiên quyết không chui vào đất là được. Cố đại nhân ngoáy lỗ tai: "Ồ phòng tôi đi... Nhưng phải thành thật, tôi tỉnh cậu tỉnh, tôi ngủ cậu ngủ, hơn nữa không được chạy loạn trên giường."

Hiệp nghị đạt thành, gió êm sóng lặng. Nguyệt Nha đun nước rửa mặt, lại lau tay cho Vô Tâm. Lúc lau tay Cố đại nhân có thấy, ngạc nhiên chọc vào cổ tay bị gãy. Nguyệt Nha nhất thời quay người cản hắn, đỏ mặt tía tai cả giận nói: "Anh đừng làm thế!"

Cố đại nhân vòng đến trước mặt cô, thật lòng nói: "Em xem trong cổ tay cậu ta, như có chỗ rất không thích hợp?"

Nguyệt Nha nhìn miệng vết thương trên cổ tay, phát hiện xương cốt tuy vẫn trắng như vậy, nhưng ngoài lớp thịt bên trong kết lại một tầng mỏng trong suốt, nhẹ nhàng sờ bàn tay, bàn tay cũng như dày hơn.

"Có thể là bắt đầu dày thịt!" Nguyệt Nha giương mắt nhìn Cố đại nhân: "Anh sờ xem, mu bàn tay đều phình ra."

Cố đại nhân muốn nắm tay, nhưng Vô Tâm nhanh như chớp chạy dọc cánh tay bám lên bả vai Nguyệt Nha. Nguyệt Nha nâng tay vỗ hắn, nghĩ may mà không ở nhà mẹ đẻ, bằng không con rể hình dạng này, còn để mình cùng sống với hắn sao?

Nguyệt Nha vốn không quản Cố đại nhân, vì hắn không sạch sẽ, thu dọn cho hắn đến mai lại đầu vào đây. Nhưng nếu Vô Tâm đã về lại ở trong phòng hắn, cô cũng không nghĩ nhiều, nhàn rỗi làm việc tốt. Để Vô Tâm lên giường, cô một bên quét rác một bên lẩm bầm lầu bầu: "Anh lớn thế nào? Dài tay trước hay thân thể?"

Vô Tâm cảm thấy một lời khó nói hết, muốn viết nhưng thiên ngôn vạn ngữ, hơn nữa chắc gì có thể viết rõ, thế nên chui vào vỏ không đáp. Cố đại nhân bưng một bát to mỳ nóng lên giường, húp sùm sụp xì khói ra đầu. Nguyệt Nha cầm chổi đứng thẳng phát hiện có vấn đề: "Anh ngay cả miệng cũng không có thì ăn kiểu gì?"

Vô Tâm chui ra viết lung tung trên giường, Cố đại nhân nhìn rồi cuối cùng nói cho Nguyệt Nha: "Dùng nước ngâm là được, chưa lớn chưa ăn được cơm."

Nguyệt Nha nghĩ: "Nước không đủ no a, hầm canh ngâm thì hơn?"

Vô Tâm viết ba chữ to trên giường: "Đừng cho muối!"

Cố đại nhân theo Vô Tâm dẫn không nói cho Xuất Trần Từ, sợ lão đạo lại tới hàng yêu trừ ma đem hắn băm nhừ. Dù sao Thanh Vân quan sát nghiệp không lỗ, chỉ cần trụ trì lên tiếng các đạo sĩ khác cũng không cần coi trọng hai người ăn không ngồi rồi.

Đến buổi chiều, Vô Tâm nói Cố đại nhân đi tìm một cái hang. Cố đại nhân ngại thời tiết lạnh không chịu đi. Nguyệt Nha cũng nói: "Hang đá vừa lạnh vừa cứng, sao thoải mái như rỗ?" Nói xong lại tìm một cái áo gối đắp lên: "Lại cho anh thêm chăn."

Vô Tâm không có biện pháp, thừa dịp còn nắm ngón tay hoạt động, bò lên người Nguyệt Nha, sờ mặt rồi sờ tóc thân thiết khó lường. Nguyệt Nha biết ý của hắn, nhân khi Cố đại nhân không chú ý đem Vô Tâm để vào trong ngực.

Đêm đến Nguyệt Nha về phòng, Cố đại nhân lên giường một lúc rồi cũng ngáy như sấm. Cái rỗ đặt gần lò sưởi, Vô Tâm nằm trong áo gối, trong bóng tối chỉ thấy phía dưới dãn to ra, như bên trong đang lớn lên.

Cố đại nhân ngủ thật say, trong mộng mơ về hai năm trước. Hai năm trước hắn đánh giết chinh phạt, trên núi Đầu heo đánh đầu thắng đó không gì cản nổi. Đánh giết tới trời sáng, hắn mở to mắt tỉnh lại. Mắt nhìn hoàn cảnh bốn phía đơn sơ, có chút suy nghĩ tới bản thân mà lòng tràn đầy buồn bã.

Với tay nhắc cái rỗ cạnh lò sưởi lại gần, hời cái tay: "Sư phụ, còn ngủ sao?"

Trong áo gối không động tĩnh, không phải tác phong làm việc của Vô Tâm. Bỗng hoài nghi hắn nửa đêm chuồn mất, vội vàng xốc áo gối lên nhìn vào trong tìm tòi. Nhưng nhìn lên nhìn xuống, quá sợ hãi bật dậy!

Nguyên lai tay bên trong đã không còn là tay.

Ngừng thở sợ run chớp chớp mắt, Cố đại nhân to gan nhắc rỗ lên nhìn cho rõ, chỉ thấy một khối thịt hồng to nhỏ lộ ra, da lưng đầy nếp nhăn. Xương ngón tay mảnh khảnh rời ra ngã trái ngã phải. Thịt màu đỏ tươi sáng, bên ngoài phủ một tầng mỏng. Cố đại nhân lo lắng cẩn thận huyếch khối thịt một cái, non nớt mềm mềm, ngoài ra không có gì lạ. Cúi đầu nghĩ, ân ân có chút ngọt tính, trừ bỏ ngọt tính, ngoài ra cũng không có gì lạ.

Cố đại nhân có nghĩ Vô Tâm sẽ lớn thành cánh tay rồi cả cơ thể, nhưng vạn không nghĩ tới qua một đêm chẳng những không có tay, thậm chí ngón tay cũng mất. Bê rỏ ra cửa sổ đón ánh mặt trời nhìn kỹ, phát hiện thịt đỏ không giống thịt, chỉ giống túi máu, đục nhưng có thể thấu ánh sáng.

Cố đại nhân không dám đụng sợ bể mất. Nhẹ tay nhẹ chân bỏ vào rỗ, mặc quần áo đi giày, nước tiểu cũng chưa tiểu trực tiếp chạy sang phòng Nguyệt Nha cách vách. Như cướp lao vào nói nhỏ với Nguyệt Nha: "Khó lường, sư phụ biến dạng thật!"

Nguyệt Nha hoảng sợ: "Biến dạng gì?"

Cố đại nhân chỉ ra cửa: "Em tự đi xem một cái đi!"

Nguyệt Nha thấy cái gì đó trong rổ, cũng phát ngốc ra. Cô không có chủ ý, Cố đại nhân cũng không có. Không thể nê hà đành phải làm như ngày thường, ngậm vào bát to canh thịt. Nguyệt Nha thật cẩn thận lấy Vô Tâm ra, kết quả cầm lên phát hiện xương cốt không có gì, chỉ có một miếng thịt lưu lại trong bàn tay cô.

Đem thịt bỏ vào trong bát, nhặt một ngón tay trong rổ lên. Da ngón tay như bì lợn khô ráo, xương cốt đặc biệt nhẹ tưởng như sờ vào có thể nát. Nguyệt Nha nuốt nước miếng trong lòng run sợ.

"Anh..." Cô chuyển hướng bát canh nhẹ giọng hỏi: "Anh là Vô Tâm sao?"

Trong bát không có phản ứng, trước sau chỉ có một khối cơ thịt quái dị.

Sau một ngày, Vô Tâm không tiếp tục biến hóa. Đêm tới Nguyệt Nha muốn đem cái rổ về phòng, nhưng Cố đại nhân có ý tốt muốn để lại.

Nguyệt Nha cả đêm không ngủ tốt, biết mình giả nhầm người không thích hợp, nhưng bảo cô bỏ Vô Tâm tìm người khác, cô thật sự luyến tiếc hần. Hốt hoảng một đêm, sáng sớm hôm sau lại xuống giường mở cửa phòng, thỉnh linh thấy Cố đại nhân cách vách phọt ra, sợ hãi hét với cô: "Xong rồi xong rồi, sự phụ biến thành giò!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thiên Biến Vạn Hóa

Nguyệt Nha và Cố đại nhân sống vai đứng trước giường, nhìn cái rổ cạnh lò sưởi đầu giường há hốc mồm.

Ngày hôm qua vẫn là một khối thịt hồng, một đêm công phu thế nào lại kéo dài ra một thước, một đầu tròn một đầu nhọn, màu đỏ tươi nhạt đi, nhìn đúng là một con giò to hồng non mềm. Cái rổ nhỏ đã không chứa nổi nó, cái đuôi nhỏ vươn ra gác lên một góc chần bông.

Cuối cùng Nguyệt Nha lắp bắp mở miệng: "Lại lớn thành như vậy?"

Cố đại nhân cầm rổ lên so sánh: "Nặng hơn hôm qua không ít, tăng cân rất nhanh."

Hôm qua còn là cục thịt đỏ như tim, nhìn tuy quái dị nhưng không đáng sợ. Nay biến thành giò khổng lồ thật muốn dọa chết người. Cố đại nhân nâng rổ, hai người chăm chú nhìn kỹ con giò, chỉ thấy trong cơ thể nó có một sợi chỉ màu trắng, kéo dài từ đầu đến đuôi không rõ là cái gì.

Nguyệt Nha cố lấy can đảm vươn tay đến, nhẹ nhàng sờ rồi nói cho Cố đại nhân: "Còn rất trơn."

Cố đại nhân kéo rổ lên mũi ngửi, nghe răng trợn mắt nhìn Nguyệt Nha đau khổ nói: "Không thấy gì."

Nguyệt Nha cũng cúi người hít một hơi rồi thẳng người: "Có mùi khó ngửi, vừa ngọt vừa tỉnh."

Cố đại nhân hỏi Nguyệt Nha: "Trước đây cậu ta cũng có mùi này sao?"

Nguyệt Nha lập tức lắc đầu: "Không phải, trước anh ấy không có mùi gì cả."

Sau đó hai người cùng thở dài một tiếng.

Hình dạng mới của Vô Tâm tuy không dễ nhìn, nhưng Nguyệt Nha và Cố đại nhân đều là người từng trải sóng gió, cho nên cũng không quá ngạc nhiên. Nguyệt Nha như thường lệ dọn phòng nấu cơm, Cố đại nhân rửa mặt xong theo lệnh cô mang Vô Tâm chuyển sang một cái rổ to hơn.

Chuyển xong, cúi đầu nhìn chằm chằm nửa ngày, càng xem càng giống giò, cuối cùng cả người ghé tòm khó chịu. Đem rổ nhẹ nhàng để lên giường rồi lấy chăn tời. Chần bông qua một đêm hun đúc rấm thối chân thối, ẩm áp hòa cùng mùi vị che lên cái rổ, đúng là mắt không thấy tâm không phiền.

Đến chiều Cố đại nhân vào phòng Nguyệt Nha, mọi người đều thích sạch sẽ, trong phòng Nguyệt Nha lại gọn gàng, Nguyệt Nha cũng rất tháo vát. Cố đại nhân ngồi đầu giường gần lò sưởi, u uất trong lòng vui đi rất nhiều.

Nguyệt Nha đem rổ tới đắp thêm áo gối, đặt cạnh lò sưởi. Nguyệt Nha một bên thêu thùa may vá một bên liếc rổ đảo mắt, hy vọng có thể nhìn thấy chút động tĩnh. Nhưng con giò to dương dương tự đắc nằm trong rổ, vẫn không nhúc nhích.

Khâu vá một lúc lâu, Nguyệt Nha buông kim thẳng lưng, ngẩng đầu kêu: "Cố đại nhân anh nói..."

Cố đại nhân đang ngăn người thỉnh linh bị động, run lên một chút. Nguyệt Nha không nghĩ mình lại dọa hần, nhất thời cũng ngậm miệng. Hai người im lặng

một lát, Cổ đại nhân bỗng cười khổ hỏi: "Vừa rồi em bảo gì?"

Nguyệt Nha không hiểu gì nhìn hấn: "Tôi vừa gọi Cổ đại nhân a!"

Cổ đại nhân quay đầu nhìn ra cửa sổ: "Không có lính không có ngựa, không có súng không có tiền, tôi mẹ nó tính gì đại nhân!"

Nguyệt Nha chớp mắt không lĩnh hội kịp: "Gọi thế làm anh không vui, sau này tôi sẽ sửa là được? Vậy anh muốn tôi gọi là gì?"

Cổ đại nhân biết Nguyệt Nha chưa lâu lắm, nhưng bên người không thân thích liền coi cô như người trong nhà, nhưng chỉ để trong lòng thôi, nói với cô: "Nguyệt Nha, em có biết lúc trước tôi là dạng gì không?"

Nguyệt Nha lại cảm kim lên: "Biết, lúc trước anh rất uy phong, thấy anh cũng không dám ngẩng đầu nói chuyện."

Cổ đại nhân gật đầu, lập tức cau mày: "Em bỏ kim chỉ xuống, khâu giày gấp gì? Thành thật nghe tôi nói!"

Nguyệt Nha nở nụ cười, không chấp nhặt với hấn: "Được, anh nói đi, tôi nghe đây."

Cổ đại nhân mặt không thay đổi nhìn cô nói: "Nguyệt Nha, tôi không thể cứ ở đạo quan mãi, tôi phải ra ngoài giành chính quyền!"

Nguyệt Nha nhất thời khản trương: "Giành chính quyền? Anh đơn thương độc mã muốn đánh ai a? Mới yên tĩnh được vài ngày anh đã muốn gây sóng gió?"

Cổ đại nhân khoát tay chặn lại: "Không cần tóc dài não ngắn, tôi coi em như em gái mới nói lời trong lòng! Ai nói giành chính quyền là phải động đao thương? Em thấy ngoài Trương lòng ngắn với Đinh đầu to thì tôi không biết nhân vật nào cao cấp hơn? Nói cho em, thầy tướng số nói tôi là sao Vũ Khúc hạ phẩm, cuộc đời tất thành nghiệp lớn, nhưng cứ ở mãi đạo quan này sao thành nghiệp lớn?"

Nguyệt Nha nghe hấn đuổi trâu nã pháo, cảm giác rất có ý tứ: "Vậy anh nói anh muốn làm gì đi?"

Cổ đại nhân liếm môi khô ran trịnh trọng tuyên bố: "Tôi tính đi Thiên Tân, em cũng đi theo đi. Vừa vận sự phụ chưa lớn còn có thể đỡ tiền vé. Thiên Tân là thành phố lớn, em đã tới chưa?"

Nguyệt Nha lắc đầu: "Tôi khẳng định chưa đi qua, ngay cả huyện Trường An cũng là lần đầu tiên."

Cổ đại nhân thỏa thuê mãn nguyện giương đầu, nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ: "Vốn tôi còn nghĩ triệu tập các anh em tan tác đứng đây, một lần nữa đánh chiếm huyện Văn, nhưng qua mấy tháng cân nhắc phát hiện dù có đội ngũ chính tề, cũng không phải đối thủ của Đinh đầu to, hơn nữa trong huyện còn có yêu quái khiến tôi không dám đi. Vậy nên muốn đến Thiên Tân thử thời vận, cùng lắm thì tay không trở về, cùng lắm chỉ mất tiền đi đường chẳng đáng gì."

Nguyệt Nha đối với tiền đồ của Cổ đại nhân không hề tin tưởng, có điều nhớ ra một sự kiện khác: "Nếu chúng ta đi xa có khi yêu quái không đuổi kịp?"

Cổ đại nhân nhắc tay gãi đầu: "Hấn là thế!"

Nguyệt Nha liếc cái rỏ: "Cũng không biết Vô Tâm có nguyện ý đi hay không, cho dù có bớt tiền xe của anh ấy hai người mình cũng không đủ tiền! Hiện giờ tiền ăn đều là đạo quán bao a!"

Cổ đại nhân không dám nhìn rõ trực tiếp vung tay: "Không quản cậu ta có nguyện ý hay không, dù sao giờ cũng không nói được! Về lộ phí, buổi chiều tôi sẽ đi tìm Xuất Trần Tử xem có thể mượn tiền hay không. Tóm lại phải hành động thật nhanh, bằng không ngày càng kéo dài ai biết sự phụ lại biến dạng thế nào? Vạn nhất hai ngày nữa giò to bằng nửa người, chúng ta sao mang nó lên xe lửa?"

Nguyệt Nha tuổi trẻ, lòng hiếu kỳ lớn, trong lòng thật rất muốn tới Thiên Tân mở mang tầm mắt... đương nhiên đi cũng được không đi cũng được. Cổ đại nhân thấy cô không phản đối, ngay khi vừa ăn cơm trưa xong thật sự ra ngoài tìm Xuất Trần Tử.

Cổ đại nhân ra ngoài mấy tiếng liền mang hai trăm đồng trở lại. Vui vẻ ra mặt vào phòng Nguyệt Nha, thật lòng ca ngợi Xuất Trần Tử một phen: "Lão đạo nhà người ta thật trọng nghĩa, nói mượn tiền mà cho luôn. Tôi đã sớm nhìn ra người không phải phạm nhân, đáng người cao lớn kia, tóc dài kia, khí chất kia, sức khỏe kia, đáng tiếc xuất gia làm lão đạo, bằng không cũng làm tới quan lớn!"

Nguyệt Nha nghe hấn to tiếng, không khỏi tinh thần tỉnh táo: "Người có hỏi Vô Tâm không?"

Cổ đại nhân cao giọng đáp: "Có, tôi nói không biết."

Nguyệt Nha hơi kích động nâng tay sờ búi tóc đằng sau, có chút tự biết xấu hổ: "Vậy chúng ta thật sự đi Thiên Tân? Anh đến Thiên Tân tìm ai nương tựa a?"

Cổ đại nhân lớn tiếng vung tay: "Em đừng quản, tôi cũng không phải đại ngốc, trong lòng lại chưa tính rõ?"

Đến buổi tối, Nguyệt Nha đem Vô Tâm nhắc ra đặt vào một chậu canh ấm áp. Canh không có chất béo, ngâm đến lạnh rồi mang ra xoa, sau đó nói với Cổ đại nhân: "Nếu anh sợ nó thì để tôi mang về phòng. Tôi nhìn cả ngày đến quen rồi."

Cố đại nhân hơi do dự muốn đồng ý, nhưng đồng ý thì lại trái giao ước với Vô Tâm. Đưa tay cầm rỏ kiên trì nói: "Không cần, tôi cũng nhìn quen rồi. Lại nói ai biết sáng mai sẽ biến thành dạng gì? Biến đẹp thì thôi, nếu kinh hơn giới... Quên đi quên đi, cứ để ở đây! Sáng mai tôi xung phong nhìn đầu tiên."

Vì đã định mai xuống huyện Trường An ngồi xe lừa, cho nên trời vừa tối Nguyệt Nha đã lên giường, muốn ngủ sớm dậy sớm mà trần trọc không yên. Cố đại nhân nằm trong chăn thoít suy tư chuyện thiên hạ đại sự, cũng mất ngủ. Hai người đều đêm khuya mới ngủ, thành ra vừa nhắm mắt trời đã sáng.

Cố đại nhân trong lòng mang chuyện lớn, cửa sổ vừa trắng liền ngồi dậy xem rỏ. Trên mặt như cũ đắp một cái áo gối, Cố đại nhân nắm một góc tim đập loạn nhịp, không biết mình sẽ thấy cái gì đây.

Cẩn rắng ác tâm xốc mạnh áo gối cúi đầu nhìn vào, mở to hai mắt bỗng nhiên muốn phun ra.

Con giò trong rỏ lại dài ra nửa thước, đuôi nhọn không thấy nữa. Từ đầu tới cuối trong veo như nước, vừa thô vừa béo, hơn nửa không còn bóng loáng như hôm qua, da non gồ ghề, khắp nơi mọc lên lông trắng nhỏ, chột thấy đúng là một con sâu to mắc bệnh rụng lông!

Cố đại nhân lý giải chỗ khó của Vô Tâm, thừa nhận hẳn giò thật sự không biết gì. Chỉ ngón tay thử sọi lông cứng mềm, thấy không thủng tay liền cầm để lên giường, nhấn mặt nhấn mũi từng mất cuộn lại.

Cố đại nhân không để Nguyệt Nha nhìn Vô Tâm, chỉ nói: "Lớn rất nhanh, bộ dạng không khác gì hôm qua."

Nguyệt Nha gật đầu để bảo, quần áo ăn mặc chỉnh tề. Nhận cái rỏ trong tay Cố đại nhân rồi kiểm tra, trên lưng đeo bọc nhỏ còn chưa rõ ràng hỏi: "Đi thật à?"

Cố đại nhân hăng hái nhoáng gật đầu một cái: "Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đi Thiên Tân

Xuất Trần Tử thân phận cao quý nên không tự mình lộ diện, lệnh cho đệ tử chuẩn bị xe ngựa lớn đưa Nguyệt Nha và Cố đại nhân đi nhà ga huyện Trường An. Nguyệt Nha khoác bọc nhỏ, tay ôm cái rỏ to tướng nặng trĩu, có thể thấy được qua đêm Vô Tâm nặng lên không ít. Đột nhiên hơi hoảng sợ nhìn Cố đại nhân, trong lòng từng trận mưa gió không nổi. Đến thị trấn đã là mở mang tầm mắt, có điều phong cảnh thị trấn so với trấn cũng không khác biệt nhiều, cô tuy kinh ngạc nhưng cũng có hạn. Thiên Tân không giống, trong cảm nhận của cô cơ hồ ngang với ngoại quốc. Theo Cố đại nhân không tiền ra nước ngoài rốt cục có được hay không?

Nguyệt Nha lo nghĩ trái phải còn chưa ra đáp án, xe ngựa đã đưa họ tới nhà ga.

Phía ngoài nhà ga huyện Trường An chỉ có hai gian phòng ở, giờ này trời lạnh lại không phải dịp lễ tết, cơ hồ không có khách. Cố đại nhân từ Thanh Vân quan tới cũng lo sợ bất an, sợ nửa đường bị đuổi kịp. Ở nhà ga mua hai chiếc vé cầm trên tay, đi tới đi lui khó chịu chờ đợi. Sau đó xe lừa tới liền nhanh nhanh mang Nguyệt Nha lên toa tàu.

Đầu mấy xe lừa ầm ầm vang vọng, dừng ở huyện Trường An một phút sau đó lập tức khởi động, toa tàu trống rỗng hoàn toàn không có người.

Bình thường Cố đại nhân thấy Nguyệt Nha rất có thể diện, dáng điệu đáng người đều rất tốt, rất cung kính lễ phép, làm vợ cũng được. Nhưng nay vừa ngồi vào ghế, mới chột phát hiện Nguyệt Nha trong đầu toàn đất rất mất mặt. Nguyệt Nha ngồi cạnh cửa sổ, như vừa mới bị cường đạo dọa rụt cổ so vai, vẻ mặt mờ mịt mắt mở thao láo, hết nhìn đông lại nhìn tây một chút can đảm cũng không có.

Cố đại nhân lấy khuỷu tay thúc cô, nhỏ giọng nói: "Trước giờ chưa xa nhà?"

Nguyệt Nha kinh ngạc quay đầu nhìn hẳn một cái, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: "Không có."

Cố đại nhân mắt nhìn phía trước thanh thanh yết hầu: "Em thả lỏng chút, ngồi xe lừa sợ cái gì?"

Nguyệt Nha đáp: "Nga."

Sau đó ngay ngắn như một con khỉ quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Từ huyện Trường An đến Thiên Tân đi hết bốn giờ. Sau ba giờ đầu không dám lộn xộn, đến giờ thứ tư Nguyệt Nha bắt đầu dần dần linh hoạt. Thấy khách bên cạnh cầm bánh bao ăn liền nói với Cố đại nhân: "Chúng ta đi quá vội, ngay cả lương khô cũng quên mang."

Cố đại nhân ngồi nghiêm chỉnh: "Em à, chỉ biết có ăn thôi!"

Nguyệt Nha kinh ngạc: "A, anh đói tính?"

Cố đại nhân cười nhạt: "Tôi có đôi tính gì cũng vẫn không tham!"

Nguyệt Nha lại "A" một tiếng không nói nữa, trong lòng cười thầm tưởng Cố đại nhân bắt đầu chuyển thành người đang hoảng.

Xe lữa dừng rồi, Nguyệt Nha như mộng du đi theo Cố đại nhân bước xuống sân ga, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào bóng dáng hần sợ đi lạc. Vừa ra khỏi ga cô nhất thời hơi quá mắt... nhiều người quá!

Khắp nơi đều là người, ai ai cũng nói thành tạp âm ồn ào sôi động, dường như không có một nơi nào yên tĩnh. Nguyệt Nha từ khi xuống xe, không biết sao cô hòng hơi ngang, đi sau hỏi Cố đại nhân: "Cố đại nhân, chúng ta đi đâu a?"

Cố đại nhân không nghe rõ, cho cô một nửa khuôn mặt: "A?"

Sau đó không đợi trả lời gọi một chiếc xe kéo tay đẩy cô lên. Hai người sóng vai ngồi xong, xa phu cầm tay lái bắt đầu kéo, Nguyệt Nha theo quán tính trôi ra sau một cái, sợ quá hét to một tiếng. Cố đại nhân muốn cứu vớt chút thể diện với xa phu, không nề hà mắng Nguyệt Nha: "Kêu la cái gì, ngồi im!"

Xe kéo tay bánh cao su chạy trên đường nhựa, không sóc nảy như xe ngựa thoải mái hơn nhiều. Nguyệt Nha vừa ngồi quen thì xe kéo đã dừng trước một cánh cổng lớn.

Cố đại nhân xuống xe thanh toán tiền, tự nhiên bước tới gõ cửa. Cửa lớn lập tức mở, Nguyệt Nha đứng một bên chột nghe Cố đại nhân lớn tiếng, nói muốn vào gặp lão gia nhà người ta. Nói hai ba câu đối phương thật sự mời hần đi vào. Nguyệt Nha vào cửa, co rúm ngồi trên ghế cạnh lò sưởi. Cô một ngày chưa ăn cơm, bụng đang thì thầm gọi bậy. Hai tay ôm rõ kiểm tra, cô gục đầu xuống hơi hồi hận, nghĩ rằng nếu ở Thanh Vân quan lúc này đã lên giường đi ngủ.

Sau cửa không có người, cô ngồi một hồi lâu, tay chân đều sưng đến ảm áp dễ chịu. Chán quá nên đưa tay mở rõ kiểm tra, muốn nhìn Vô Tâm một cái, nhưng áo gối bọc cẩn thận muốn mở cũng không dễ dàng. Nguyệt Nha cảm thấy như còn nặng hơn hồi sáng, liền thở dài cầu nguyện trong lòng: "Anh lớn nhanh một chút đi, anh trưởng thành rồi em còn có người dựa vào."

Nguyệt Nha ngồi cạnh bếp lò non nửa đêm, mới có một thằng bé đẩy cửa tiến vào, nói Cố tiên sinh mời cô vào, còn đi đâu thì thằng bé chưa nói, Nguyệt Nha cũng không định hỏi.

Vừa đói vừa khát đi theo thằng bé, Nguyệt Nha đi trong gió lạnh, ven đường không phải phòng ở thì là sân, ước chừng đi hơn một dặm mà chưa đến nơi. Cuối cùng tới trước một căn phòng sáng trưng, cửa phòng rộng mở, bên trong tràn ra khí nóng, khí nóng thành phần phức tạp, vừa có mùi rượu lại có mùi thịt. Nguyệt Nha hít một hơi thêm nhỏ rãi ba thước, nuốt nước miếng.

Cố đại nhân trò chuyện vui vẻ tiêu sái đi ra, bên cạnh là một người mập mạp ảm áp. Gật đầu với Nguyệt Nha một cái, Cố đại nhân lại cùng mập mạp trò chuyện hơn mười phút, sau đó mới có người hầu dẫn đường đi.

Vừa đi qua mấy khu đại viện, ra cửa lại còn qua một con phố nhỏ. Cuối cùng người hầu dẫn hai người vào một tứ hợp viện nhỏ, lại hỏi: "Cố tiên sinh, ngài còn gì phân phó không?"

Nguyệt Nha nắm chặt thời cơ, nhỏ giọng nói với Cố đại nhân: "Ai... Em đói bụng."

Cố đại nhân bỗng tỉnh ngộ: "Em vợ ta còn chưa ăn cơm đâu, bên ngoài có bán bánh nướng bánh bao không?"

Người hầu đáp ứng một tiếng, quay đầu ra cửa. Có điều công phu một lát, thật đúng mua về mười cái bánh nướng rắc muối. Cố đại nhân rộng rãi thưởng hần hai khối tiền, lại nói: "Ta không cần người hầu hạ, các người đều về đi!"

Nguyệt Nha một hơi ăn năm cái bánh nướng, lại uống đầy bụng nước ảm, trong bụng có thức ăn sẽ có tinh thần: "Cố đại nhân, giờ thế nào? Chúng ta ở đây?"

Cố đại nhân tuần tra mấy gian phòng ở, phát hiện tất cả đều thu dọn sạch sẽ, rất vừa lòng: "Ồ đây không được sao?"

Nguyệt Nha rất kinh ngạc: "Đơn giản thế thôi?"

Cố đại nhân đem rõ theo vào phòng đông: "Còn không đơn giản? Người mập mạp vừa rồi có thấy không? Đây là phòng hần. Năm đó hần gặp thổ phi ở bên ngoài huyện Văn, là tôi cứu hần một mạng. Lúc ấy không cần hần báo đáp, hiện tại nghèo túng tới tìm hần, hần có thể không quản? Hần dám mặc kệ tôi? Vốn hần muốn để tôi ở trong nhà, nhưng tôi nghĩ còn mang theo sư phụ, vạn nhất bị phát hiện cũng không tốt đúng không?"

Nguyệt Nha đi vào phòng cùng hần: "Anh nói đúng. Rõ đâu? Cho tôi xem một cái rồi đi ngủ."

Cố đại nhân lập tức chặn trước giường: "Dừng nhìn, muốn ngủ thì ngủ nhanh đi. Sắp ngủ còn muốn liếc giò là có ý tứ gì?" Liền khua tay: "Đi thôi đi thôi, tôi cũng muốn lên giường!"

Nguyệt Nha mệt mỏi cực độ, đoán Vô Tâm chắc không có việc gì, thật sự quay về tây phòng. Trong phòng không đắp giường đất, thay vào đó là giường kiểu Tây rất lớn. Nguyệt Nha cởi quần áo chui vào trong chăn, nhắm mắt lịm đi trực tiếp ngủ say.

Cùng lúc đó, Cố đại nhân cũng lên giường. Đem bọc áo gối bày ra trên giường, hần muốn mở ra, nhưng hai tay vươn đến lại chậm chạp rút về nghỉ ngơi.

Hắn sợ hãi, không muốn nhìn thấy con sâu to rụng lông kia. Có áo gối cuốn còn nhìn được, nếu không có... Cổ đại nhân tưởng tượng một chút lập tức rùng mình, tỉnh cả rượu.

Cổ đại nhân tắt công tắc đèn điện rồi đi ngủ.

Lúc bình minh Cổ đại nhân tỉnh lại. Bầu trời ngoài kia vẫn chưa rõ, ánh sáng trong phòng ảm đạm, nhìn cái gì cũng mơ hồ. Cổ đại nhân nghiêng người chăm chú nhìn cái rổ, chỉ thấy bọc vải to rất nhanh, hiển nhiên thứ gì bên trong lại trường thành.

Cổ đại nhân ngồi bật dậy, lấy dừng khí tới gần kiểm tra. Tầng lớp mở ra chậm chạp, cuối cùng ần ần tanh ngọt đập vào mặt. Cúi đầu nhìn phát hiện hôm nay Vô Tâm không có đại biến, chỉ dài ra hơn nửa thước. Mặt ngoài hăn nheo không đều, chẳng những lông trắng không dài ra, mà mọc thành một lớp lông mao như nhung.

Cổ đại nhân bật đèn điện, cách lớp vải nâng Vô Tâm lên cẩn thận soi dưới ánh đèn. Nhung mao nhạt nhẽo, Vô Tâm như trước trong suốt, ần ần có thể nhìn thấy một sợi chỉ dài từ đầu tới đuôi. Cơ thể lớn nhanh nhưng lông trắng lại dài chậm, mơ hồ không rõ dính trên thân mình.

"Sư phụ." Cổ đại nhân không nhịn được mở miệng: "Cậu rút cuộc định thế nào? Mãi mới dài hơn một thước, nói xem từ đầu tới chân có chỗ nào giống người? Cậu là định biến thành sâu hay biến thành rắn?"

Xoay người trở lại giường, lấy áo gối cuộn Vô Tâm lại.

Giữa trưa Nguyệt Nha muốn nhìn Vô Tâm. Cổ đại nhân đẩy cô về phòng tây rồi cùng theo vào. Nghiêm trang ngồi trước mặt Nguyệt Nha lên tiếng: "Nguyệt Nha, có thể không nhìn sư phụ được không?"

Nguyệt Nha nháy mắt trắng bạch: "Anh ấy động?"

Cổ đại nhân biết cô hiểu lầm vội giải thích: "Cậu ta không có việc gì, hôm nay lại dài ra nửa thước. Nhưng thật khó coi, tóm lại có bao nhiêu khó coi tôi không nói rõ được, chính em xem đi!"

Nguyệt Nha nhẹ nhàng thở ra: "Tôi gan lớn, không sợ anh ấy."

Cổ đại nhân lắc đầu: "Nguyệt Nha, tôi lớn hơn em mười tuổi, cũng coi như anh trai của em. Nói câu này vì muốn tốt cho hai đứa, không thể không nói. Em với tôi không giống nhau, tôi với cậu ta là anh em, cậu ta dài thành cái dạng gì cũng không quan trọng, dù sao tôi cũng không sống cùng. Nhưng em với cậu ta ngủ cùng giường, nếu nhìn... Tôi sợ em về sau ghê tởm, ngủ chung chán sẽ không được vui.

Nguyệt Nha cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng cười khò một chút: "Tôi chấp nhận, anh ấy muốn thành dạng gì thì thành đi, tôi không cần."

Cổ đại nhân trầm ngâm khuyên nhủ: "Em không hiểu, lúc trước tôi thích nhất là bà Năm, nhưng từ lúc thấy nữ quý dưới giếng xong, vừa thấy cô ấy tóc tai bù xù liền không chịu nổi. Nói vậy sư phụ cũng giống như thế thôi, em nghe một câu đi."

Nguyệt Nha cúi đầu, chưa nói nghe cũng chưa nói không nghe, im lặng đùa nghịch ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Hình Người

Nhạc Khởi La đứng lên ghé một phen, cúi đầu nhìn vào trong chum.

Trong chum một đồng da xương mục nát, da đã muốn nhuyễn thành bông, xương cốt cũng đã mục đến sắp gãy, chạm nhẹ một cái, đồng bù xù trên da đầu tan biến để lộ con mắt khô quắt.

Nhạc Khởi La mắt thấy thân xác Vô Tâm biến thành chướng khí mù mịt, không biết làm thế nào, bắt lực. Đinh đầu to đứng ở cửa cười hớ hớ, sắc mặt trắng bạch, vẻ mặt ngây ngô nếp nhăn khô héo. Người thiếu hồn phách không thể sống lâu, chỉ sợ hân cũng không còn bao lâu nữa.

Nhạc Khởi La lấy một cây gậy gỗ chọc vào trong chum, đảo đảo làm bay lên một đám khói, bị sặc ho khan mấy tiếng.

Cùng lúc đó, Cổ đại nhân cũng đứng trước một cái chum đầy nước, Nguyệt Nha quét sân bên ngoài loạt soạt loạt soạt. Chum nước bốc khói ảm áp, là do nước sôi vừa rót thêm vào.

Sau vài ngày Vô Tâm lại biến dạng.

Cổ đại nhân hơi xoay người nhìn vào chum, chỉ thấy một con trùng núc thịt hồng hồng. So với mấy ngày trước, chỗ lõm càng lõm mà chỗ lồi càng lồi, rõ

ràng là cái hình dạng khó coi. Cố đại nhân thần kinh kiên cường cũng có chút chịu không nổi. Mỗi sáng đều đội một cái mũ, vì con trùng kia dĩ nhiên thích quây, Cố đại nhân vừa tỉnh liền phát hiện lông trắng đã muốn đâm vào mũi.

Cố đại nhân thật sự không hiểu được, ban đêm rõ ràng đem Vô Tâm bỏ vào chum, đợi trời sáng mình có nhiều dũng khí sẽ đem nó ra, để lên giường xem nặng nhẹ thế nào. Nhưng dường như Vô Tâm không cảm kích, hắn vừa liếc mắt đi một cái đã mất dạng, tự động chui vào trong ổ chăn tối tăm oi bức.

Cố đại nhân cầm một cái thảm nhỏ phủ lên chum, sau đó đẩy cửa gọi Nguyệt Nha: "Đêm rất dài quét sân làm gì, chỉ có tuyết thôi sạch mà. Vào nhà nghe mấy hát đi, ở bên ngoài lạnh cóng dễ chịu gì?"

Nguyệt Nha cầm chổi, tay mặt đồng cứng đờ bưng: "Anh ấy hôm nay có động tĩnh gì?"

Cố đại nhân phát tay: "Rất dài, càng ngày càng lớn nhanh."

Nguyệt Nha lại hỏi: "Có hình người chưa?"

Cố đại nhân nhẹ đáp: "Có một chút, em đừng gấp."

Nguyệt Nha về phòng tây, bếp lò trong phòng cháy rất đượm, cô thở dài, thật muốn đi qua liếc Vô Tâm một cái, nhưng Cố đại nhân sống chết không cho. Dù Cố đại nhân ngăn trở, nhưng mặt khác cô cũng hơi bồn chồn. Cố đại nhân ăn nhiều hơn cô mười năm cơm, nói tắt có lý. Nếu thấy cảnh tượng quá đáng sợ, cô cũng lo trong lòng sinh ra can cả đời không qua được. Hiện tại nhắm mắt lại nhớ Vô Tâm, vẫn là bộ dáng ngày xưa, sắc mặt nhàn nhã biểu cảm nhỏ nhắn. Ngẫu nhiên cũng xen vào một con giò hồng, có điều con giò không chiếm quá nhiều, tóm lại cảm thấy giò so với Vô Tâm không có quan hệ gì.

Trong phòng để một chiếc máy quay đĩa, bên cạnh là một tá đĩa nhạc toàn kinh kịch. Nguyệt Nha nghe xong một đoạn diễn, vô tình tự cảm thán một tiếng, chỉ hy vọng Vô Tâm nhanh lớn.

Cố đại nhân ở trong tứ hợp viện rất an nhàn, người mập mập cũng hay đến, hai người nói chuyện thật vui. Nguyệt Nha tránh trong phòng nghe bọn họ cao thấp đàm luận ở nhà giữa, câu nào cũng nhắc lão soái thế nào thế nào. Vậy là Cố đại nhân muốn kiếm com chỗ lão soái, nhưng lão soái luôn bận luyện binh chưa biết khi nào về. Người mập và lão soái có chỗ giao tình, đến lúc đó nguyện ý làm trung gian dẫn đường cho Cố đại nhân.

Nguyệt Nha đối với tiền đồ của Cố đại nhân vẫn không tin tưởng và hứng thú, cứ nghĩ đến Vô Tâm còn chưa thành hình người là lại dài cả đầu.

Vô Tâm nói hắn trường sinh bất tử, nhưng mắt thấy là thật tai nghe là giả. Bàn tay có thể lớn thành người sao? Nếu lớn thành cái gì đó thì làm sao? Mỗi ngày lớn lên thật hay là không? Thế nào mới là lớn?

Nguyệt Nha mười phần ưu sầu, lại không tiện cầu nhậu với Cố đại nhân nên lượng com ăn ít đi một phần ba, chỉ ăn nửa chén com tẻ và một cái bánh nướng đã no rồi.

Cố đại nhân cũng không có một quả tim thất khiếu linh lung, chưa từng lưu ý đến khuôn mặt u sầu của Nguyệt Nha. Hắn đến Thiên Tân là muốn trèo cảnh cao, cảnh cao trước mắt chưa về, hắn nhất thời không trèo đến, đơn giản chuyên tâm ngủ đông trong tứ hợp viện. Nhân rồi không có việc gì mỗi ngày đều nghiên cứu Vô Tâm. Mới đầu Vô Tâm biến thành sâu lông, hắn còn tưởng đối phương tiếp theo kết kén hóa nhộng, cuối cùng vỡ ra Vô Tâm bên trong. Nhưng sâu lông càng ngày càng lớn, hình như cũng không phun tơ. Cố đại nhân không rõ con đường trưởng thành của Vô Tâm như thế nào.

Buổi chiều Cố đại nhân tới phòng Nguyệt Nha nghe đĩa, nghe đủ lại sai cô vào bếp nấu com xào rau, còn mình ở trong phòng thả Vô Tâm lên giường. Không ngờ đẩy cửa tiến vào phát hiện chăn bông trên giường tung ra, đứng là Vô Tâm lại chui vào trong chăn của mình.

Hắn ngai trên người Vô Tâm có mùi lạ nên nhất thời nhủ mi. Đóng cửa phòng xong sai bước lật tung chăn bông, đang muốn mắng vài câu nhưng phóng mắt nhìn xuống, bỗng phát hiện vấn đề... bề ngoài ngày càng rõ ràng, trùng thịt dần có đường cong hình người!

Lấy tay sờ vào đầu tròn của con trùng thịt, bên trong vừa mềm vừa cứng, tinh tế xem phía dưới, trong đám lông trắng có một lỗ thủng nhỏ. Chọc ngón tay vào cũng chỉ mềm mềm.

Cố đại nhân kinh ngạc theo bản năng lầm bầm: "Lỗ rốn?"

Lập tức thay đổi suy nghĩ nổi lên hoài nghi: "Sẽ không là lỗ đít đi?"

Rút ngón tay mở đèn điện đem con trùng lăn qua lật lại nhìn kỹ. Lông trắng ngắn ngắn dày đặc, thịt cũng không non mịn trong suốt như trước. Cố đại nhân không nhìn ra tình hình cụ thể, bỗng cảm thấy con giò hơi động như muốn chui vào trong chăn.

Cố đại nhân không lộ ra, mang con trùng cho vào chum nước như thường, sau đó rửa tay ăn com chiều. Như thế qua bốn năm ngày, đêm nay đem con giò ra véo từ đầu tới đuôi một chút, cuối cùng phát hiện bên trong mọc xương.

Dựng con giò đứng lên, đã cao tới ngực Cố đại nhân, thân mình có chỗ thô có chỗ mềm, ần ần có thể nhìn ra hình dạng. Ở giữa tròn vo loạn thất bát tao, lông mao trắng rụng một ít lại mọc một ít, dán lên da hồng sinh trường. Về các phần khác lông rậm hơn, không thêm không bớt vẫn như cũ.

Cố đại nhân như trước giả vờ cảm kích, nội tâm mười phần bình tĩnh, cảm giác tương lai có thấy quái vật cũng không ngạc nhiên. Đem Vô Tâm thả lại chum nước, quyết định mấy ngày tới tạm quên nó đi. Luẩn quẩn mãi trong phòng không có vật sống, mỗi ngày lo nghĩ cho con đại giò, hắn sẽ không còn

tính lực tìm cách treo cây.

Đối với Nguyệt Nha thì hẳn ăn ngay nói thật: "Xem ra sư phụ thật không gạt người, hiện tại đã có xương cốt, tuy không nhiều nhưng rất cứng. Trên người còn một cái lỗ không rõ là rốn hay đít. Dù sao có còn hơn không đi?"

Nguyệt Nha cực kỳ cao hứng: "Có cả xương?"

Cổ đại nhân vỗ đùi: "Tôi có thể lừa em sao? Có điều vẫn rất khó coi, cho nên nghe tôi nói, không cần xem!"

Nguyệt Nha trong lòng có hy vọng, tay chân không ngừng làm việc, nấu một bát canh thịt thật to nói Cổ đại nhân đồ cho Vô Tâm. Cổ đại nhân theo lời đem canh thịt đồ vào chum, rồi bỏ đấy chẳng quan tâm.

Chiều hôm sau tò mò không nhịn được lại đi nhìn chum một cái. Canh thịt đã biến mất, con giò trưởng thành, dần dần gầy ra hình dáng cốt cách. Bên trong tối đen không nhìn rõ lắm, Cổ đại nhân đẩy cái chum lại, không nhìn rõ thì thôi không nhìn.

Nháy mắt liền trôi qua hơn một tháng. Nguyệt Nha và Cổ đại nhân suốt ngày canh trong tứ hợp viện, thống nhất có chút lười. Cổ đại nhân không dám để Nguyệt Nha ra ngoài một mình, sợ lạc mất. Cũng không dám cùng đi vì lo Vô Tâm trong chum. Mắt thấy Tết Nguyên Đán đã sắp tới, lão soái vẫn chưa trở về, Vô Tâm vẫn chưa lớn hẳn. Người mập phai người đưa tới đồ dùng ngày lễ, lại mời Cổ đại nhân tới kỹ viện uống rượu đánh bài.

Cổ đại nhân trong lòng có việc, túi lại không có tiền nên không chịu đi, tình nguyện từ sớm tới khuya nằm ngủ trên giường. Ngày ngủ đêm lại ngủ, cũng không bị mất ngủ. Một ngày ba bữa cơm không chậm trễ, ăn no lại lên giường, ngủ càng ngon.

Một đêm đang ngủ buồn tiểu tỉnh lại. Bên ngoài tuyết rơi lất phất, hẳn lười đi nhà vệ sinh, đẩy cửa đem bụng ườn ra ngoài ào ào tiểu một lúc. Nghĩ ngày mai Nguyệt Nha quét sân thấy chỗ nước tiểu đông lạnh, thế nào cũng mắng chửi người, có điều mắng thì mắng đi ngày mai nói sau, mình lại chấp nhặt chuyện đàn bà sao?

Xoay người đóng cửa phòng, buồn ngủ sờ soạn đi vào giường, nhưng mới nhắc chân bỗng nghe được một tiếng rên rỉ.

Rất nhẹ, "Àn..." một tiếng mềm mại, là giọng Vô Tâm!

Hắn lập tức quay đầu nhìn về cái chum nước... vì gần đây Vô Tâm vẫn là nửa người nửa giò không có biến hóa lớn, cho nên hai ngày chưa nhìn, nước cũng không đồ đầy.

Vội vàng đưa tay mở đèn điện, đi qua xóc cái thăm nhỏ trên chum. Cúi người nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong chum một hình người đang cuộn, khối cầu trên cùng như là đầu, lông trắng loạn xạ, từ cổ đi xuống một hàng gỗ ghè, giống như cột sống. Bả vai chưa thành hình, nhưng hai bên sườn biến đổi hình dạng hai cái bướu dài nhỏ, như là cánh tay sơ sinh.

"Sư phụ?" Cổ đại nhân lo lắng cẩn thận lên tiếng: "Cậu... cậu có sống hay không?"

Hình người run nhè nhẹ, cái đầu cúi xuống đứt quãng rên rỉ một tiếng.

Cổ đại nhân vươn một tay xuống dưới nhẹ nhàng chạm vào hình người, một mảnh lạnh lẽo. Vì thế lại hỏi: "Cậu lạnh?"

Đứng thẳng dậy tới bên giường ngồi xuống, luống cuống tay chân mặc quần bông: "Cậu chờ chút, tôi đi đun nước!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đói Khát

Cổ đại nhân ngồi xồm trong phòng bếp thổi lửa, nhưng thổi thế nào cũng không được, ngược lại làm khói đặc mù mịt cả phòng. Hắn không biết việc nhà, càng chọc càng nát, cuối cùng vừa ho khan một trận kinh thiên động địa vừa trôn ra ngoài.

Cộp cộp đập cửa phòng tây bắt đắc dĩ kinh động Nguyệt Nha. Nguyệt Nha đang ngủ say cuống quýt đứng dậy nhìn ra ngoài, chỉ thấy cửa sổ thủy tinh phủ một tầng sương mỏng, bên ngoài mờ hồ không nhìn rõ hình ảnh. Cổ đại nhân dán mặt vào cửa kính điên cuồng hét to.

Nguyệt Nha hoảng sợ nghĩ nhà bị cháy, vội vàng mặc áo bông đẩy cửa ra ngoài: "Động?"

Cổ đại nhân bị khói cay chảy nước mắt giàn giụa: "Bếp lò bị sao thế? Không lên nổi một mồi lửa?"

Nguyệt Nha không hiểu gì: "Nửa đêm anh hỏi bếp lò làm gì? Đói?"

Cố đại nhân chỉ ngón tay cái về phía sau: "Là sư phụ... sư phụ đang run, chắc là lạnh. Em chạy đi đun nước cho cậu ấy ngâm!"

Nguyệt Nha nghe nói vậy vội vã người một cái đi vào bếp.

Nguyệt Nha thuận lợi nhóm lửa, lại đặt nồi nước lên: "Anh ấy có thể run?"

Cố đại nhân hai tay nhét ống tay áo đứng một bên: "Còn có thể hừ hừ nữa, nửa đêm cậu ta không hừ ra tiếng tôi cũng không để ý."

Nguyệt Nha lập tức quay đầu nhìn hắn: "Hiện tại dạng gì?"

Cố đại nhân trầm ngâm nói: "Có điểm giống người..."

Nguyệt Nha hưng phấn không hiểu: "Để cho tôi nhìn một cái!"

Cố đại nhân hơi khó xử: "Muốn nhìn a? Nhưng mà... Dù sao nói trước với em một câu, cậu ta mặc dù có chỗ giống người, nhưng một phần người chín phần quái vật. Em không nên xem, tôi không ngăn được nhưng nếu nhìn xong cảm thấy khó nháo."

Nguyệt Nha một bên thử độ nóng của nước, một bên nhìn không được cười hỏi: "Tôi so với đàn ông bình thường còn gan hơn, lại có thể sợ anh ấy?"

Lời nói tuy đơn giản nhưng khi nước hơi nóng lên, trong lòng Nguyệt Nha vẫn mơ hồ không nở, hơn nữa trong ý nghĩ tưởng tượng ra biết bao hình ảnh khủng bố. Cố đại nhân rất khỏe, đem nồi sắt từ trên bếp lò ra ngoài. Nguyệt Nha nóng nảy đi sau từng bước, tự tính ngày rất lâu rồi chưa thấy qua mặt Vô Tâm.

Cố đại nhân đi như rồng như hổ, mắt thấy sắp tới cửa thì dừng bước ra lệnh cho Nguyệt Nha: "Nguyệt Nha, mở cửa cho tôi đi!"

Nguyệt Nha đáp ứng một tiếng, đang muốn chạy lên trước không ngờ Cố đại nhân trượt chân, một tiếng nổ kinh thiên động địa. Hắn dẫm vào bãi nước tiểu đóng băng ngã ngửa mặt lên trời, toàn bộ chỗ nước ấm đổ hết lên đầu. Nguyệt Nha vội vàng một tay đỡ nồi một tay đỡ người, cũng may Cố đại nhân da dày thịt béo, không sợ ngã đứng lên luôn được.

Khấp mặt và cổ toàn nước há mồm định chửi, nhưng một câu chưa ra khỏi miệng bỗng nhớ nước tiểu là do mình phun, đúng là cảm điếc ăn hoàng liên, khổ không nói nên lời. Nguyệt Nha thấy hắn không việc gì liền đẩy cửa phòng vào trong. Cố đại nhân lắc đầu toàn nước, vẻ mặt đau khổ cũng theo vào.

Trong phòng đèn sáng, Nguyệt Nha giờ tay muốn kéo tấm thảm, lại do dự chuyển hướng về phía Cố đại nhân: "Tôi... tôi xem nhé!"

Cố đại nhân đang muốn trả lời, nào ngờ chưa đợi hắn mở miệng trong chum đã truyền ra tiếng, vừa như rên rỉ vừa như thở dài, giống Vô Tâm nhưng cổ họng non nớt hơn chút: "Àn..."

Nguyệt Nha như bị châm, một phen đem thảm nhỏ lật ra. Thò đầu nhìn vào trong rồi cứng ngắc bất động. Cố đại nhân giương mắt nhìn cô chằm chằm, nghĩ cô bị dọa sợ quá.

Ước chừng qua sáu phút, Nguyệt Nha rốt cục ngẩng đầu. Thở dài một hơi cười với Cố đại nhân: "Anh nói anh ấy xấu làm tôi sợ đến mức không dám nhìn, hiện giờ đâu có xấu a?"

Cố đại nhân mở to hai mắt: "Không xấu?"

Nguyệt Nha xắn tay áo: "Không phải chỉ là nhóc con tóc trắng sao? Tôi có thể nuôi! Cố đại nhân anh giúp tôi đem cái chum về phòng, sau này để tôi hầu hạ anh ấy!"

Cố đại nhân cứng họng: "Không phải... em nhìn rõ chưa? Thứ kia mà là nhóc con tóc trắng? Em đừng có dát vàng lên mặt cậu ta!"

Nguyệt Nha lắc đầu không cho là đúng: "Bộ dáng này so với tôi còn xinh đẹp hơn. Anh lại đây nhìn một cái, đầu to tay nhỏ đầy đủ hết a!"

Cố đại nhân tiến lại gần nhìn kỹ biểu tình của Nguyệt Nha, phát hiện vẻ mặt cô chân thành liền thầm cảm thán, nghĩ thật sự trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, Nguyệt Nha xấu đẹp không phân biệt nổi nữa rồi.

Cố đại nhân xoa tay lấy lại dũng khí, xoay người vươn tay vào trong xóc nách Vô Tâm chậm rãi nhấc ra, hiện nguyên hình dưới ánh đèn. Nguyệt Nha mở to hai mắt đánh giá gương mặt, hai má và cằm đã có hình dạng, chính giữa lơ mơ thấy mũi, phía dưới hai vết lõm không rõ ràng, cố gắng tương lai hắn thành lỗ mũi. Vẻ mặt hoàn toàn bị lông trắng bao phủ, chỉ có hốc mắt hơi lõm xuống, một tầng ni mắt mỏng manh, không biết bên trong đã có nhãn cầu hay chưa.

Từ cổ đi xuống là thân thể gầy gò xương, hai cánh tay như hai cái cánh cuộn khép sát vào hai sườn, bàn tay chưa rõ hình dạng. Thân dưới giống phôi thai, tuy rằng có thể nhìn ra sự tồn tại của xương hông, nhưng về cuối vẫn là dạng đuôi trùng.

Nguyệt Nha vừa rồi thấy hắn thật giống khi, giờ nhìn kỹ lại thấy không giống lắm. Cố đại nhân không có ý kiến, không chê bần ôm ngang người Vô Tâm để lên giường. Đưa tay捏捏 cái đuôi, nhìn sắc mặt Nguyệt Nha không thích hợp liền trấn an cô: "Em tới sờ thử, từ hông đi xuống có thể thấy xương ống chân, đại khái qua vài ngày đuôi sẽ chia thành hai đuôi."

Nguyệt Nha lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Cố đại nhân, anh đem chum nước vào phòng tôi đi!"

Cố đại nhân ngăn ra: "A?"

Nguyệt Nha nói: "Tôi không sợ thật mà, lúc trước giống giò còn không sợ, giờ giống người lại sợ?"

Cố đại nhân không thể cùng Nguyệt Nha ngắm Vô Tâm, Nguyệt Nha nguyện ý chiều cố, hẳn còn mừng được nhìn. Có điều nếu là anh trai Nguyệt Nha, hẳn thật sự không đồng ý cô với Vô Tâm sớm chiều bên nhau.

Không thể nề hà di chuyển chum nước, lật đặt tồn sức. Nguyệt Nha mở chăn cuốn Vô Tâm vào, khiêng lên như khiêng bao gạo bước về phòng.

Cố đại nhân đem chum nước đặt ở một góc sáng sủa trong phòng tây, sau đó tự giác đại công cáo thành ôm chăn bông về phòng ngủ, còn Nguyệt Nha lại đi đun nước. Đến sáng hôm sau lại tới phòng Nguyệt Nha cắn hạt dưa, thấy Nguyệt Nha đem hai cái chăn bông cuốn lấy Vô Tâm, không nhìn kỹ còn tưởng cô lên men bột trên giường.

"Ha ha!" Hẳn khoái hoạt ới ra hai cái vô: "Thế nào?"

Nguyệt Nha nét mặt tỏa sáng ngồi xếp bằng trên giường: "Rất ngoan!"

Cố đại nhân cười hai tiếng, nghĩ cá tìm cá tôm tìm tôm, yêu quái già tìm con bé ngốc.

Nguyệt Nha có việc làm, mỗi ngày đều xoay quanh Vô Tâm. Cố đại nhân thành ra nhàn tản, tiếp tục chờ lão soái theo lịch trở về. Bận rộn của hắn sai người đưa tới mấy thứ tơ lụa bảo may quần áo. Hẳn không định may liền mang thẳng vào phòng tây: "Nguyệt Nha a..."

Nguyệt Nha trên giường quỳ lên đầu gối, xoay đầu nhìn hắn, tay phải nắm ngón trỏ tay trái, đầu ngón tay một vết máu đỏ tươi ngưng tụ. Liếc mắt thấy vật liệu may mặc trong tay Cố đại nhân, cô nhất thời sáng mắt: "A, sao nhiều vậy?"

Cố đại nhân đem tơ lụa để lên bàn bên cạnh: "Tay em làm sao vậy?"

Nguyệt Nha vừa tức vừa cười: "Nhóc kia qua một đêm đã mọc thêm cái miệng, vừa rồi tôi sờ tay vào ổ chăn sờ anh ấy, liền bị cắn một cái!"

Cố đại nhân phản khời: "Răng cũng có?"

Nguyệt Nha trả lời: "Có, rất lợi hại, như dao nhỏ một nhát đã đổ máu."

Cố đại nhân hứng thú lật cái chăn ra, lập tức hứng chí reo lên: "Mẹ! Chân cũng có! Tay cũng dài ra?" Cầm tay Vô Tâm lên nhìn: "May còn chưa có móng tay, nếu không thế nào cũng cào người!"

Nguyệt Nha đã quên đau, tiến lên chỉ mặt cho Cố đại nhân: "Anh xem, giống hệt như trước. Đợi cho lông rụng hết sẽ rất đẹp mắt."

Cố đại nhân cúi đầu nhìn kỹ, phát hiện khuôn mẫu gương mặt giống hệt như xưa, mũi cao thẳng, môi góc cạnh, chỉ là ánh mắt chưa rõ, ần ần hở ra dưới mí mắt, có lẽ trông mắt cũng sắp hoàn chỉnh.

Cố đại nhân rất cao hứng nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng lật ngựa Vô Tâm lên trời cười dài: "Ha ha ha, chim với trứng cũng có rồi!"

Nguyệt Nha tuy đã là phụ nữ có chồng, nhưng nghe xong chuyện cười của hắn mặt vẫn đỏ lên, cảm giác không biết nói thế nào, đúng là xấu hổ hết sức. Trong phòng bỗng nổi lên thanh âm: "Đói."

Nguyệt Nha nhẹ giọng mở miệng: "Vô Tâm, anh đói bụng? Muốn ăn cơm?"

Vô Tâm đáp: "Ăn."

Nguyệt Nha bật dậy hoan hô thét chói tai. Cúi người hung hăng ôm lấy Vô Tâm, hôn chụt chụt lên mớ tóc trắng mấy chục cái, vừa khóc nức nở vừa nói: "Nhóc con không có lương tâm, đói bụng liền cắn em à? Anh chờ, em nấu cơm cho anh, ăn no rồi em sẽ thu thập anh!"

Nguyệt Nha lòng như lửa đốt nấu một bát canh, bên trong bỏ rất nhiều khoai tây và thịt. Đổ canh ra bát rồi mang vào phòng.

Cầm bát canh ngồi xổm trước giường tự mình cho Vô Tâm ăn. Cố đại nhân ngồi một bên hút thuốc cắn hạt dưa, hoi cười nhìn Vô Tâm với đầu vào bát, không cần thờ vừa ăn vừa uống. Bụng rất nhanh to ra, cuối cùng dùng đầu lưỡi liếm vào trong bát, đột nhiên cắn tay Nguyệt Nha một cái. Nguyệt Nha hoảng sợ, ngay sau đó phát hiện hắn không cắn thật, chỉ là răng nanh khép lại dọa người.

Buồng bát canh giờ khăn mặt lên, Nguyệt Nha nâng đầu lau mặt cho Vô Tâm. Từ chỉ hắn gầy gò cuộn lại, ở giữa là cái bụng to đùng, da bụng lông trắng thưa thớt xiên trái xiên phải. Hình dạng xương cốt chưa cố định, bả vai xuôi, cổ cũng rất dài.

Cố đại nhân gặp cảnh này trong lòng cảm động, không nhịn được hỏi Nguyệt Nha: "Em nói, với đức hạnh của cậu ta, trên đời chỉ có hai đứa mình nhìn thuận mắt đi?"

Nguyệt Nha tuy thương Vô Tâm nhưng vẫn còn lý trí, cho nên gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Đúng!"

Chương 38: Lột Xác

Nguyệt Nha đứng bên giường, chậu nước ấm đặt trên ghế gỗ bên cạnh. Cởi áo bỏ vào phía trong, tóc tai bù xù cúi người chuẩn bị gội đầu. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu lên nền tuyết trắng, bếp lò trong phòng cháy rực, kết một tầng sương mỏng trên mặt kính thủy tinh.

Cửa phòng chợt mở, Cổ đại nhân đi đến. Cổ đại nhân lạnh cóng, tay và mặt khô ráo, vừa vào cửa đã cảm thấy mùi hỗn hợp xà phòng và không khí ẩm ướt. Hơi nước vừa ấm vừa thơm mang theo một chút nữ tính dịu hoặc, như đi vào phòng tắm của đàn bà. Nguyệt Nha vội vàng gội đầu, eo nhỏ mỏng to ẩn hiện sau lớp áo mỏng, tấm lưng trắng lộ ra một phần da thịt, hơi nổi da gà.

Cổ đại nhân trước nhìn Nguyệt Nha sau nhìn Vô Tâm. Vô Tâm ghé vào bên giường, bà vai và xương hông đã gầy ra hình dạng, lông trắng trên người không dày đặc nữa, mắt chưa mở hết, mí mắt rất mỏng có thể mờ mờ thấy tròng mắt bên trong. Nhìn vào ánh mắt có thể thấy hân giống thai người. Một tay cầm cái gáo hồ lô nhỏ, múc nước ấm hắt chuẩn xác vào ót Nguyệt Nha. Bọt nước rơi xuống, Nguyệt Nha thoải mái hít một hơi: "Nửa, lại một gáo!"

Cánh tay nhỏ bé yếu ớt run rẩy múc nước, ngón tay đầy lông trắng ướt sũng dán vào da thịt. Cổ đại nhân tiến mấy bước đoạt lấy gáo, một bên tưới nước một bên nhìn dáng người Nguyệt Nha, thuận tiện nói: "Nguyệt Nha, sao trong bếp không có gì vậy? Hôm qua không phải còn một quả lê sao?"

Nguyệt Nha nghiêng đầu dùng khăn lau tóc: "Ai, quên chưa nói, để cho anh ấy ăn rồi!"

Cổ đại nhân buông gáo chuyển hướng Vô Tâm, Vô Tâm tuy tứ chi gầy yếu nhưng cột sống rất linh hoạt có lực. Không đợi Cổ đại nhân mở miệng đã bơi như rắn vào trong ổ chăn trên giường. Đưa lưng với Cổ đại nhân rồi lại phát hiện còn hở mỏng, liền chui hẳn vào trong biến mất hoàn toàn.

Nguyệt Nha nhồm dẩy làm nước rơi xuống thất lung, cầu nhàu: "Lượng cơm ăn rất dọa người, một canh giờ phải cho ăn một lần, mỗi lần một chậu. Cũng may không phải trả tiền cơm, không tin anh sờ thử xem, xương cốt khá rắn chắc, tay chân cũng mọc thêm thịt."

Nguyệt Nha làm việc từ sớm tới muộn, cắm đầu đun nấu trong bếp. Một ngày dọn giường tám lần, mỗi lần đều quét ra một đồng lông trắng. Nếu không phải nấu cơm với dọn phòng thì cũng ngồi xếp bằng trên giường may quần áo. Cổ đại nhân cảm đến mấy thứ to lớn rất tốt, màu sắc mới mẻ cho cô còn màu trang nhã thì cho hắn. Tây trang cô không dám làm, chỉ may áo khoác ngoài cho người lớn tuổi, không cần học vẫn làm được. Trong khi đang se chỉ luôn kim thì Vô Tâm chui ra gói đầu lên đùi cô.

"Ra đây quán em làm gì?" Cô hết sức chuyên chú ước lượng dài ngắn của sợi bông, đồng thời nhẹ hỏi: "Quan tâm anh, anh lại chui vào chăn, không quan tâm anh, anh lại tự chui ra."

Vô Tâm gần như chưa khống chế được các hành động tinh tế, ví dụ như nói chuyện không rõ, thanh âm chợt cao chợt thấp không ổn định: "Bộ dáng của anh... dọa em..."

Nguyệt Nha nở nụ cười: "A, còn thương người thế?"

Cổ đại nhân bùng một rỏ táo đỏ vào, Vô Tâm nhận ra thân phận của hắn, thét chói tai một tiếng: "Cổ đại nhân!"

Cổ đại nhân sợ tới hơi run, đưa ra ba quả táo nhỏ: "Ôi trời ơi, cậu mẹ nó như quý tôi bóp chết cậu!"

Vô Tâm khoác cái chăn bông vào người, sửa giọng nhu hòa mềm mại hàn huyên: "Táo có ngọt không?"

Cổ đại nhân đẩy rỏ lên giường sau đó đưa tay kiểm tra: "Rất ngọt."

Nhặt lên ba quả táo đỏ, quay đi quay lại đã không thấy rỏ táo đâu. Nguyệt Nha cúi đầu cắn chỉ, cười đến đỏ cả mặt, lộ ra hàm răng ngay ngắn.

Cổ đại nhân lập tức hiểu ra, cả giận nói với Nguyệt Nha đang mấp máy: "Mẹ cậu, dám ở trước mặt ông ăn mảnh!"

Ổ chăn phía dưới lộ ra khe nhỏ, một cái tay tái nhợt vươn ra rồi nháy mắt rút lại. Năm cái hạt khô cứng nằm trên giường, trên còn dính vài sợi lông trắng không dài không ngắn.

Nguyệt Nha không nhìn được nữa, cảm chỉ cười đến ngửa tới ngửa lui. Cổ đại nhân cũng rất vui vẻ. Tính cách động vật của Vô Tâm hiện giờ rất nặng, phi thường tham lam, cho nên Cổ đại nhân quyết không cùng hắn chấp nhặt.

Năm mới tới, Cổ đại nhân tâm tâm niệm niệm hy vọng lão Soái theo kế hoạch trở về Thiên Tân. Bận mấp của Cổ đại nhân tới cửa, vào phòng rỉ rầm với hắn. Nguyệt Nha như bình thường lui ở phòng tây, đảo qua phía cuối giường ngồi xuống, kéo cánh tay Vô Tâm nhìn kỹ: "So với hôm qua sạch hơn không ít."

Buổi sáng Vô Tâm dậy mắt, không biết dậy thế nào mà mở được mí mắt phải. Trông mắt thấy ánh mặt trời, là một con mắt tươi mới đen trắng rõ ràng. Một mắt nhanh nhẩu nhìn chăm chăm Nguyệt Nha, bỗng chui khỏi chăn ôm lấy cổ của cô thấp giọng nói: "Nguyệt Nha, cảm ơn em."

Nguyệt Nha sờ soạng đem chăn bao lấy hắn. Vô Tâm rất gầy, thêm một lớp chăn bông ôm mới vừa vặn. Hai người mặt chạm mặt, Nguyệt Nha đưa tay vuốt ve cái ót cứng cáp của hắn, cảm thấy lông mao trắng mềm mịn: "Cũng phải cảm ơn Cố đại nhân."

Vô Tâm gật đầu đặt cái cằm nhọn hoắt lên vai Nguyệt Nha: "Àn."

Nguyệt Nha còn nói: "Em thấy anh vẫn có vẻ nhận ra em. Lúc trước đem anh thả trên giường, anh liền hướng em bò đến."

Vô Tâm đáp: "Anh vẫn tỉnh, chỉ là không thể động, nếu động sợ lại dọa em."

Sau đó như hết sức hơi cúi lưng, gương mặt vừa vặn dán vào bộ ngực của Nguyệt Nha: "Anh còn nhớ rõ chúng ta cùng ngồi xe lửa."

Nguyệt Nha nâng tay vỗ hắn: "Đồ xấu xa, hôm nay vừa mặc bộ đồ mới lại bị anh cọ đầy lông. Sau này không thêm ôm anh nữa, ôm một lần lại phải quét tước nửa ngày!"

Vô Tâm chẳng hề để ý ngẩng đầu lên quét qua miệng Nguyệt Nha, thấy cô vẫn cười với mình, liền tựa như độc nhãn long một mắt hôn lên môi cô.

Hai người thân thiết có tư vị, Vô Tâm khoác chăn bông động thân muốn ôm Nguyệt Nha nằm xuống, không ngờ đúng lúc hết sức tình nồng, trong viện bỗng nhiên vang lên một trận tiếng cười hoan hỉ, là Cố đại nhân đưa bạn mập ra về.

Cố đại nhân hứng trí ngẩng cao, tiễn bạn hiền xong lại bước vào phòng tây. Nguyệt Nha sớm có chuẩn bị, đẩy Vô Tâm ra sau rồi lau miệng xóa bỏ manh mối. Vô Tâm gặp Cố đại nhân đi đến gần giường, trên người lại mặc một cái áo khoác màu tím rất được, liền mỉm cười nhòm lên lấy hai tay ôm cổ hắn: "Cố đại nhân, cảm ơn anh."

Cố đại nhân bất ngờ không kịp đề phòng bị ôm chặt, cảm thấy hơi ngượng ngùng. Nhắc tay chỉ đầu Vô Tâm, nói với Nguyệt Nha: "Đầu lưỡi lưu loát hơn mấy hôm trước phải không?"

Nguyệt Nha không dám nhắc Cố đại nhân chú ý lông mao của Vô Tâm, Cố đại nhân cũng vừa mặc đồ mới từ sáng, sợ hắn tính tình hung hăng sẽ đánh Vô Tâm một trận.

"Là..." Cô hơi do dự đáp: "Thanh âm dễ nghe hơn, mấy ngày trước nói xong sẽ kêu, anh mắng vài lần giờ không kêu nữa."

Cố đại nhân vỗ lưng Vô Tâm: "Nhìn xem, vai cũng lớn đủ, ngón chân cũng dài đủ. Tốt, qua tháng này là lớn hẳn! Nguyệt Nha à, mai theo tôi tới cửa hàng. Ngày mai tôi đi gặp người ta, đầu không khó coi, em làm tham mưu cho tôi, tôi phải mua mũ thật sớm!"

Lập tức lại cúi đầu hỏi: "Su phụ, cậu có cần gì không?"

Vô Tâm buông Cố đại nhân ra, trần truồng ngồi chồm hổm trên giường. Nâng mí mắt phải liếc hắn một cái không nói gì, chỉ lắc đầu.

Cố đại nhân giục Nguyệt Nha đi giầy quàng khăn sau đó tiêu sai ra cửa. Vô Tâm ngồi xỏm trước cửa sổ đợi bọn họ khóa kỹ cửa viện, liền chen chân khoác áo bông cũ của Nguyệt Nha, chạy thẳng vào bếp mang về một chậu nước ấm.

Bàn tay nhúng nước ướt nhẹp, nghiêng răng nghiêng lợi dùng sức chà xát, chà xát bóc ra từng mảng lông trắng. Ngày trước lúc không có ai quản, bình thường đều chui dưới đất thông thả trưởng thành, đến khi trưởng thành lông trắng tự nhiên rụng đi. Nhưng nay hoàn cảnh ẩm áp, dinh dưỡng đầy đủ, tốc độ trưởng thành đúng là nhanh hơn nhiều, cho nên thành hình người mà lông vẫn chưa rụng.

Dài dòng tẩy một hồi, đứng trên mặt đất nhìn vào gương xem mắt phải. Trên hàng mi hơi xanh, là lông mi sắp sửa mọc ra. Vô Tâm nghĩ bộ dáng này coi như không làm Nguyệt Nha và Cố đại nhân thất vọng, hai tháng nay đúng là khổ cho họ.

Cố đại nhân đưa Nguyệt Nha vào cửa hàng mũ, tiểu nhị tươi cười ra mặt chào đón, nói hai ba câu với nhau rồi cười: "Quý phủ của ngài nuôi chó xồm à? Ngài chờ tôi phui cho mấy cái."

Cố đại nhân cúi đầu, lúc này mới phát hiện vật áo trước của mình toàn lông trắng.

Tiếp theo mua một cái mũ ni đại lễ, vừa ra khỏi cửa hàng liền nắng Vô Tâm, Nguyệt Nha muốn bao che khuyết điểm mà không chú ý, thành ra nói không nên lời.

Cố đại nhân đội mũ mới, Nguyệt Nha mang theo hai bao điểm tâm, hai người sóng vai đi vào trong nhà. Mở cửa viện nhìn vào phía trong liền ngăn cả người.

Vô Tâm mặc trường bào của Cố đại nhân, đứng giữa sân không rõ định đi phòng nào. Nhìn ra cửa cười, da hắn trắng đến trong suốt, lại bị gió lạnh thổi thành một mảnh hồng.

Nguyệt Nha và Cố đại nhân đều choáng váng, không nghĩ mới đi nửa ngày Vô Tâm đã biến thành một bộ dáng xinh đẹp sạch sẽ.

Cuối cùng Nguyệt Nha nở nụ cười trước, cười đến thẹn thùng, cầm điểm tâm mà không nhắc bước. Cố đại nhân một cú dính ba chương, cao hứng phấn

chấn lớn tiếng cười hỏi: "Hay cho lão già bắt tử, trộm quần áo của tôi!"

Vô Tâm nhìn Nguyệt Nha lại nhìn Cổ đại nhân, đắc ý chỉ cười không nói câu nào.

Đúng là một bầu không khí vui mừng, bỗng còi ô tô thổi tới. Xe đỗ ngay cửa viện, cửa vừa mở ra bạn mập đã thò đầu thò hồn hỏi: "Người anh em, anh về vừa vặn, tôi đến nói cho anh biết một tiếng, ngày mai không đi được, trong nhà lão Soái gặp chuyện không may!"

Cổ đại nhân lập tức xoay người: "Đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì?"

Bạn mập của hắn vừa thò vừa trả lời: "Tiểu thiếu gia sinh tà bệnh, nên không tiện!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Không Tình Nguyên

Người mập mập tuy là bạn thân của Cổ đại nhân, nhưng rốt cục không biết hắn mang theo người nào bên mình. Gần nhất là một cô gái nhỏ, nói là vợ của anh em, nhưng anh em ở nơi nào thì không biết. Mới rồi thò đầu khỏi xe nhìn thấy một người đàn ông, có điều vừa nói xong một câu cả em dâu cả đàn ông đều biến mất. Cổ đại nhân dính như sam kéo hắn ra khỏi xe.

"Tô tiên sinh." Cổ đại nhân dẫn hắn vào trong viện: "Ông đừng vội đi, cho tôi hỏi một chút, vì sao không đi được?"

Tô tiên sinh nhắc hai ông giày da béo núc, như quả cầu thịt tao nhả hương trong viện: "Ai, vốn đã nói hết thấy nhưng bất ngờ tiểu thiếu gia không biết vì sao sinh bệnh, lúc đầu chỉ là cảm mạo, về sau càng ngày càng nặng, bệnh viện đã vào, thuốc đông y tây y đều đã uống nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Mọi người đều nói mấy ngày trước vẫn chạy đua trong vườn, hoa viên không lớn lại rất sạch sẽ, nghĩ là gặp ma nên lão Soái mời cao tăng trừ tà, vậy mà mấy ngày rồi việc chưa thành. Hôm nay ta gọi điện tới phủ, nghe nói tiểu thiếu gia còn thờ nhưng thân thể lạnh ngắt. Anh xem người già xưa nay tôi kỵ người ốm, lão Soái thấy tiểu thiếu gia không đảm bảo còn tâm tư đề bạt anh sao? Ngại cơ bản không thể tiếp khách a!"

Cổ đại nhân đẩy cửa mời Tô tiên sinh vào phòng, sau đó dẫn đo suy nghĩ hết to gọi Nguyệt Nha tới pha trà. Hai người ngồi đối diện trên cái bàn nhỏ, chờ Nguyệt Nha đưa trà mới chân chờ nói: "Tô tiên sinh không gạt ông, tôi có biết một vị pháp sư rất cao tay, không phải tin via hè mà là tận mắt trông thấy. Vấn đề là... không biết có thể mời người hay không?"

Tô tiên sinh mắt sáng lên thành thật nở nụ cười: "Tốt nhất là có thể mời được, hơn nữa phải thật nhanh. Nếu anh có thể cứu Tô tiên sinh, lão Soái thế nào không cho anh một chức quan? Pháp sư ở nơi nào? Có thể ngồi ô tô của tôi đi."

Cổ đại nhân trầm ngâm cười: "Không cần ngồi ô tô, người ở ngay Thiên Tân, tôi muốn tìm người rất dễ, chỉ là người có chịu hỗ trợ không thì tôi không chắc."

Tô tiên sinh thấy hắn hàm hồ nói không rõ, đoán hắn có lời khó nói cho nên không truy hỏi, đứng dậy nói: "Tôi còn định tới nhà Mã tổng trường đánh bài, khi nào anh có việc có thể nói cho người của tôi, bọn họ sẽ nói lại tất cả."

Cổ đại nhân liên tục gật đầu, cung kính tiễn hắn ra cửa lên xe ô tô. Cho đến khi xe đã đi xa, hắn xoay người tới phòng tây, đi ngang qua Nguyệt Nha lúc này đã thay quần áo cũ. Hai người đối mặt, Nguyệt Nha hỏi hắn: "Giữa trưa vẫn hầm cái trứng được không?"

Cổ đại nhân một phen tím láy cô kéo vào phòng bếp: "Nói với em một việc."

Nguyệt Nha không hiểu gì rút tay lại, xoay người đi tới góc sáng sửa ôm một gốc cải trắng: "Sự gì? Nói đi!"

Cổ đại nhân hạ giọng đáp: "Tôi không phải vẫn chờ lão Soái về sao? Hiện tại lão Soái đã trở về."

Nguyệt Nha vừa nghe vừa ngắt bỏ lá già, không hiểu gì. Cổ đại nhân thấy vẻ mặt cô ngây ngô liền tiếp tục nói: "Tiểu Thiếu gia hình như bị trúng tà, có khi không qua được, em nói nếu tôi cứu được nó chẳng lẽ lão Soái không coi trọng?"

Nguyệt Nha chỉ tay ra ngoài cửa, thanh âm cũng nhẹ: "Anh muốn cho anh ấy đi à?"

Cổ đại nhân lại nói: "Nguyệt Nha, tôi là người thế nào em hẳn đã rõ ràng. Tôi phát đạt có thể quên hai người sao? Tôi định nói chuyện này với cậu ta nhờ cậu ta ra tay giúp, nếu không giúp sẽ dọa cho một trận. Em ngoan ngoan hầm cải trắng của em, nếu nghe thấy trong phòng có động tĩnh cũng đừng tới can thiệp, em yên tâm tôi chắc chắn không đánh cậu ta."

Nguyệt Nha nghĩ một chút rồi đứng lên lo lắng: "Anh ấy vừa lớn... Nhìn trong lỗ tai còn lông trắng, da thịt cả người non như đậu hũ, có thể ra ngoài sao?"

Cổ đại nhân vung tay cười nhạt: "Tôi cũng không bảo cậu ta đi bán thịt, da khô cầm non có gì quan hệ? Dù sao em đừng quản, tôi sẽ chừng mực. Tôi là

muốn qua lão Soái kiểm tiền, tương lai khẳng định không bạc đãi các người. Nấu cơm của em đi, cái trắng nhớ cho thêm thịt ba chỉ, tôi không ăn không được!"

Nguyệt Nha biết Cố đại nhân vàng đồ nhọ lòng son, muốn làm quan tới phát điên rồi, dù sao đối với mình và Vô Tâm cũng rất trọng nghĩa, cho nên cũng muốn giúp hắn thăng quan tiến chức. Có điều Vô Tâm vừa lớn, rốt cuộc có bản lĩnh hay không mình còn chưa biết. Chậm rãi xào rau đựng tai nghe ngóng động tĩnh.

Cố đại nhân sai bước vào phòng tây, gặp Vô Tâm duỗi chân nằm trên giường lớn, đang ăn điểm tâm ngọt Nguyệt Nha mua về. Ngẩng đầu nhìn Cố đại nhân hé miệng cười ý tứ.

Cố đại nhân đứng trước giường tỉnh tề đánh giá Vô Tâm một phen. Phát hiện so với người bình thường vẫn có chỗ khác nhau. Đầu tiên hốc mắt quá lớn, tiếp theo da mặt quá mỏng, cuối cùng thiếu lông mày và lông mi. Hiển nhiên phải vài ngày nữa mới khôi phục nguyên dạng.

Đặt mông ngồi trên giường, nham hiểm chuyển hướng Vô Tâm: "Sur phụ, tôi có chuyện phiền cậu."

Vô Tâm nuốt ừng ực, chỗ huyết thái dương thấy rõ huyết mạch dưới da, huyết mạch yên tĩnh có một đường màu lam như có như không: "Nói."

Cố đại nhân còi gầy, gần gũi dịch lại người Vô Tâm, lại đưa tay ôm vai thân thiết cười nói: "Tôi đến Thiên Tân là muốn nịnh bợ một nhân vật lớn. Hiện giờ con ông ta gặp tai họa, cậu có thể đi qua trừ ma cho tôi cơ hội trèo cây không?"

Vô Tâm chậm rãi nuốt điểm tâm trong miệng, cau lại hai hàng lông mày xanh đen: "Tôi... tôi còn chưa lớn hẳn đâu."

Cố đại nhân nghiêm túc nói: "Ai nói cậu chưa lớn hẳn? Cậu bây giờ giống người như đúc, nhìn kỹ cũng không ra chỗ khác nhau!"

Vô Tâm duỗi một chân chạm vào ống quần Cố đại nhân: "Lông còn chưa rụng hết..."

Cố đại nhân trừng hai mắt: "Tôi còn không phải ví dụ đi! Lúc trước cậu đến nhà tôi trừ quỷ tôi có kiểm tra lông của cậu sao?"

Vô Tâm buông ống quần duỗi thẳng chân: "Ngay cả lông mi cũng chưa mọc ra..."

Cố đại nhân khoát tay chặn lại: "Không việc gì, quái dị một chút càng thần bí khó lường! Những người có bản lĩnh đều có vẻ cổ quái!"

Vô Tâm khoanh tay trước ngực, như là bị lạnh co rúm lại: "Cố đại nhân, tôi nghĩ không đi đâu. Từ khi tróc quỷ đến giờ không được thuận lợi, đầu tiên mất nửa đầu sau lại thừa một bàn tay. Nay khó lắm mới lớn được, tính đổi nghề xem cát hung hoặc xem phong thủy. Nếu lại chọc đến một Nhạc Khởi La, ngày lành cũng không còn nữa!"

Cố đại nhân vừa nghe lời ấy nhất thời nóng nảy: "Được lắm, lúc trước ngươi như con giò lớn, người gặp người sợ, là ai mỗi ngày chiếu cố ngươi? Ta nói cho ngươi, ta cũng tính là cha mẹ tái sinh của ngươi, ngươi không nghe ta chính là bất hiếu!"

Vô Tâm chẳng hề để ý đáp: "Tôi không đi." Sau đó đem khối điểm tâm nhét vào miệng.

Cố đại nhân động thân xuống giường giơ tay chỉ: "Vô Tâm, ngươi dám không đi ta đánh ngươi!"

Vô Tâm thờ ơ, một bên nhắm nuốt một bên nghiêng đầu ngoáy tai, lấy ra một đám lông trắng.

Cố đại nhân đổi hướng chỉ phòng bếp: "Không tin đi? Ta không đánh ngươi thì đánh Nguyệt Nha đi? Đừng nói với ta cái gì đàn ông tốt không đánh phụ nữ, trừ cha mẹ không đánh ai cũng có thể xuống tay!"

Vô Tâm thổi tung đám lông trắng: "Nếu anh đánh Nguyệt Nha, tôi càng không thể đi."

Cố đại nhân thấy hắn không ăn cứng, quyết định đổi chiến thuật: "Vô Tâm, cậu thật sự không đi?!"

Vô Tâm lắc đầu: "Không đi."

Cố đại nhân nháy mắt thay đổi ngữ khí, chấp hai tay vái: "Anh Tâm đừng ép em, anh không nể người khác, đến mặt mũi em cũng không nhận sao?"

Vô Tâm ghen, một bên nuốt nước miếng một bên giương mắt nhìn Cố đại nhân.

Cố đại nhân thấy hắn không nói câu nào đành tiến lên một bước cúi người: "Ông Tâm à, tương lai tôi khỏi sắc còn có thể bạc đãi ông sao? Xa không nói, chỉ cần tôi được cất nhắc sẽ mua trước cho Nguyệt Nha một đôi hoa tai kim cương, thế nào? Đủ hào phóng đi?"

Một khối điểm tâm chưa nuốt hết kẹt giữa cổ Vô Tâm. Hắn không ghen chết nhưng há mồm không phát ra tiếng. Cố đại nhân cúi người ôm quyền vái hắn mấy cái, giọng càng ngọt: "Tâm à phát từ bi đi, họ Cố này đã có tuổi rồi, giờ không khỏi sắc cả đời chậm trễ?"

Vô Tâm nắm tay tự đâm vào ngực mình một cái. Chỉ nghe "Ừc" một tiếng điểm tâm đi xuống, rốt cục nói: "Anh có thể tìm Xuất Trần Từ."

Cố đại nhân nghe khẩu khí Vô Tâm buông lỏng, trong lòng nhất thời vui vẻ: "Cậu thì biết gì a, phù sa không đáp ruộng người!"

Vô Tâm không muốn đi, nhưng không thể không đi. Tiền đồ Cố đại nhân đương nhiên cần nhanh, hắn cũng hy vọng Cố đại nhân có thể bốc lên.

Nguyệt Nha nấu xong đồ ăn, mang tới nóng hổi. Ba người vây quanh bàn tròn ngồi, Cố đại nhân được câu trả lời thuyết phục, trong lòng vui sướng không nhận được giờ đũa đàm luận, cho rằng bụng mình chứa hùng tài đại lược, chỉ cần có cơ hội nhất định có thể làm nên sự nghiệp.

"Trưởng Đình đầu to với Trương lông ngắn có thể đánh bại ta sao?" Hắn vừa ăn vừa nói, phun canh cái trắng ra khắp bàn: "Cố Huyền Vũ ta từ nhỏ đã không biết sợ!"

Nguyệt Nha không hé răng, gấp thịt mỡ trong bát canh ăn. Vô Tâm liếc hắn một cái: "Nga, hóa ra tên anh là Cố Huyền Vũ."

Cố đại nhân đắc ý dạt dào: "Thế nào? Vốn tôi gọi là Cố thạch đầu, nghe không đủ thể diện, cho nên sau khi làm tư lệnh liền mang tiền cho huyện lệnh sửa lại cái tên!"

Vô Tâm gật đầu: "Huyền Vũ... cũng chỉ là rùa thôi!"

Cố đại nhân hà mồm: "A?"

Lập tức chuyển hướng Nguyệt Nha: "Nguyệt Nha, Huyền Vũ là rùa sao?"

Nguyệt Nha lập tức điên đầu: "Tôi ngay cả hai chữ ấy viết thế nào cũng không biết."

Cố đại nhân lại hướng Vô Tâm: "Cậu đừng có đùa với tôi a!"

Vô Tâm chan canh cái trắng vào bát: "Tin hay không thì tùy, rắn quăn trên mai rùa, hợp lại gọi là Huyền Vũ."

Cố đại nhân đập cái đũa lên bàn: "Mẹ! Lão già đáng chết còn lấy của tôi một đồng đại dương!"

Vô Tâm nuốt một ngụm cơm canh đổi đề tài: "Muốn ra ngoài tôi phải đổi quần áo. Pháp sư phải ra dáng pháp sư, Cố đại nhân đi mua một bộ tăng bào về, hình thức không cần bắt mắt nhưng chất liệu phải thật tốt."

Nói đến đây giương mắt liếc trái liếc phải, đem Cố đại nhân và Nguyệt Nha thu hết vào trong mắt: "Người dựa quần áo ngựa dựa yên, người xuất gia không giả vờ giả vịt!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Phái Đoàn Pháp Sư

Cố đại nhân ăn đầy một bụng cơm cái trắng thịt lợn, lau miệng rồi đứng dậy ra ngoài. Chạng vạng trở về, xách kẹp một bao quần áo, đôi lông mày rậm phủ sương.

Gió lạnh thổi vù vù vào phòng, hắn ném bao quần áo lên giường: "Đây rồi, ngày mai sẽ có ô tô lại đây đón chúng ta tới phủ. Cậu muốn áo choàng hòa thượng, thử xem có vừa không? Nếu nhỏ phải chạy nhanh đi nói với Nguyệt Nha để sửa lại!"

Vô Tâm bây giờ chỉ có hai việc đại sự là ăn với ngủ, đã chui vào chăn từ sớm. Nguyệt Nha đứng lau bàn, vừa lau hai đôi tay ướt vào tạp dề vừa đi tới cời dây buộc xem đồ mới.

"A!" Cô nhắc hai kiện tăng bào màu đen: "Thật sự rất tốt, rất dày rất nặng, không phai màu không lộ đường may." Sau đó vui vẻ ngoắc Vô Tâm: "Lại đây thử xem, mấy hôm rồi chưa nhìn thấy anh làm hòa thượng!"

Vô Tâm lười cử động, cuộn trong chăn nhắm mắt lại đáp: "Không cần thử, vừa nhìn đã phá lệ thích rồi."

Nguyệt Nha buông tăng bào tiếp tục xem xét: "Nha, còn cả áo choàng nữa?"

Cố đại nhân nâng tay gạt sương trên lông mi: "Cậu ta không phải muốn trang điểm thành đại pháp sư sao? Tôi phải chuẩn bị cho đầy đủ a! Dù không so được với Xuất Trần Tử cũng phải hơn hòa thượng bình thường?"

Vô Tâm tuy rằng đại khái đã ra dáng người, kỳ thật vẫn còn mấy chỗ nhỏ nhất cần lớn thêm, làm cho hắn không đời nào cũng mệt. Ngáp mấy cái liền ngồi lên ghế băng, mắt vẫn nhắm tịt. Nguyệt Nha đun một chậu nước ấm, thấm ướt khăn ra sức lau chân cho hắn, tính cọ hết lông trắng trước đã. Vô Tâm bị hai người kia làm cho tâm phiền ý loạn, lại không dám soi mói đành yên lặng chịu đựng. Thân thể đồ dẫn về phía trước, cuối cùng gục lên bả vai Nguyệt Nha ngủ gật.

Cố đại nhân cúi đầu thối cái nhịp làm bay ra vài sợi lông trắng: "Em xem với đức hạnh này của cậu ta thật làm tôi lo lắng. Vạn nhất ngày mai đến phủ làm trò cười cho thiên hạ, tôi thật hết đường sống!"

Nguyệt Nha đỡ đầu Vô Tâm không dám động: "Làm như anh ấy nguyện ý đi cùng anh vậy, còn không phải bị anh bắt đi?"

Cố đại nhân thờ dài, trong lòng bồn chồn bất ổn. Lo lắng về phòng ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau đã rời giường, thấy trong viện lờ mờ một tầng khói mỏng, là Nguyệt Nha đang nhóm lửa trong bếp.

Vội vàng mặc đồ rửa mặt, thay một chiếc áo khoác trắng trong thuần khiết, tay cầm mũ ni đại lễ đi vào trong viện: "Nguyệt Nha, nấu cơm xong chưa?"

Nguyệt Nha vọng ra từ trong bếp: "Lập tức xong, không làm trễ giờ các anh. Vô Tâm đã dậy rồi, anh cũng vào chờ đi!"

Cố đại nhân cầm mũ vào phòng, đẩy cửa rào bước tới đối mặt với Vô Tâm. Vô Tâm đã mặc tăng bào, tăng bào ẩn ẩn phản xạ ánh mặt trời, lộ ra hai vạt áo bên cơ thể gầy yếu. Tăng bào đen thui, áo sơ mi trắng tuyết hé ra gương mặt sạch sẽ tươi mới, dưới làn da mỏng manh lộ ra từng đường tơ máu hồng hào. Sau một đêm sinh trưởng cũng đã mọc ra ít lông mi, cầu mắt to nằm trong hốc mắt hốc hác mang theo chút quý khí âm trầm.

Cố đại nhân bỗng nhìn ra một vấn đề: "Thiếu một chuỗi Phật châu, ngày hôm qua quên mua cho cậu."

Vô Tâm tới trước bàn ngồi xuống, tự mình rót một chén trà nóng: "Không sao, thiếu cái đó không tính là gì. Cố đại nhân, đợi vào phủ rồi không có việc đừng nói chuyện với tôi."

Cố đại nhân ngăn ra: "Vì sao?"

Vô Tâm nhìn thấy điểm tâm ăn thừa hôm qua, cứng không cắn nổi liền đưa chén trà lên miệng: "Anh nghe tôi là được!"

Hai người vừa ăn xong cháo trắng với bánh bao Nguyệt Nha chuẩn bị, ngoài viện đã vang lên tiếng còi ô tô, đã đến giờ xuất phát. Nguyệt Nha phủi vụn bánh bao trên người cho Vô Tâm, lại mặc thêm áo choàng cho hắn. Vô Tâm để yên cho cô hầu hạ, thờ dài: "Ài, hơn một trăm năm chưa làm hòa thượng cho hoàng đế, kinh cũng không biết niệm."

Nguyệt Nha vỗ lưng hắn một cái: "Nghe anh nói thật hoảng! Đi sớm về sớm, đừng gây chuyện, đừng học Cố đại nhân làm loạn, có nghe thấy không?"

Vô Tâm ngoan ngoãn đáp ứng, lại đem mũ sau áo choàng trùm lên cái đầu bóng lờng. Mũ trùm đầu hơi lớn, viền mũ che khuất một phần gương mặt, Cố đại nhân cũng đội mũ của hắn rồi hai người trước sau ra khỏi nhà.

Ô tô quả nhiên chờ tại cửa ngõ, một gã thanh niên mặc áo nhung hình như là sĩ quan phụ tá xuống xe, đi qua đi lại chờ đợi. Bỗng thấy người đẩy cửa đi ra ngay lập tức chạy lên phía trước hỏi: "Xin hỏi ngài là Cố tiên sinh sao?"

Cố đại nhân lập tức gật đầu một cái: "Đúng vậy."

Sĩ quan phụ tá cao thấp đánh giá hòa thượng phía sau Cố đại nhân, bởi vì không thấy mặt mày chỉ thấy cằm, cho nên cảm giác đối phương thần bí đến cực điểm, nhất thời không dám tùy tiện hỏi, chỉ hơi cười với Cố đại nhân. Cố đại nhân hiểu ý nói lời hòa khí: "Người chính là pháp sư mà tôi đã nói."

Sĩ quan phụ tá liên tục gật đầu, nghiêng người làm động tác "Mời" với hai người: "Hai vị mời nhanh lên xe đi, lão Soái cả đêm không ngủ đang chờ hai vị."

Cố đại nhân không dám chậm trễ lời của người bên đại soái, dù chỉ là sĩ quan phụ tá. Vô Tâm thì không nói câu gì theo Cố đại nhân tiến vào trong xe.

Ô tô đi thẳng ra khỏi con ngõ nhỏ, quẹo phải tiến vào đường lớn bằng phẳng. Vô Tâm quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trong lòng âm thầm sợ hãi, không nghĩ tới thế giới lại biến hóa như vậy. Cố đại nhân không chỉ cười nói với sĩ quan phụ tá, còn tìm hiểu rành mạch tình hình trong phủ... hiện giờ trong phủ đã chuẩn bị chuyện hậu sự cho tiểu Thiếu gia. Hôm qua Tổng lý quốc vụ từ Bắc Kinh gọi điện thoại đường dài tới, nói hắn thử đến Thanh Vân quan ở huyện Trường An tìm trụ trì đạo trưởng. Lão Soái không biết vị này nên chưa tin tưởng phái người đi.

Cố đại nhân biết Xuất Trần Tử có bản lĩnh, cho nên vỗ đùi Vô Tâm một cái, ý là bảo hắn phần trấn tinh thần, trăm ngàn lần đừng cho Xuất Trần Tử gạt hái cơ hội. Vô Tâm quay đầu nhìn qua, như trước không nói gì.

Ô tô đi vừa êm vừa nhanh, chỉ qua một lát đã dừng trước cửa công quán. Vô Tâm nhìn ra xa phát hiện phòng ở bây giờ đã khác trước rất nhiều, tất cả đều xây bằng đá và xi măng, nguy nga quái dị. Cố đại nhân vươn cổ nhìn qua kính chắn gió, xa xa có một đám người đứng trước cổng, trong đó một vị có thể tích bất phàm chính là bạn tốt Tô tiên sinh.

Ô tô ngừng hẳn rồi, sĩ quan phụ tá phía trước liền đích thân xuống xe mở cửa cho Cố đại nhân và Vô Tâm. Cố đại nhân xuống xe rồi, thấy Tô tiên sinh mặt mũi nghiêm túc liền khấn trương hơn. Đợi cho Vô Tâm cũng ra ngoài, luống cuống đi về phía đám người, cười không được mà không cười cũng không được. Tô tiên sinh tốt bụng hiểu ý, nói với vị quân nhân bên cạnh: "Lão Soái, anh ta chính là Cố Huyền Vũ."

Lão Soái không tính già quá, đáng đáp chỉ ngoài năm mươi, điệu bộ khô cứng mà có thần, râu kềm, mắt không lớn, tròng mắt sắc bén sáng sủa. Cố đại nhân cả đời mới thấy được cấp soái, vội vội vàng vàng khom người chào, trán suýt nữa thì chạm vào gấu áo lão Soái. Mà lão Soái chỉ gật đầu với hắn rồi lập tức đem ánh mắt bắn về phía Vô Tâm.

Vô Tâm nâng tay hơi hạ mình, chấp tay hành lễ cúi đầu, thanh âm trầm thấp tụng một tiếng: "A di đà Phật."

Lão Soái cũng chấp tay đáp một câu a di đà Phật, sau đó liền vội nói: "Pháp sư, trước tiên mời ngài vào."

Vô Tâm không để ý đến người bên ngoài vung tay áo đi về phía trước, theo lão Soái dẫn đầu đi qua cửa lớn. Chòm râu lão Soái khẽ động, một bên cao một bên thấp theo lời nói run lên. Ngẩng mặt nhìn Vô Tâm, một bên miêu tả tình hình con trai yêu quý một bên nghĩ ngợi trong lòng, thấy hần thể nào cũng không giống một vị cao tăng đắc đạo. Không giống cao tăng cũng không giống bọn bịp bợm giang hồ, rốt cục giống cái gì thì lão Soái không nói nên lời.

Trong phủ soái có một khoảng sân rất lớn, chính giữa dựng một đài phun nước cao to. Mùa đông trời rét suối nước khô cạn, có thể thấy vòi nước cao thấp bên trong. Sau đài phun nước là một tòa lầu kiểu Tây, cửa sổ thủy tinh nhiều màu phản chiếu như đèn điện. Lão Soái vẫn lái nhái lăm băm, Vô Tâm như nghe như không thường thức tòa nhà, nhìn đủ mới thân nhiên nói một câu: "Lệnh lang ở nơi nào?"

Lão Soái vội vàng chỉ về phía trước: "Ngay phía trên lầu."

Vô Tâm chấp tay sau lưng, cảm giác bên trong phủ hỗn phách lao xao âm khí nặng nề, là đồng bại hoại bên trong một kiến trúc xinh đẹp.

Lão Soái gấp đến mức bừa bãi, đồng một câu tây một câu nói: "Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo pháp danh sư phụ..."

Vô Tâm lập tức đi lên lầu, đồng thời không quay đầu lại đáp: "Vô Tâm."

Vô Tâm và lão Soái mạnh mẽ bước đi, làm gương tiến vào bên trong, sĩ quan phụ tá phía sau chen chúc đuổi kịp, nghiêm nghị im lặng. Cố đại nhân cũng như Tô tiên sinh chậm rãi cũng đang cật lực đuổi theo. Đứng phía sau cao hơn một cái đầu, Cố đại nhân thấy Vô Tâm phô trương đứng giữa thâm Ba Tư, thân nhiên cởi áo choàng giao cho lão Soái bên cạnh. Lão Soái hiển nhiên hơi sững sốt, có điều vẫn nhận áo choàng không dám lên tiếng.

Vô Tâm ngửa đầu nhắm mắt, tay phải lại rút từ trong ống tay trái ra một miếng vải đen. Che lại hai mắt vung tay với lão Soái bên người, nhẹ giọng nói: "Đi theo ta."

Sau đó chuẩn xác bước lên từng bậc thang đi về phía trước. Lão Soái vắt áo choàng của hắn lên khuỷu tay, nhắm mắt theo đuôi đi lên lầu.

Một đám người phía dưới do dự không biết có nên đi theo hay không. Pháp sư không bước hụt mà lần xuống, lão Soái cũng như mèo không phát ra động tĩnh. Mấy người vòng vo một hồi, Tô tiên sinh quay đầu giờ ngón tay cái với Cố đại nhân: "Thật là cao nhân a!"

Cố đại nhân cảm mũ đại lễ cứng họng với Tô tiên sinh, nghĩ rằng Vô Tâm không kiêng nể sĩ diện chẳng may không cứu nổi tiểu Thiếu gia, có khi nào bị lão Soái ăn sống?

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cứu Một Mạng Người

Vô Tâm tìm kiếm hướng di chuyển của ánh sáng nhạt phát ra từ hỗn phách, nếu trên lầu có Quý hồn cường đại quấy phá, hỗn phách rải rác quanh đây sẽ chịu ảnh hưởng. Quý hồn là ngọn nguồn âm khí, tự nhiên sẽ hấp dẫn hỗn phách tiến đến hội tụ. Vô Tâm dựa vào cảm nhận của cơ thể với hỗn phách mà từng bước tiêu sái bước lên lầu hai.

Hắn không nói lời nào, lão Soái cảm áo choàng đi sau cũng sợ hãi im lặng, chỉ có chòm râu như cao su rung lên theo bước chân. Vô Tâm càng đi tới, ánh mắt của lão Soái càng trợn to. Đến khi dừng bước trước cửa phòng, trong mắt lão Soái đã lộ ra ánh sáng lăm lăm cả gương mặt vui tươi không ít... Sau cánh cửa chính là phòng ngủ của Thiếu gia!

"Pháp sư cao minh!" Lão Soái nhẹ giọng ca ngợi, sợ làm nhiễu loạn pháp thuật thần thông: "Chó con nằm ở bên trong rất nhiều ngày rồi."

Vô Tâm không để ý đến hắn, hai tay sau lưng định thần, lập tức "Rầm" một tiếng một cước đá văng cửa phòng!

Lão Soái hoảng sợ, hai người hầu trong phòng cũng kêu lên âm thanh hoảng hốt. Giường lớn dựa vào tường, trên giường có một đứa trẻ mười tuổi bát phong bất động, im lặng. Vô Tâm đằng đằng sát khí bước vào phòng, hơi cúi đầu trước giường, trong đầu đã hiện ra hình ảnh của Quý hồn.

Một người đã thành quỷ, nếu không tu luyện thành sát sẽ không có thực thể, dường như không thể nhìn thấy. Có điều oán khí của Quý hồn rất mạnh nên vẫn có ảo ảnh lơ mơ. Ảo ảnh thường là tình trạng khi chết, bởi vì khi chết cực kỳ thống khổ, ấn tượng sâu sắc khắc đậm, thống khổ khắc sâu đến mức lưu luyến không chịu hồn phi phách tán chuyển thể đầu thai, thành ra ảo ảnh cũng dừng lại ở thời khắc khó quên đó.

Vô Tâm đã gặp qua vô số Quý hồn, chín phần mười đều là bộ dạng khủng bố khó coi, nhưng ở trên giường này lại thuộc dạng trầm dậm mới có một. Từ trên xuống dưới rất ra dáng người, trừ bỏ tóc tai bù xù sắc mặt xanh tím ở ngoài, còn lại tứ chi đều tính là lưu loát, lực phủ ngũ tạng cũng còn nguyên trong bụng. Nhìn quần áo có thể thấy là người hoa lệ phú quý, một đôi giày sa tanh hồng thêu sen vàng dài ba tấc, chân nhỏ tinh xảo, giày cũng rất đẹp. Quần áo ghé vào giường bày ra tư thế thân nhiên tự đắc, từng chút từng chút vuốt ve thân thể thẳng nhỏ, đồng thời bị Vô Tâm đứng trước giường thu hút.

Vô Tâm không cời xuống miếng vải che mắt, nhưng như đã cùng nữ quý đối mặt nhìn nhau. Nữ quý hơi hơi co rúm lại một chút, Vô Tâm mở miệng nói: "Đi thôi."

Nữ quý bất động, tiếp tục từ ái vỗ nhẹ đứa nhỏ.

Vô Tâm lại nói: "Oan có đầu nợ có chủ, đừng quần quít lấy đứa nhỏ trút giận. Dương khí chẳng bé yếu, không trụ được bao lâu."

Nữ quý rốt cục đáp lại: "Ta cũng đã nhìn nó lớn lên, thực sự rất thích nó. Nếu nó chết, kiếp sau vừa vặn đổi nhà khác. Làm con một lão súc sinh không bằng heo chó, tương lai sẽ chịu báo ứng."

Vô Tâm phát hiện thanh âm nữ quý từ từ dương dương tự đắc, khi trước hẳn từng là ca kỹ, nhẹ nhàng êm tai nói: "Người sống có mệnh, mặc kệ chuyện của người. Muốn trả thù cứ nổi thẳng, không cần tìm cớ khác. Lão Soái một thân sát khí, người không làm gì được cho nên chọn quả hồng mềm trong nhà, đúng hay không?"

Giương mặt nữ quý ả ả có biến hóa, mặt mày lượn lờ khí thế hung ác: "Ta không làm gì được hắn, còn không được làm gì người bên ngoài sao?"

Vô Tâm lắc đầu: "Ít nói nhảm, khôn thì chạy nhanh nếu không ta cho người hồn phi phách tán!"

Nữ quý như trước chê cười, ngửa mặt lên trời cười dài: "Ha ha ha ha..."

Vô Tâm ngẩng đầu nhìn lên cái giường lớn, bỗng phát hiện nữ quý có miệng rất rộng, mới rồi ả cúi đầu nói chuyện, hai hàng tóc dài che khuất khoe miệng, nguy trang thành cái miệng nhỏ nhắn. Âm thầm đưa một ngón tay lên miệng cắn, lập tức nhắm thẳng nữ quý bắn ra một giọt máu tươi. Nữ quý đang ha ha thành linh bị tập kích, tiếng cười im bặt mà ảo ảnh cũng biến mất vô tung.

Vô Tâm không cảm nhận được hồn phách, nhận định nữ quý đã trốn. Nữ quý vừa đi âm khí trong phòng cũng yếu đi nhiều. Đưa tay cời bỏ vải đen trên mắt, thừa dịp máu chưa đông lại trên đầu ngón tay, điểm lên mi tâm thẳng bé vẽ loạn, vẽ đến mặt nó như nở hoa.

Thu hồi ngón tay bình tĩnh hướng lão Soái. Lão Soái và hai người hầu mới vừa xong nhìn hắn làm bầm lều bầu với không khí, vì biết chút tình hình nên trong lòng có quý, tất cả đều há to miệng lo sợ. Vô Tâm vừa đuổi một con quý miệng rộng, nhìn lại, nghênh diện lại là ba cái miệng rộng, không khỏi chau mày.

Hắn chau mày, lão Soái và hai người hầu lập tức khép miệng lại. Lão Soái tiến lên từng bước cẩn thận hỏi: "Pháp sư, như thế nào?"

Vô Tâm rũ mắt xuống sàn không nhìn ai: "Quý phủ có quý."

Lão soái lập tức tròn ánh mắt: "A?"

Vô Tâm tiếp tục nói: "Nữ quý quần lấy lệnh lang, đã bị ta khu ra ngoài. Ta vẽ huyết phù trên mặt lệnh lang, mời lão Soái cấp tốc chuyển người sang hướng có nhiều dương khí đường sức, một tháng không được rửa mặt."

Lão Soái giống như con bọ chó, vừa mừng vừa sợ cho nên xun xoe quanh người Vô Tâm: "Thỉnh giáo pháp sư, chỗ nào dương khí nặng nhất?"

Vô Tâm nhìn phòng ngủ rộng rãi mười phần, thuận miệng đáp: "Chỗ có nhiều đàn ông dương khí rất nặng. Nếu lão Soái không muốn di chuyển lệnh lang cũng có thể cho thêm người vào phòng, tốt nhất là người thật hung ác, đã lấy mạng nhiều người càng tốt."

Lão Soái vội vàng vẫy người: "Nhanh đi tìm sĩ quan phụ tá, bảo hắn chọn mấy đứa không thành thật lại đây! Nghe pháp sư phân phó chưa? Nói lại nguyên vẹn cho hắn, nhanh!"

Hai người hầu nhân cơ hội đào tẩu thật nhanh, mà lão Soái quay lại nhìn con liền cảm giác trong phòng có biến hóa, tuy mặt đầy máu khó coi hơn trước, nhưng khi ánh mặt trời dạt chiếu vào lại như lộ ra huyết sắc.

Cặp lông mày vênh lên vui vẻ chuyển hướng Vô Tâm, tay vẫn còn ôm áo choàng đang định mở miệng, không ngờ Vô Tâm chấp tay hơi cúi, chỉ chừa cho hắn một bên mặt kiêu căng: "A đi đả Phật, tính mạng lệnh lang đảm bảo, bản tăng cũng xin cáo từ."

Đang nói chưa hết ngẩng đầu nhìn lên, cất bước ra cửa. Lão Soái cuống quýt đuổi theo hắn, đầu tiên hô hào đám người dưới cầu thang gọi bác sĩ tới chăm tiểu Thiếu gia, sau đó lại cười nói với Vô Tâm: "Không không không, người không thể đi. Người vừa cứu chó con một mạng, ta tất yếu phải hậu tạ mới được."

Vô Tâm đưa lưng cho hắn, nâng tay nhẹ khoát: "Không cần. Người xuất gia không tham tài, nếu nói cứu khổ cứu nạn, bằng sức mình ta cũng không cứu được bao người. Sở dĩ bản tăng hôm nay đến là do Huyền Vũ nhờ vả, lão Soái muốn tạ thì tạ anh ta đi."

Nói đến đây bỗng nhiên nghiêng mặt, nhẹ giọng nói: "Quý phủ nay không sạch sẽ, ban đêm lão Soái không nên ra ngoài."

Lão Soái một phen níu tay áo hắn: "Pháp sư, thần tiên, giúp người giúp đến nơi, đưa Phật đưa đến Tây, người chó đi vội!"

Vô Tâm bị hắn tóm bất động, đành phải ngừng bước. Trước mắt bao người lãnh đạm mười phần nói với lão Soái: "Hôm nay bản tăng mệt mỏi, dù có tai họa cản trở cũng là việc của ngày mai. Một đêm cũng không gây nên đại loạn."

Lão Soái không dám đắc tội hần lập tức buông tay. Hành lang phía sau vang lên một trận bước chân, là bác sĩ riêng chạy theo sĩ quan phụ tá từng bước, từ cầu thang bên cạnh hướng về đây. Lão Soái linh cơ vừa động, có chủ ý hô hào đám người: "Cố Huyền Vũ, cậu lại đây dẫn pháp sư đi nghỉ một chút, ta còn nhiều việc muốn nói cùng người!"

Lão Soái không đếm xỉa đến ai, mời Vô Tâm và Cố đại nhân đến một gian phòng khách ấm áp bên trong, tùm tùm pha trà mùi phấn hòa ái dễ gần. Hai tay Cố đại nhân lúng túng không dám ngồi cùng lão Soái. Vô Tâm lại rất thân nhiên đặt mông ngồi xuống ghế sô pha, Cố đại nhân thấy vậy sợ hãi bất động.

Lão Soái nhàn hạ chưa nói mấy câu, một gã sĩ quan bỗng vén rèm đi vào nói tiểu Thiếu gia đã có tri giác. Lão Soái sốt ruột con yêu vợ đứng dậy lên lầu. Trong phòng khách rơi xuống một mảnh thanh tĩnh, Cố đại nhân nhìn Vô Tâm thân nhiên cũng hơi tự thấy xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Ai, có phải tôi hơi nhún nhường?"

Vô Tâm nhìn chằm chằm lên bàn thủy tinh: "Anh tính làm thủ hạ người ta, tư thái đương nhiên phải thấp một chút. Tôi không giống, nếu không cao ngạo hần sẽ không thêm đề vào mắt. Cố đại nhân, thứ gì xanh xanh hồng hồng trên bàn kia?"

Cố đại nhân đáp: "Hoa quả đường cậu cũng chưa thấy qua a?"

Vô Tâm quay đầu liếc ra cửa một cái, lập tức gơ tay giấu một ít vào trong áo.

Cố đại nhân thấy lão Soái chậm chạp chưa về, cũng lấy thuốc trong túi ra cuộn hút. Thuốc tốt mùi rất thơm. Cố đại nhân từ khi vào phủ Soái đều rất khấn trương, nay hít sâu thở dài một hơi, trong lòng thư thái không ít.

Vô Tâm khịt khịt: "Ai, cũng cho tôi một hơi!"

Cố đại nhân đến bên sô pha đưa thuốc lá cho Vô Tâm. Vô Tâm hít vào một hơi sau đó mắt hờn thờ ra sương khói: "Thuốc tốt."

Cố đại nhân thấp giọng nói: "Chờ tôi phát tài, thuốc tốt bao nhiêu cũng có bấy nhiêu, khẳng định không bạc đãi cậu."

Cố đại nhân vừa hút xong một điếu, lão Soái đã trở lại, khuỷu tay còn cầm áo choàng của Vô Tâm.

"Pháp sư!" Lão Soái như muốn khóc, nếp nhăn hằn lên mặt vô số: "Người thật là cao tay a! Con tôi đã mở mắt!"

Vô Tâm mỉm cười gật đầu: "Lệnh lang vốn không có bệnh tật, chỉ là bị Quỷ hồn dây dưa. Quỷ hồn vừa đi tự nhiên sẽ chậm rãi hồi phục."

Lão Soái ngồi xuống ôm áo choàng: "Nhưng người nói Quỷ hồn vẫn còn trong nhà... Làm thế nào mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa?"

Vô Tâm khép hờ ánh mắt, sau một lúc trầm mặc nói: "Gần đây lão Soái có giết phụ nữ?"

Lão Soái liếc Cố đại nhân một cái, Cố đại nhân thức thời khom người chào rồi rón rén tiêu sái đi ra ngoài. Đợi Cố đại nhân khép chặt cửa phòng, lão Soái thở dài một tiếng: "Không đối gạt pháp sư, bà mười hai nhà tôi là con đàn bà cặn bã, mẹ nó vào nhà còn không thành thật, cùng đám sĩ quan phụ tá đàn điu lại còn âm ỉ với tôi. Mấy tháng trước tôi cho chôn rồi."

Vô Tâm không đổi sắc mặt: "Chôn thế nào?"

Lão Soái đứng lý hợp tình đáp: "Dùng chăn bông quấn lại dùng dây thừng trói, đào một hố trong hoa viên chôn xuống."

Vô Tâm chậm rãi gật đầu: "Nga... Chôn sống."

Lão Soái gật đầu theo: "Đúng, là chôn sống. Tôi lớn tuổi, tính tình cũng dễ hơn, bình thường không động đao thương."

Vô Tâm hoàn toàn nhắm mắt, nghĩ rằng so với lão Soái thì Cố đại nhân còn là người nhân từ mềm mỏng hơn nhiều.

"Hôm nay giờ giấc không đúng." Ngừ khí phiêu nhiên nói với lão Soái: "Đêm mai bản tăng đến thử một lần. Bà mười hai sát khí rất nặng, có thể diệt trừ hay không bản tăng cũng không dám khẳng định. Có điều bản tăng và Huyền Vũ có duyên, anh ta lại sùng bái lão Soái như vậy, cho nên bản tăng nhất định nỗ lực thử một lần."

Lão Soái mắng: "Khá lắm con đàn bà xấu, làm quỷ còn quấy rối con ta. Pháp sư, đêm mai thì đêm mai, nếu ngày mai thật sự có thể diệt trừ con đàn bà thối kia, người nói thế nào ta làm thế đó!"

Vô Tâm đứng lên không thêm nhắc lại, chỉ là mỉm cười rồi hướng lão Soái vờn một bàn tay. Lão Soái hiểu ý lập tức liền đem áo choàng mở ra, tự mình phủ lên người hần.

Vô Tâm cùng Cố đại nhân ngồi trên ô tô từ phủ Soái về thẳng nhà. Trên đường hai người không nói câu nào, cho đến khi xuống xe trước ngõ Cố đại nhân mới đặt câu hỏi: "Sao mình đã trở về? Khó có thể được lão Soái xem trọng, cậu nên ở lại mới đúng đi."

Vô Tâm đội mũ sau áo choàng, sai bước vào trong nhà: "Anh biết cái gì? Tôi ở lại phủ thì Nguyệt Nha làm thế nào bây giờ? Lại nói hai tay không mà đòi bắt quỷ? Tôi không thể chuẩn bị một chút sao?"

Hai người vừa nói vừa mở cửa viện vào nhà. Nguyệt Nha thật cao hứng: "A, về sớm vậy!"

Vô Tâm lạnh còng đi vào phòng trước. Nguyệt Nha giúp hấn cởi áo choàng, hấn vung tay áo về phía cái giường, rất khoái chí cười nói: "Hí hí, Nguyệt Nha ăn đường đi!"

Bạn đang đọc truyện *Pháp Sư Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.